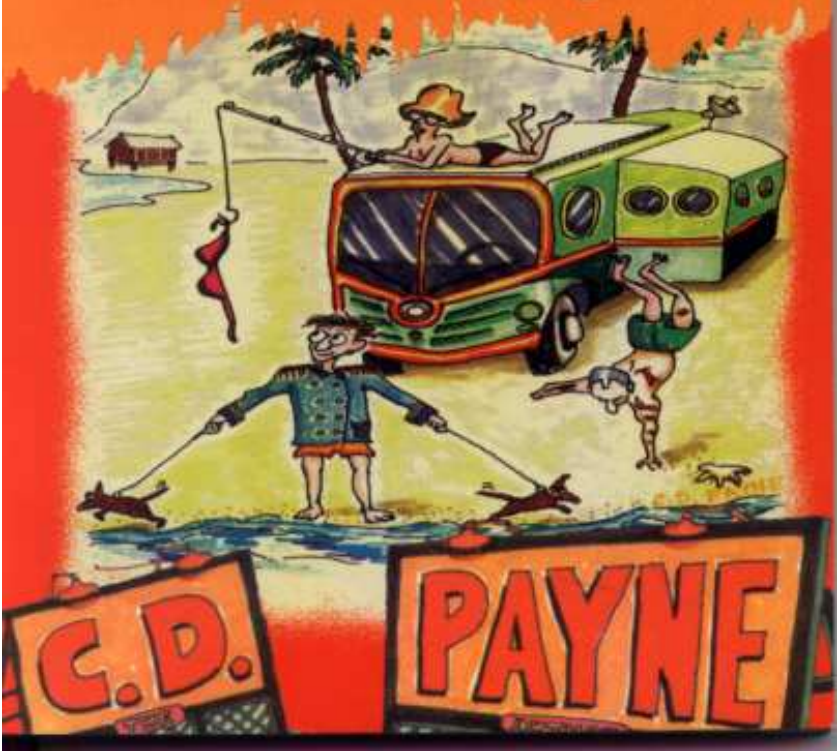
4

MLÁDÍ V HAJZLU

MLADÍK V CHOMOUTU

Deník Nicka Twispa

C. D. PAYNE

START

C. D. PAYNE

MLÁDÍ V HAJZLU

DENÍK NICKA TWISPA

KNIHA ČTVRTÁ

BRNO / 2006

4

MLADÍK V CHOMOUTU

© C. D. Payne, 2000
Translation © Tamara Váňová, 2000
Cover Illustration © C. D. Payne, 2000
© Nakladatelství JOTA, s.r.o., 2000
ISBN 80-7217-118-6

ÚNOR

Sobota, 20. února

Ne, ještě pořád sem se nevzdal myšlenky na hlubokou a sebezpytující analýzu. Ale měl sem plný ruce práce s tím, abych se vypořádal s nástrahama nečekanýho blahobytu, který mě odvádí od psaní deníku, týhle pro světovou literaturu tak nesmírně důležitý činnosti. Americká tradice askeze měla fakt štěstí, že Henry Thoreau nezabodoval na burze a že si mohl vesele tábořit tam kdesi u rybníka Walden.

Jinak by ten chudák, stejně jako já, musel pořádat nesčetný výpravy se svou budoucí hvězdnou chotí (v mým případě Sheeni Saundersovou) do nejbližšího velkoměsta (Santa Rosy v Kalifornii) a shánět tam luxusní zařízení do svýho pronajatýho mládeneckýho kutlochu. Carlotta Ulanská (moje čtrnáctiletý ženský alter ego) dává přednost příjemně vypolstrovanýmu pohodlí, kdežto Sheeni zásadně trvá na eleganci. Vyměnila starej gauč babičky DeFalcový za stylovou sedačku nepravidelnejch tvarů, s ručně tkaným vlněným přehozem (v barvě šedavě zelenýho vodstínu několik dnů vykuchanejch vnitřností) z dílny třídně uvědomělejch, zádumčivejch Finů. Na týhle pevně stavěný pryčně sme dnes odpoledne úspěšně vykonali jednatřicátej akt pohlavního spojení. Pod nonšalantně pohozeným lněným polštářem barvy lila se teď skví malej, všeprozrazující mokrej flek.

Abych v budoucnu neměl při psaní svýho životopisu – s pracovním názvem *Pravá tvář Nicka Dillingera* – problémy se statistikou, rozhod sem se, že si povedu celkovej přehled svejch sexuálních zkušeností (samozřejmě bez sóloakcí, kterejch bylo za můj krátkej život už tolik, že se ani nedaj spočítat). Mohlo by to zásadním způsobem pomoct i sociologům, který se budou zabývat milostnýma návykama nadrženejch spisovatelů-alkoholiků. To mi připomíná, že by nebylo od věci sledovat spotřebu chlastu. Jen se vobávám, že ty pravidelný flámy, který zachraňujou člověka při krizi středního věku, s celkovým skóre asi pěkně zacvičej. V každým případě sem zatím za celej svůj život zvládl 4 (slovy čtyři) koktejly.

Ale zpátky k sexu. Zjistil sem, že jeden z nejpříjemnějších momentů pohlavního styku je právě ta úžasná chvíle, kdy si člověk pro svou teple lepkavou nahotu hledá tu správnou cestu do tajů poddajnýho těla svý milovaný – srdce se chvěje vzrušením, smysly se tetelí a kondomem potažená OLE (olbřímí erekce) hledá svůj cíl stejně nepochybně jako lejzrem naváděná raketa země–země. Ptal sem se Sheeni, jestli je pro holky tenhle moment intenzívního očekávání stejně tak vzrušující jako pro nás.

„Myslím, že ani ne," odpověděla. „Obvykle trneme strachy, aby nám ho ten pitomec nevrazil až do močovýho měchýře."

V každým případě mě těší, že sem se narodil jako muž, přestože v poslední době trávím značnou část dne oblečenej jako postarší italská vdova. Ano, je to tak, skromná Carlotta hraje i nadále svou roli vosamělý zvěstovatelky novýho módního trendu ve znamení poněkud vopožděnýho „Mussoliniho návratu".

O deset minut pozdějc. Mý deníkový přemítání bylo náhle přerušený pronikavým vytím. Carlotta nechala práce na mým počítači, vstala od stolku z lakovanýho týkovýho dřeva a vodkráčela do obýváku, kde zjistila, že její vobézní hospodyně paní Flora Fergusonová (za svobodna Cramptonová) mlátí Sheenina ošklivýho černýho čokla Alberta hlava nehlava posledním číslem *New York Review of Books*.

„Co se to tu děje, paní Fergusonová?" chtěla vědět.

Hospodyně, zadýchaná ještě víc než obvykle, se hluboce zamyslela, aby sesmolila odpověď. Zase mě napadlo – jako ostatně už tolikrát zdali by neurychlilo tok její řeči, kdybych ji platil od slova. „Nezlobte se... slečno Carlotto... nechtěla... sem... vás rušit v psaní... ale myslím... že ten zatracenej pes... vám polulal... zbrusu novej divan.“

S předstíraným znepokojením sem se pustil do vohledávání onoho důvěrně známýho fleku. „Ach bóže!“ spráskla ruce Carlotta. „Ta sedačka stála přes tři a půl tisíce dolarů. Byla vyrobená na míru a dovezená až z Helsinek.“

„Tolik?“ vydechla paní Fergusonová, na kterou to udělalo dojem, jak se patří. „A to se přitom... na ní nedá... ani pořádně ležet!“

Albert se na mě úpěnlivě zahleděl, když sem dával lněnej polštář zpátky na místo.

„Ten pes musí dostat co proto. Je to zásadní otázka disciplíny,“ řekla Carlotta přísně. „Můžete pokračovat ve výchově, paní Fergusonová.“

Celá zadýchaná se jala vykonat můj rozkaz. Albert to vzal jako chlap. Z titulu toho, kdo v týhle domácnosti platí účty (a je tím pádem přirozeným vůdcem smečky), se průběžně snažím ukazovat tomu vodpornýmu zvířeti, kdo je tu pánem. Je to těžký, bejt tím druhým v pořadí (jen se na to voptejte Sheenina neúspěšnýho nápadníka Vijaye Joshiho), ale hierarchie je jednou hierarchie a je třeba ji neustále potvrzovat. Je to totiž jediná obrana před chaosem civilizace.

Neděle, 21. února

Rozednilo se do překvapivě jarního dne, což Sheeni interpretovala jako boží znamení vyzývající k tomu, aby se ulila z pravidelný návštěvy kostela. Dali sme si scuka v jedný z cukráren ve středu Ukiahu, abysme si mohli v klidu přečíst nedělní *New York Times* a trochu si to pokradmu rozdat ručně pod stolem. Carlotta se těšila, že to povede ke spěšnýmu návratu domů za účelem mýho dvaatřicátýho

však víte čeho, ale místo toho Sheeni navrhla společnou projížďku na našich novejch, barevně sladěnejch horalech s jednadvaceti rychlostma made in Italy. V nedalekým bufetu sme se u přičmoudlejch chlápků ze Středního východu v upatlanejch zástěrách zásobili dvěma bagetama s kari a baklažánem (moje milovaná v poslední době experimentuje s vegetariánstvím). Voňavej balíček uložila do tmavě modrýho kovovýho košíku, kterej měla elegantně připevněnej k řídítkám, a do mýho koše šoupla malýho, ale nečekaně těžkýho (a výrazně smradlavějšího) černýho psa.

„Ale drahá," upozornil sem ji, „řek bych, že Albert by se raději vezl s tebou. Přece vidíš, jak na mě vrčí."

„To má jen zastřený hlas, Carlotto. Možná ho trochu bolí v krku. Taková projížďka na čerstvém vzduchu mu dozajista prospěje. A přece patří nám oběma, ne? Vždyť tě přímo miluje."

„A co ty? Taky mě miluješ?" nemoh sem si pomoct, abych se nezeptal.

„Když je ráno tak nádherné jako dnes, miluji skoro každého," odpověděla, přehodila svou rozkošnou nožku přes sicnu a vyrazila neuvěřitelně velkou rychlostí vpřed. Carlotta si s povzdechem upravila šprndu (se dvěma obrovskýma ramenníma vycpávkama z molitanu, dvacetidolarovkou a prezervativem) a vodfuněla za ní. Albert se schoulil v košíku a nepřátelsky na mě poulil voči.

Neujeli sme ani dva bloky, když tu, kde se vzal tu se vzal, z vedlejší ulice se vynořil ten hnusák Vijay Joshi na svým trapně vobyčejným červeným horským kole, kvůli kterýmu – ač je to k nevíře – kdysi Nick Twisp zelenal závistí. Ranní slunce se nevkusně odráželo od póvlovýho tchajwanskýho pochrómovanýho rámu. Se zdánlivou lhostejností omrk hedvábnej lesk mýho milánskýho stroje a pak se toužebně zahleděl do vzdouvajícího se výstřihu Sheenina originálního trička s potiskem hodinek bradavičnic. Pocítil sem silnou potřebu ho z týhle posledně menovaný činnosti vyrušit, a tak sem mu bezostyšně najel do zadního kola.

„Carlotto! Čum laskavě před sebe a dávej pozor, kam jedeš!" vyštěkl na mě, prudce změnil směr, ale nedaleko stojící stoletej dub bohužel těsně minul.

„Domnívám se, že mám přednost," odpověděla odměřeně Carlotta. „Málem jsi ublížil našemu Albertovi."

„Musíš být opatrnější, Vijayi," vmísila se do toho Sheeni, která to mezitím otočila a vracela se zpět.

„V naší zemi je zvykem jezdit vpravo," podotkla Carlotta.

„Hlavně abys to pravidlo dodržovala sama!" odpověděl.

„Smím se tě, Sheeni, zeptat, jestli máš s tou svou bezohlednou kamarádkou namířeno někam konkrétně?" vyzvídal Vijay.

„Máme v plánu dorazit k jezeru Mendocino. Nechceš jet s námi?"

„Milerád," odpověděl dychtivě. „Slyšel jsem, že Mendocino patří k nejmalebnějším koutům zdejšího kraje."

Ten úlisnej hajzl má ale drzost, to je až neuvěřitelný. Jak si může dovolit takhle se vetřít do našeho soukromýho výletu? Tak to se můžu rozloučit s idylickým odpoledním milováním na stinným, zelení zarostlým břehu jezera. Jen doufám, že ty vobrovský naklaďáky naložený kládama jezdí i v neděli. Při troše štěstí narazíme na nějakýho dostatečně neukázněnýho skinhedskýho řidiče, kterej nemůže barevný přistěhovalce vystát.

14:15 – Udělali sme si piknik na travnatý vyvýšenině nad jezerem. Sheeni poněkud prekérní situaci vyřešila tak, že Vijay se cpe Carlottinou bagetou s baklažánem. Argument mé milované neměl chybu: za á, bagety jsou jen dvě, za bé, Carlotta měla obrovskou snídani a za cé, Vijay je přece zapřisáhlý vegetarián.

„Leda tak zapřisáhlej reakcionář," neodpustil sem si, když se mi z prázdnýho žaludku ozvalo neklamný zaškrundání. Zapřemejšlel sem, jestli bych si nevybavil některej z těch dávno zapomenutejch skautskejch způsobů, jak přežít v divočině. Takovej grilovanej mlok by se mi dneska celkem šiknul.

„A jak se daří tvé ubohé sestře?" vyzvídala Sheeni a nabídla Albertovi, aby si ukousl z její bagety.

„Apurva je z toho všeho značně vyvedená z míry. Celý ten blázinec nemá konce. Právě proto jsem se dnes doma příliš nezdržoval. Ještě nikdy jsem neviděl otce tak rozčileného."

„To je smůla, že máte tak upovídané sousedy," povzdechla si Sheeni.

Ňákej všetečnej slídil vyzvonil paní Joshiový, že jakejsi neuvěřitelně krásnej mladík leze se zavázanýma očima a s roubíkem v puse oknem do ložnice její dcery a zase vocaď vylízá. A bylo z toho pozdvižení.

„Jak na to zareagoval Trent?“ chtěl sem vědět. Vokusoval sem hladově stéblo trávy, jako bych sto let nejed.

„Je z toho zdrcený,“ odpověděla Sheeni. „Rodiče mu vyčítají, že nedodržel slovo.“

„Ale vždyť dodržel,“ tvrdil sem. „Apurvu ani neviděl, ani s ní nemluvil.“

„Možná to tak i bylo,“ souhlasil Vijay, „ale tvůj přítel Trent Preston svévolně pošpinil její cudnost. A to je pro mé rodiče rozhodující.“

„Cudnost je přece tak eurocentrický pojem,“ poznamenala Sheeni. „Obávám se, Vijayi, že tvá domovina se během dlouhotrvající koloniální okupace nechala zaplavit příliš mnoha viktoriánskými romány. A jak to hodlá tvůj nesnesitelný otec vyřešit?“

Ten domýšlivej debil jí vodpověděl něco francouzsky. Koukali sme s Albertem jeden na druhýho, zatímco se ti dva spolustrávníci pustili do čilé konverzace v jazyce Voltaira a Jeana-Paula Belmonda. Ani jeden z nás nerozuměl jediný slovo.

„Co že to říkal?“ dožadovala se odpovědi Carlotta.

Sheeni překládala. „Vijay říká, že jeho otec je v té věci neoblomný. Posílá Apurvu zpátky do Indie k rodině svého bratra, kde ji nechá, dokud se nenajde nějaký vhodný ženich,“ povzdechla si. „Obávám se, že to mou lásku z dětství naprosto zdrtí.“

A co teprve toho chudáka Nicka!“

Ty se však nemusíš ničeho obávat, *mon cheri*,“ řekl Vijay. „Já zde určitě zůstanu.“

Tak to si leda tak myslíš, hade, napadlo mě a začal sem plánovat nešťastnej pád svýho nepřítele ze sedmdesátimetrovýho útesu, kolem kterýho jedem při cestě zpátky.

20:35 – Vijay pořád ještě žije. Vodmít, když Carlotta navrhla, aby se na chvíli zdrželi a pokochali se pohledem z výšky. Jak může být někdo takovej estetickej ignorant! Majestátní sekvoje pro něho určitě

neznamenaj nic víc než jen dobře zpeněžitelný klády. Když už tak mluvím vo krásnym dřevu, právě sme s mou milovanou zalezlí v nový betli z masívního vořechu pod kdysi zatuchlou dekou babičky DeFalcový (nechal sem ji nedávno pořádně vydezinfikovat). Máme naštěstí voba stejnou vášeň – po souloži se věnujem svejm deníkům. Nejsem zrovna vodvázanej z toho, že si Sheeni právě zapisuje obsah telefonickýho rozhovoru, který vedla dnes v podvečer s Trentem Prestonem. „Nesmírně ho rozrušila“ zpráva o Apurvině odjezdu do Indie, ale další podrobnosti mi Sheeni tvrdošíjně odmítá prozradit, protože prej k tomu nemá oprávnění. Rád bych se mrk do jejího deníku, ale píše v nesrozumitelnejch šifrách. Zajímalo by mě, jestli bych v knihovně našel něco o metodách dekódování. Znepokojuje mě skutečnost, že Trent cítí potřebu vobracet se na svou bývalou přítelkyni, aby mu poskytla útěchu. Proč si nevylívá srdce svým kámošům z plaveckýho voddílu? Nebo tý Soni „Lednici“ Klummplatzový? Ta je přitom celá nažhavená na kdejakej detail z jeho milostnýho života.

„Nickie, mám hlad jak vlk,“ prohlásila Sheeni a zaklapla svůj deník. „Nemáš ve spížce něco na zub?“

„Je tam, na co si vzpomeneš,“ odpověděl sem a vypl svůj leptop, samozřejmě ten nejlepší, co mi neviditelná ruka trhu nabídla. „Můžem si udělat v mikrovlnce kusanec tý vysokokalorický flákoty od paní Fergusonový.“

„Jedna věc se mi na tobě líbí,“ řekla Sheeni, když se natahovala pro můj župan. „Máš asi nejlíp zásobenou ledničku ze všech adolescentů na této planetě.“

Pondělí, 22. února

V hodině šití Carlotta sdělila důvěrně Soni Klummplatzový, že její sokyně Apurva bude možná brzy deportována do Indie. Soňa se tou vidinou nadchla až do posledního gramu svýho vobézního těla a okamžitě napsala pár řádků upřímný soustrasti, který Carlotta Trentovi nenápadně podstrčila, právě když vcházel do chlapecký

šatny před plaveckým tréninkem. Vypadal chudák nesmírně vystresovaně a byl celej zdrcenej, zvláště poté, co si prostudoval Sonin vzkaz.

„Co s tím uděláte?“ zašeptala Carlotta.

„To ještě přesně nevím,“ povzdechl si Trent. „Jsme z toho zoufalí.“

Skvělý, pomyslela si Carlotta a soucitně ho pohladila po vopálený svalnatý paži. Radost z utrpení bejvalejch Sheeninejch lásek přenechává mstivýmu Françoisovi.

19:12 – Sheeni odmítla pozvání k večerním radovánkám s tím, že si prej chce „umýt vlasy a znovu přečíst Flauberta“. Nechápu, jak může kterýkoli z těchto činností dávat přednost před energicky mladistvým souložením. Jo, je to tak, v otázce četnosti a vzájemný spolupráce máme v týhle voblasti jistý drobný problémy.

Vzhledem k našemu věku a hladině hormonů v krvi mám za to, že souložit třikrát denně není v žádným případě nepřiměřený, přestože to vobnáší vyhodit spoustu prachů za prezervativy. Mně se ale nedaří dostat Sheeny do postele častěji než jednou, maximálně dvakrát týdně. Tvrdí, že sme příliš mladí na to, abysme se „oddávali smyslnosti“. Vobává se, že se sexuálně vyčerpáme a až nám bude dvacet, budem „otupělí, znudění a bez vášně“. Tak vo tom já vážně pochybuju a spíš se přikláním k tomu odvěkýmu pravidlu, že vopakování je matka moudrosti.

Taky se zdá, že máme zásadně rozdílnej přístup v otázce orálních technik. Mám-li bejt upřímnej, nejsem v tomto vohledu žádnej začátečník a bez přehánění můžu říct, že na Sheenině těle není jediný místo, kterýho bych se nebyl dotkl pusou nebo jazykem, včetně tý božský škvíry mezi jejíma dokonalýma půlkama (zdálo se, že jí to nevadí, akorát mě pak tři dny odmítala políbit). Sheeni říká, že milovat se se mnou je jako natřít se játrovkou a vlézt do postele se „smečkou hladovejch pekinézů“.

Co se týče mejch potřeb, Sheeni mi vysvětlila, že není schopná oddělit orální sex od jeho politickejch asociací. Má pocit, že ženy padaly mužům k nohám po celá dlouhá staletí a že je na čase povstat a proti útlaku žen se bránit. A tak, ačkoli se jí ta technika velice

zamlouvá, vzájemná výměna těchto radovánek musí zůstat mimo jídelní lístek.

„Trent byl v tomto ohledu velice chápavý," ujistila mě, když sem konečně našel dost odvahy, abych toto téma trochu provětral. „Na to, že jde o chlapce z maloměsta, má neuvěřitelně progresivní názory, jaké ostatně také očekávám i od svého budoucího francouzského manžela."

Jak já toho neznámýho, pravděpodobně nikdy neukojenýho žabožrouta nenávidím!

Úterý, 23.února

Frank „Hároš" DeFalco, můj nejlepší kámoš a domácí v jedný osobě, dnes ráno v hodině fyziky u pana učitele Tratinniho zvracel. Topí se v citovejch zmatcích, protože jeho na dálku milovaná Heather mu nedávno dala kopačky a začla se tahat se surfařem ze Santa Cruz. Hároš byl uvolněn z hodiny a vyslán k ošetření za sestrou Filmoreovou. Mezitím se Tratinni zoufale snažil vyvolávat rozhlasem školníka Boba, kterej se jako vobvykle někde zašil a neprojevil sebemenší zájem.

Při obědě, zatímco z něj Carlotta tahala podrobnosti celýho případu, dřepěl ten utrápenej chlupáč apaticky na židli a odmítal jakoukoli potravu.

„Sem z toho naprosto vyřízenej," úpěl Hároš. „Kdykoli si představím, jak to Heather s tím pitomcem dělá, žaludek nastartuje zpětnej chod a už to valí. Jestli to takhle bude pokračovat dál, tak mě nakonec přece jen vemou do školního týmu – do kategorie muší váhy."

„Z toho se dostaneš," ujišťovala ho Carlotta a nervózně sledovala vostřížím zrakem Sheeni, jak u vedlejšího stolu obědvá s tím ropuším Vijayem. (Moje láska trvá na tom, že musí s Carlottou drasticky omezit styk na veřejnosti, aby utla tipec těm hnusným pomluvám, které se o nich dvou začaly šířit.)

„Třeba je to jen pomatení smyslů v souvislosti se svatým Valentýnem," pokračoval sem. „Holkám z toho někdy šibe, když musí tenhle tak nafouknutej svátek trávit samy. A jak vůbec ten debil surfařská vypadá?"

Hároš si zhluboka povzdychl. „Je to prej děsnej hezoun a skvělej sportovec. Je úžasně společenskej a žerou ho davy místních surfařskejch nadšenců."

„Tak to je v řiti," ulevila si Carlotta.

„Doufám jen, že toho sráče smete z jeho sudu vlna a sežerou ho žraloci."

„Chápu, že je to pro tebe těžký, Franku," řekla Carlotta a snažila se ho uchlácholit. „Umím si představit tvou žárlivost a naštvání. Ale to přejde. Teď s tebou cvičí tvý spermie."

„Mý spermie? Co to zas žvaníš? Mně de jenom vo to, aby se právě jeho spermie držely vod Heather co možná nejdál."

„Tvoje spermie, vlastně spíš tvoje geny určují tvý chování," vysvětloval sem mu. „Všichni sme naprogramovaní tak, abychom se co nejvíc rozmnožovali. Tvoje geny vomrkly Heather a řekly si: ‚Hele, to je skvělá koc k rozmnožování!' No a teď sou tvoje geny nasraný, protože nedostaly prostor k akci."

„To je krávovina," řekl Hároš. „Tak proč sem teda po ní nevyjel navostro?"

„To je jednoduchý. Tvoje racionální já si uvědomuje, že těhotenství v tak mladým věku by byl pěknej průser. Ale to si nesmíš plést. Tvoje geny by to braly. A její taky. Proto jsme v našem věku tak nezodpovědní s antikoncepcí. Jsme v nejlepším období pro plození dětí a naše těla vědí, že už nikdy pozdějc nedostanou tak skvělou příležitost zajistit si genetickou nesmrtelnost."

„Dobře, Einsteine," řekl Hároš, „tak mi teda vysvětli, proč se mi chce pořád blít?"

„To je jasný jak facka. Tvoje geny se snaží, aby ti bylo z Heather špatně a aby ses vod ní moh snadnějc odpoutat a co nejrychlejc si něco začít s další plemennou jalovicí."

„To chceš říct..."

„Jo, přesně tak, Franku. Ten meziměstskej sex s Heather prostě nebyl řešením. Je na čase, aby sis našel holku někde tady.“

„Hmm,“ zamyslel se Háro. „To jako myslíš sex, kdykoli bych chtěl?“

„Tak je to geneticky zakódovaný,“ ujistila ho Carlotta. „Nebraň se tomu!“

„Tak jo, ale musíš mi pomoct.“

„Já? A to jako jak?“

Háro se rozhlédl a ztišil hlas. „Já ti přece pomáhám, aby tě nenašli policajti, ty hlavo dutá. Tak ty mi zase pomůžeš sbalit ňákou novou koc.“

„No dobře, uvidíme, co se s tím dá dělat.“

To je teda fór. Teď mám najít nějakou sexy kočku pro nepříliš atraktivního, neoblíbenýho, neohrabanýho rádoby sportovce, kerej vyniká jen v tom, že je na devětadevadesáti procentech svýho těla chlupatej. No aspoň že jeho rodiče sou bohatý. To by možná mohlo v týhle situaci pomoct.

19:15 – Sheeni se tu stavila „studovat“, zrovna když Carlotta dojídala moučník (višňovej pudink v křehkým těstíčku) ve společnosti paní Fergusonový a jejího přiblblýho potomka Dwayna Cramptona.

„Ty snad večeříš dohromady se svými sloužícími?“ zeptala se Sheeni poté, co Dwayne doumýval nádobí, moje milovaná od něho vyinkasovala 75 centů za vopakovaný venčení Alberta a on i jeho matka odsvištěli ve svý dýchavičný popelnici.

„Musím,“ povzdychl sem si. „Paní Fergusonová se vždycky vofrňuje, když ji požádám, aby se najedli v kuchyni. Ksichtí se na mě, když má prostírat dva stoly. Nemáš ani tuchu, jak je to strašný, tady večer co večer sedět a dívat se, jak Dwayne prožírá tisíce mejch dolarů a ke všemu ještě s votevřenou hubou. A to ani nemluvím vo jeho neustálejch narážkách na to, že na sobě nenosí spodní prádlo. Když už sme u těch nechutností, proč jsi dovolila Vijayovi, aby tě dneska při obědě tak otlapkával?“

„To abych vyvrátila všechny ty pomluvy,“ vysvětlovala Sheeni. „Celé tohle nesnesitelné město drbe jen o nás.“

„A co má být? I kdybysme byli lesby," řek sem a začal ocucávat její dokonalý ucho, „co je komu do toho?"

„Však víš, co toho lidi nakecají," odpověděla a odstrčila mě. „Musíme být opatrní. Nezapomeň, že po tobě jde FBI"

„Moje geny nechtějí bejt vopatrný," zašeptal sem a pohladil ji po vnadným stehně.

„Tak o svých genech mi nic neříkej," odpověděla, odtáhla mi ruku a otevřela učebnici fyziky. „Chovají se neuvěřitelně primitivně, a to i na Twispa."

22:30 – Je to sice k nevíře, ale akorát sme studovali. Neuvěřitelná ztráta času a věčná škoda drahýho intimního vosvětlení. Sheeni mi ani nedovolila, abych pustil poslední cédéčko Franka Sinatry, a raději se drtila atom vodíku bez romantickýho hudebního doprovodu. Pozdějc, když ji Carlotta doprovázela domů, natrefili jsme na Vijaye (což se v poslední době stává nějak příliš často). Seznámil nás s novinkami na domácí frontě: jeho otec už koupil letenku. Apurva odlítá do Indie v sobotu.

Dohajzlu, abych teď hledal novou koc nejen pro Hároše, ale i pro Trenta!

Středa, 24. února

Hárošovi je už líp. Dneska prej zvracel jen jednou – to když v dílnách kdosi pronesl, že hodlá polaminátovat surfový prkno. Nevytřískal z toho ani návštěvu na školní ošetřovně u sestry Filmoreový. Pan učitel Vilprang jen nasypal na zblitky piliny a Hároš to musel po sobě uklidit. Aby Carlotta svýho kámoše aspoň trochu rozptýlila, navrhla při obědě, abychom se dnes po večeři zašli někam cvičně vloupat.

22:30 – Přesně, jak jsme se domluvili, číhal už Hároš v křoví před prefabrikovaným domkem mýho taty, když se krátce po osmé přiřítilo na kole mé druhé já, François.

„Nicku, jsi to ty?" ozval se přidušeným hlasem a dýchal si na prokřehlý ruce.

„Jasně, kdo jinej,“ zašeptal sem a odklidil svý kolo z dohledu pod přístřešek pro auto. „Kdo jinej by se tady v tom zapadákově plížil jako blbec s kulichem přetaženým přes hlavu, aby ho nebylo poznat?“

„Seš si jistej, že tvůj otec není uvnitř?“ zeptal se mě Hároš s obavou v hlase, když sem zápasil s klíčema u zadních dveří.

„To si piš. Je na tom veřejným shromáždění ve Willitsu. Čet sem vo tom v novinách. Tata jako mluvčí dřevařský společnosti tam má za úkol vysvětlit, jak jejich navrhovaný kompletní vykácení veškerýho porostu vlastně lesům prospěje. Bude to určitě trvat pár hodin, než se vrátí. Nejde mi to votevřít. Zdá se, že tata vyměnil zámek.“

Další rodičovský připomenutí: „Nicku, pro mě neexistuješ!“

„Co ale teď budeme dělat, Nicku?“ panikařil Hároš.

„Mrknem se pod rohožku.“

Jak jinak, výsledkem zběžnýho vohledání byl lesklej mosaznej klíč.

První věc, která nás uvnitř přivítala, byl příšernej puch.

„Šmarjá, co tu zdechlo?“ lapal po dechu Hároš, rozsvítil baterku a přejížděl zaneřáděnej obývák kuželem světla. „Smrdí to tu, jako by někdo louhoval smradlavý fusakle celýho fotbalovýho týmu v zatuchlejch kočičích chcankách.“

„Tata si nikdy na úklid moc nepotrpěl,“ řekl sem a svítil baterkou na cestu do tatovy „studovny“ (pokoje pro hosty).

„Jestli se ti tady něco líbí, Franku, vem si to.“

„Ne, dík. Ještě tu chytnu nějaký breberky. Nechápu, jak se máma mohla zahazovat s tvým fotrem. Je to hnus.“

Jak sem doufal, uprostřed zabordelenýho psacího stolu dřepělo mý starý dobrý péčéčko. Když sem ho zapnul, přátelsky mi píplo na pozdrav a jeho předpotopní harddisk se s rachotem pustil do práce. Byla tam spousta novejch souborů, ale naštěstí sem našel i svůj starej deník. Vsunul sem do áčka disketu a začal s kopírováním. Nickovo traumatizující jinošství není díky bohu vymazaný!

Zatímco si to chudák počítač vrněl svou hlemejždí rychlostí reaganovský doby ledový, trochu sem pročmuchal tatovy věci.

Bohužel, nikde žádný pečlivě zarámovaný a slzama skropený fotky zmizelýho synka. Jen stohy nudnejch výkazů vo těžbě dřeva a pár zmuchlanejch bankovek.

„Tady máš kilo, Franku.“

Breberky nebreberky, Hároš sbalil stodolarovou bankovku a ani nemrk. François mi zbytek vsunul do peněženky coby zálohu na nezaplacený alimenty.

„A jak vycházíš se svým otcem ty?“ zeptal sem se Hároše.

„Skvěle. Snažíme se oba předstírat, že ten druhej neexistuje.“

„To je nejrozumnější řešení.“

Hned jak sem si deník překopíroval na disketu, radějc sem ho pro jistotu z tatovýho předpotopního kompu vymazal. Místo toho sem mu tam šoupl soubor z jiný diskety.

„Co to je?“ zeptal se Hároš.

„Takovej malej frajerskej program, kterej sem napsal. Až ten počítač příště někdo zapne, popřehází mu to pár souborů a na obrazovce na něj vystrčí zadek animovanej šašek. Pak tam několikrát rychle za sebou zabliká *Vyliž si voko, páprdo!*“

„Dost dobrý. Můžem se na to mrknout?“

„To nepude, Franku. Je to extra speciál pro mýho tatu. Škoda jen, že nemá barevnej monitor, aby si moh ty hrůzostrašný efekty plně vychutnat.“

Čtvrtek, 25. února

Dneska došlo na dlouho očekávanou kalamitu ohledně Carlottina tělocviku. Ten buranskej Dwayne jí zrovna v hodině zemáku šprcal s ramínkama od podprsenky, když do třídy vstoupila služba se vzkazem, že mám jít do kanceláře obstarožní slečny Pomdreckový, poradkyně pro studijní záležitosti.

„Á, tak tady jsi, Carlotto,“ řekla, když sem se objevil ve dveřích její šedivý kanceláře. „Doufám, že už máš lékařskou zprávu od místního doktora, potvrzující tu tvou diagnózu... čím že to vlastně trpíš?“

„Syndromem lámavosti kostí, ossifidus brittalus, slečno Pomdrecková," řek sem a s bolestivým zasyknutím se usadil na židli vedle jejího poškrábanýho kovovýho stolu. „V poslední době mi bylo bohužel tak zle, že jsem prostě nezvládla podrobit se další sérii lékařských vyšetření. Ale možná během několika příštích týdnů..."

„Je mi to velice líto, Carlotto, ale já už tuto záležitost nemohu déle odkládat. Již jsem ti dala několik odkladů. Tady už končí veškeré mé možnosti. Slečna Arbulashová je neoblomná a trvá na tom, aby se tvůj tělocvik vyřešil s okamžitou platností."

Slečna Arbulashová je slavná místní kulturistka a učí tělák.

„A proč se o mě slečna Arbulashová tak zajímá?" vyzvídal sem.

„Říká, že máš na dívku obdivuhodně chlapeckou postavu. Je přesvědčena, že jsi přímo předurčena k tomu, aby sis vypěstovala mohutné svaly."

„Ale já žádné svaly nechci," protestovala Carlotta.

„Musím se přiznat, že ani já nesdílím obdiv vůči svalům, ale slečna Arbulashová není člověk, se kterým se lze přít." Slečna Pomdrecková si nechala na obrazovce vyjet Carlottiny materiály.

„Takže ti sedmou hodinu ruším individuální studium a přeřazuji tě do tělocviku. Začínáš hned dnes."

„Tak dobře," povzdechl sen si. „Mám vám dát jméno nejbližšího příbuzného pro případ, že v tělocvičně zkolabuji a zemřu přímo na místě?"

„Tady nikdo nebude kolabovat, Carlotto. Slečna Arbulashová je sice v posilovně hodně náročná, ale jsem si jista, že tvůj zdravotní stav zohlední."

Tak o tom silně pochybuju, jestli uvidí Carlottu vysvlečenou.

„Jak myslíte, slečno Pomdrecková." Seděl sem dál a neměl se k odchodu.

Podívala se na mě přes horní okraj svých babičkovských brýlí, nemlich stejných, jako byly ty moje. „Chtělas ještě něco, Carlotto?"

„Ještě jsem vám chtěla poděkovat, jak úžasně se o studenty staráte, přestože máte tak omezené finanční prostředky. Jste tím pověstná."

„Snažím se dělat, co mohu, Carlotto."

„O tom nepochybuji. Jen mě tak napadlo, co všechno byste ještě zvládla, kdybyste měla k dispozici zvláštní osobní fond.“

„Osobní fond?“

„Ano, soukromé peníze, k nimž byste sáhla v případě, že byste chtěla pomoci potřebným studentům nebo tak něco. Finanční prostředky zcela nezávislé na škole, se kterými byste nakládala čistě podle vlastního uvážení.“

Slečnu Pomdreckovou to očividně zaujalo. „Předpokládám, že takovýto teoretický finanční zdroj by mohl mou práci výrazným způsobem zkvalitnit.“

„Slečno Pomdrecková, mohu-li hovořit otevřeně, jsem v situaci, že si mohu dovolit vám trochu přispět.“

„Opravdu, Carlotto?“ řekla a se zájmem pozorovala, jak hledám v kabelce šekovou knížku. „A jakou sumičku jsi měla na mysli?“

S cvaknutím sem otevřel svý pero. „Měla jsem na mysli pět tisíc dolarů.“

Slečně Pomdreckové to vyrazilo dech a jen se v němým úžasu zvrátila do opěradla židle.

„Jen si představte, kolik dobra tím vykonáte, slečno Pomdrecková. A mě potěší, mohu-li vám k tomu být nápomocna. Tato suma pro mě není z finančního hlediska žádný problém.“

„Tak, tak. Už jsem zaslechla něco v tom smyslu, že jsi přišla k velkým penězům. Opravdu nevím, co ti na to mám říct.“

„Stačí říct ano,“ usmál sem se a začal vypisovat šek. Pak sem se hluboce zamyslel. „Máto ale jeden háček. Budu muset být omluvena z tělocviku.“

Slečna Pomdrecková se zahleděla na vypsanou řadu číslic na šeku. „Slečně Arbulashové celou tu záležitost vysvětlím. Jsem si jista, že to pochopí, Carlotto.“

„Skvělé,“ řek sem a rozmáchlým tahem pera šek podepsal. „Máte opravdu pochopení pro své studenty, slečno Pomdrecková. Věděla jsem, že mohu počítat s vaší pomocí.“

Slečna Pomdrecková zastrčila šek do kabelky. „Bude to jen mezi námi dvěma, Carlotto.“

„Samozřejmě, slečno Pomdrecková. Na mě se můžete naprosto spolehnout.“

Tak teď to teda bylo o fous. Nevím, co bych dělal, kdyby se ukázalo, že je slečna Pomdrecková vůči úplatkům imunní. Možná bych musel nechat školy a ve věku čtrnácti let předčasně ukončit svý vzdělání (který mezi náma stejně za moc nestojí). Byla by to krutá rána mým spisovatelským ambicím – a to už ani nemluvím o tom, co by to znamenalo pro celý literární svět.

Pátek, 26. února

Dnes ráno strávila Carlotta většinu hodiny šití tím, že chodila od lavice k lavici a snažila se vzbudit alespoň trochu romantickýho zájmu o Hároše DeFalca. Jediná osoba ochotná bavit se o tomto tématu byl nejlepší žák tohodle předmětu (a učitelčin oblíbenec) Gary Orion, kterej při tom hbitě a pečlivě zapošíval okraj svejch sametovejch kalhot.

„Hároš DeFalco,“ opakoval a snažil se vybavit si, o koho jde. „Není to ten kluk, co má místo kůže chlupatou kobercovinu? Co on je vlastně zač – Taloš?“

„Aspoň to o sobě tvrdí,“ odfrkla Soňa Klummplatzová. „Doprovázel Carlottu na vánoční ples a ona se ho teď snaží hodit na krk někomu jinýmu, protože ví, že ta Trentova holka vodjíždí do Indie.“

„Já o Trenta Prestona nestojím,“ odsekla Carlotta.

„No jo, ty seš teď vlastně pořád nalepená na tu záhadnou osobu S. S.,“ poznamenal Gary.

Je na čase změnit téma. „Hele, Gary, a ty máš v plánu nosit tyhle kalhoty do školy?“ chtěla vědět Carlotta.

„Ani náhodou. Ty si pěkně uložím do své výbavy a budu je nosit, až se odstěhuju do San Franciska s tajuplnou osobou T. P.“

„O tom si můžeš leda tak nechat zdát,“ jízlivě to komentovala Soňa.

16:30 – DALŠÍ PŘÍŠERNEJ PRŮSER! Carlotta se tu strašnou zprávu dozvěděla od slečny Pomdreckový, která ji zastavila na chodbě, právě když sem o přestávce před osmou hodinou doprovázel naprosto zdrceného Trenta Prestona do výtvarky.

„Tak tady jsi, Carlotto," zavolala na mě slečna Pomdrecková. „Domluvila jsem ti se slečnou Arbulashovou celkem přijatelný kompromis."

„Kompromis?"

„Ano, oficiálně jsi omluvena z hodin tělocviku. Požaduje za to od tebe jediné: během té hodiny jí vypomůžeš s drobnými organizačními povinnostmi v šatně."

„V šatně?" zakoktal sem nevěřícně. „V *dívčí* šatně?"

„V jaké jiné, Carlotto. Začínáš v pondělí."

„Ale..."

„Teď už nechci slyšet žádné výmluvy, slečinko. To bylo jediné, co jsem pro tebe mohla v té záležitosti udělat." Nahnula se ke mně a ztišila hlas: „Ta ženská umí být pěkně tvrdohlavá."

Odpoledne po cestě ze školy odmítal Hároš pochopit, že nejsem „štěstím bez sebe".

„Proboha, Carlotto, to je přece největším snem každýho kluka volnej přístup k holkám do šatny. Pětkrát v tejdnu po celý pololetí!"

„Fakt skvělý. A co mám říct Sheeni? Chodí přece taky do těláku."

„To je vono. Uvidíš ji nahatou."

„Vidím ji nahou i tak, pako."

„Ach jo, dyť já zapomněl. No ale aspoň pro mě můžeš vomrknout další holky. Nebo tam propašovat foťák. Vyděláš na tom určitě víc než na těch bradavicových hodinkách. Kurňa, to je něco, jako vyhrát mistrovství světa!"

Má samozřejmě pravdu, jen kdybych se moh nějak bez velký úhony proplést tím minovým polem. Možná že to Sheeni vezme s nadhledem. Vždyť sem v tom nevinně. Není to tak, že se tam chci naschvál vetřít, abych moh vočumovat pětatřicet nahatých čtrnáctek.

Sobota, 27. února

Když sme se ráno sešli na kafe a vdolky na našem oblíbeným fleku ve městě, ukázalo se, že to Sheeni až s takovým nadhledem nebere. Těsně před tím, než uraženě odešla, stihla mi moje milovaná sdělit, že jsem „choromyslný a zvrhlý degen“, „šmírák nejhorší sorty“ a „odporný deviant“, který vykazuje všechny „klasické symptomy úchyláka“ trpícího „zvrácenou a neukojitelnou sexuální posedlostí“. Tak.

Přišlo mi to trochu nefér, zvláště s ohledem na to, že Carlotta všechny ty koblihy zacálovala.

11:25 – Po návratu do vopuštěnýho domova čekal na Carlottu další nepříjemnej šok dnešního dopoledne. Na finský pohovce, obklopená spěšně sbalenýma zavazadlama, seděla Vijayova nádherná šestnáctiletá sestra ve stavu nejvyššího zoufalství, což se projevovalo tím, že si rozmazávala neuvěřitelně tmavý oči hedvábným kapesníčkem.

„Apurvo!“ zvolala Carlotta.

„Dobré ráno, Carlotto,“ odpověděla a popotahovala do kapesníčku. „Tvoje hospodyně byla tak laskava a pustila mě dovnitř. Já zpátky do Indie nepojedu. Utekla jsem z domu.“

„Jak se ti podařilo otce setřást?“

„U něho v kanceláři došlo k nějakému vážnému problému. Neznámý virus napadl všechny firemní počítače.“

Dveře z kuchyně se rozlétly a paní Fergusonová se přištrachala se dvěma hrnkama čaje a talířkem plným svýho prvotřídního ořechovýho závinu, lepivýho jak klíh. Postavila podnos na konferenční stolek, povzbudivě se usmála na Apurvu a obrátila se ke mně. „Vygruntovala sem... celej dům... slečno Carlotto... a taky vám vyprala povlečení... Proboha... ty prostěradla... ale vypadaly! Nechápu... co v tý posteli... děláte!“

Carlotta potlačila ruměnec. „Děkuji vám, paní Fergusonová. Dneska už můžete jít a máte to placené za celý den.“

„Tak to moc děkuju... slečno Carlotto... A vám hodně štěstí... slečno Apurvo... a nenechte se... těma grázlama... sekýrovat.“

„Nenechám," usmála se Apurva a lokla si čaje.

Hned jak se paní Fergusonová vzdálila, přešla Carlotta k jádru věci.

„Apurvo!" sprásk sem ruce. „Co budeš dělat?"

„Přirozeně to promýšlím ze všech stran. Moje situace se zdá beznadějně zoufalá. Nečetlas náhodou *Deník Anny Frankové*?"

„No, to ne, ale viděla jsem ten film. Proč?"

„Čtu tu knihu celý tento týden. Velice mě inspirovala. Doufám, že ji matka nezapomene vrátit do knihovny. Rozhodla jsem se následovat příklad statečné slečny Frankové a napadlo mě, jestli bych se nemohla uchýlit k tobě do podkroví. Ty bys mě mohla zásobovat jednoduchými pokrmy a možná sem tam nějakou knihou. Odvděčila bych se ti za tvou laskavost, hned jak bych začala pracovat nebo až vyjde můj senzační deník." Apurva na mě s nadějí vzhlédla od svého čaje. „Co na to říkáš, Carlotto?"

Nemoh sem říkat vůbec nic, protože sem měl křečovitě stažený rty. Vzal sem ubrousek a přitiskl si ho k puse, abych se moh vzpamatovat a nenápadně si ulevit. „Apurvo, tady žádné podkroví není. Střecha je rovná."

„No jo... A co takhle sklep"

„Ani sklep tady není. Vždyť jsme v Kalifornii. Tady máme leda tak úložné prostory."

„Ach bože... Tam by to asi bylo velice nepohodlné. Nemohla bych se třeba přes den schovat do skříně? A v noci bychom si pak společně ustlaly ve tvé posteli. Všimla jsem si, že je dostatečně veliká pro obě. V Indii děvčata často tráví noci tímto sesterským způsobem."

Françoise tato myšlenka zaujala, ale Nick věděl, že tenhle nápad by pravděpodobně neměl u Sheeni příliš naději na úspěch. A navíc mi bylo jasný, že vzhledem k tomu, jak málo mi stačí k erekci, by toto tulení příliš dlouho „sesterským" nezůstalo.

„Obávám se, že to nepůjde. Zde v Americe jsme příliš citliví na homoerotické implikace podobného uspořádání. Ne, tobě nezbývá nic jiného, než se za Trenta Prestona vdát."

Apurva málem upustila svůj hrnek s čajem. Zatímco se moje překvapená návštěvnice snažila vzpamatovat, Carlotta se omluvila a odešla do ložnice zvednout vyzvánějící telefon. Na druhým konci drátu byla moje milovaná a samým vzrušením se jí chvěl hlas: „Carlotto, právě mi volal Vijay celý bez sebe. Jeho sestra zmizela.“

„É, a to jakože která?“

„Apurva přece. Není náhodou s tebou?“

„To teda není. Vždyť já ji skoro neznám. Je nejspíš s Trentem.“

„Všichni teď hledají Trenta. Vijayovi rodiče to oznámili policii.“

Policie! To je přesně ta část společnosti, které se uprchlík Nick Twisp musí za každou cenu vyhnout.

„Carlotto, tys opravdu zaplatila pět tisíc dolarů, aby ses ulila z toho tělaku?“ zeptala se mě má láska.

„No jasně, Sheeni. Můžu ti ukázat stornovanej šek, až mi ho vrátí z banky.“

„Víš, Carlotto, přemýšlela jsem o tvé situaci. Možná bych pro tebe měla řešení v případě, že opravdu nejsi šmíráckej úchyl.“

„Jaký?“

„Už jsi někdy byla v dívčí šatně?“

„Ne, tohle pondělí to bude poprvé. A nemám v plánu si vypíchnout obě oči, jestli máš na mysli tohle.“

„V našich šatnách je pěkně zatuchlo. Kdybys řekla slečně Arbulashové, že jsi alergická na plíseň a vlhko, možná by tě nechala v tělocvičně. Ale musela bys mi slíbit, že se na mě nebudeš dívat. Měla bych pocit, že tam jsi na výzvědách.“

„Tak jo. Budu se raději dívat na Soňu Klummplatzovou. Vždycky jsem toužila spatřit ji v šortkách.“

„Carlotto, ty jsi opravdu narušená. Nemám dnes večer přijít? Mohly bychom si zahrát skrebl.“

„Sheeni, přece víš, že kdykoli hrajeme skrebl, je z toho vždycky masakr.“

„No dobře, tak bychom si mohly procvičit nepravidelná francouzská slovesa a jít brzy do postele.“

„Víš, já dneska nemůžu. Já... slíbila jsem, že se stavím za Hárošem. Pořád ještě se nevzpamatoval z toho rozchodu s Heather.“

„Jak myslíš. Tak mi nezbývá, než jít pomoct Vijayovi s hledáním té jeho sestry. Ahoj!“ *Klik.*

V rozmezí pěti minut mi dvě lepé děvy nabídly, že se mnou budou spát, a já sem musel oba návrhy odmítnout. Dohajzlu!

12:35 – Trent Preston sedí vedle Apurvy na pohovce v mým obýváku, má na sobě bundu a kapuci staženou přes celej obličej. Ne, není to tím, že by mu bylo zima. Ten debil se jen pokouší dodržet svý slovo, že už nikdy neuvidí Apurvu a ani s ní nepromluví. Vyjednávání se nyní dostává do velice delikátní fáze.

„Carlotto, mohla bys Apurvě říct, že ji miluji z celého srdce, ale že jsem nikdy neuvažoval o tom, že bych se oženil už na střední škole?“

Apurva mu stiskla ruku. „Plně to chápu, drahý. Kdyby ses se mnou oženil, zkazil by sis tím celý život. Jsme oba příliš mladí.“

„Trente, ty to pořád nechápeš,“ vložila se do toho Carlotta. „Pokud se s ní neoženíš, bude se Apurva muset vrátit do Indie a provdat se tam za úplně cizího člověka. To chceš?“

„Byl bych nešťastný, ale předem dohodnuté sňatky jsou součástí jejich kulturní tradice.“

„Kulturní tradice nechte plavat,“ odpověděl sem podrážděně. „Teď neřešte, kdo komu zkazí život. Milujete se, tak proč byste se nevzali? Vždyť zas nejde o tak závažnou věc.“

„Sňatek je teda velice závažná věc,“ trval na svým Trent.

„Souhlasím,“ přidala se Apurva. „Miláčku, a můžeš tam dýchat?“

„Carlotto, mohla bys Apurvu ujistit, že mi nic nechybí?“

„Poslyšte,“ řekl sem, „polovina manželství v Americe končí rozvodem. Tady přece o žádný celoživotní závazek nejde. Když se později ukáže, že vám to nevyšlo, no tak co? Aspoň jste si mezitím užili trochu toho lidskýho tepla a hlavně sexu, ne?“

„Ale z čeho budeme živi?“ zeptal se Trent. „To bych musel nechat školy a najít si nějakou práci.“

„Školy bys nechávat nemusel,“ odpověděla Carlotta. „Potřebuji šoféra. Mohl bys pracovat na částečný úvazek u mě.“

„Ale ty přece nemáš auto,“ připomněla Apurva.

„Nemám auto, protože nemám šoféra. Takže si koupím auto a je to.“

„Nebo si můžeš pronajmout moje,“ navrhl Trent. „Mám poslední model Acury.“

Tohle si musím zapamatovat: v příštím životě je bezpodmínečně nutný zařídit si to podle Trentova vzoru a vybrat si hodně prachatý rodiče.

„Ale kde budeme bydlet?“ zeptala se Apurva.

„Mohli byste bydlet u mě,“ uvažoval sem nahlas. „Stejně jsem přemýšlela, že bych si pronajala něco hezčího – možná větší dům se zvláštním vchodem pro vás novomanžele. Umíš vařit, Apurvo?“

„Samozřejmě, Carlotto. Všechny řádně vychované indické dívky umějí vařit. Ale strašně nerada bych připravila paní Fergusonovou o práci.“

„S tím si hlavu nelam, Apurvo. Stejně brzy odejde, hned jak si to ten její manžel odkroutí v base. Mohla bys vařit a normálně chodit do školy.“

„Myslím, že nebudu mít dost financí, abych pokračovala ve studiu na té církevní škole,“ zamyslela se Apurva. „A navíc si nejsem jistá, jestli by jeptišky chtěly učit vdanou studentku.“

„Mohla bys přestoupit na Redwoodskou střední,“ navrhla jí Carlotta. „Mohla bys ve třídě sedět vedle svého manžela a při plaveckých závodech ho povzbuzovat.“

Oběma se ten nápad líbil, soudě podle jejich rozzářených očích.

„A tvůj pes Jean-Paul by mohl bydlet s námi a s Albertem. No jen si představ, jak by si ti dva spolu krásně hráli.“

Albert ke mě znuděně vzhlídl a vohrnul pysk.

Apurva se na toho odpornýho čokla zářivě usmála. „To je pravda. Ani jsem nepomyslila, jak strašně by se mi po Jeanu-Paulovi stýskalo, kdybych byla provdaná za nějakého cizího a pravděpodobně krutého člověka v Indii.“

„Ale kde se můžeme vzít?“ zeptal se Trent. „Musíš mít osmnáct, aby tě oddali bez souhlasu rodičů.“

„Máš pravdu,“ potvrdila Carlotta. „Tak je tomu v devětačtyřiceti z padesáti států.“

V těch zoufalých chvílích, kdy sem samou láskou zmíral, sem si tohle téma pečlivě prostudoval.

„A který stát je ta výjimka?“ zeptala se nedočkavě Apurva.

„Právě ten, v němž chci, abyste se vzali a strávili tam líbánky na můj účet. Hovořím o tom nejosvícenějším ze všech států – o Mississippi.“

Bohužel však ani v tak ohleduplným a progresivním státě se nemůžou bez povolení grilovat čtrnáctiletí. Sheeni a já si budem muset zatím nechat svý manželský choutky zajít.

14:30 – Na cestě směrem k Bay Area v Trentově superfáru. Náš řidič se konečně nechal přemluvit, aby sundal z hlavy kapuci, porušil svůj slib a požádal Apurvu o ruku. Souhlasila bez zbytečných cavyků. Mezitím co sem běžel vyzvednout peníze do bankomatu, Trent pro jistotu zamazal poznávací značku blátem. Momentálně se kodrcáme jižním směrem po silnicích druhý třídy, abysme se vyhnuli poldům. Doposud de všechno podle plánu. Apurva sedí vedle svýho budoucího chotě a Carlotta na zadním sedadle luští autoatlas.

„Tak plán je následující,“ prohlásil sem. „Odletíte do New Orleansu a pak autobusem do Biloxi. Je to v zálivu a pravděpodobně se vám naskytne úžasná vyhlídka, pokud se ovšem budete dívat pouze směrem k moři. V tuto roční dobu byste mohli mít i docela příjemné počasí. Nezapomeňte ochutnat krevetové gumbo.“

„To nezní špatně,“ řekl Trent. „Je tu možná jeden problém.“

„Co tě trápí, miláčku?“ zeptala se Apurva.

„Jak si asi myslíte, že tam dole budou reagovat na... smíšená manželství?“

„Dobře že sis na to vzpomněl,“ pochválila ho Carlotta. „Vůbec jsem si to neuvědomila.“ Začal sem znova studovat mapu. „Tak místo toho přejdeme k plánu B: poletíte do Memphisu a autobusem do Oxfordu. Je to univerzitní město v severní části státu. Měli by tam být o něco málo liberálnější.“

„Možná tam budou mít i nějakou příjemnou indickou restauraci,“ řekla Apurva. „Mou matku to určitě trochu uklidní, až se dozví, že během svých líbánek jsem jedla striktně vegetariánská jídla.“

„Moc bych si v tomto směru iluze nedělala, Apurvo,“ řekla Carlotta. „Doposud jsi byla jen v Kalifornii. Je na čase, abys poznala skutečné Spojené státy.“

17:40 – Oaklandské mezinárodní letiště. Zatím to de všechno jak po másle. Trentovu akuru sme upíchli v Berkeley do míst, kde většinou parkují vysokoškoláci. Jestli bude mít Trent štěstí, najde ji, kde ji nechal – i se všema těma fraječinkama. Autobusem sme dojeli na letiště, kde sme sehnali dvě letenky na večerní letadlo do Memphisu. Zaplatil sem šekem za cestu tam i zpět (1537,84 dolarů!) a dokonce se mi podařilo vymáčknout ještě další tři kila z bankomatu v odbavovací hale. Diskrétně sem podstrčil budoucí nevěstě impozantní balík zvíci osmi set dolarů a slíbil, že pokud by jim došly peníze, pošlu jim do motelu další.

„Ach, Carlotto,“ rozplývala se Apurva, „jak se ti jen za tvou velkorysost odměníme.“

„Ano, Carlotto,“ řekl Trent, „proč jsi na nás tak neuvěřitelně hodná?“

Proč, Trente? Protože chci, abys už navěky zmizl z Sheenina života: jednou provždy, konec, amen, šlus. A sem ochotnej pro to udělat cokoli, snad kromě vraždy. Ale kdyby na věc přišlo, nevím, nevím...

„To nestojí za řeč,“ odvětila Carlotta skromně. „Někdy je prostě nutné trochu osudu pomoci. A prosím vás, abyste se o mé roli nikomu nezmiňovali, až se vrátíte zpátky do Ukiahu.“

Letištní reproduktor vyzval cestující k nástupu do letadla.

„Tak dobře, vy dva,“ řekla Carlotta. „Víte, co máte dělat. V pondělí ráno zajdete v Oxfordu na soud. Necháte si udělat krevní test, ale to by snad neměl být problém. Nenechte se vyprovokovat k žádným polemikám. Kdyby přišlo na nejhorší, zkuste to s úplatky. A nezapomeňte: žádné otlapkávání se na veřejnosti, pokud se tam bude motat nějaký rasistický buran. Tam dole pořád ještě berou mísení ras hrozně vážně. A kdybyste přece jen měli nějaký problém, zavolejte.“

„Cítím, že všechno bude v naprostém pořádku,“ řekla Apurva a šťastně stiskla Trentovu paži. „Zítra něco chlapečkovi nakoupíme. On se nám žení a nemá ani kartáček na zuby!“

„Dobrý nápad," řekla Carlotta. „A užijte si to. Trente, ne abys o věcech příliš přemýšlel. Nepřemýšlej, a konej."

„A konej," opakoval Trent. „Ano. Žij dneškem. Zítřek se o sebe postará sám."

„Tak to je ten správný přístup," řekla Carlotta. „Tento postoj už po staletí pomáhá mužům přežít svatební den. Pokud se musíš něčím v duchu zabývat, tak si představuj, jaká legrace tě čeká během líbánek. Ty máš ale z pekla štěstí."

Alespoň v tomto bodě sem byl upřímnej. Týden v mississippským motelu s roztouženou Apurvou a ještě na účet někoho jinýho – tomu se fakt říká štěstí. Pak ještě poslední objetí na rozloučenou a šťastnej pár stoupá po schůdcích do letadla. Vopuštěný Carlottě nezbývá než vymyslet, jak se dostane zpátky do Ukiahu.

O pět minut později. Myslel sem, že mě klepne pepka: když sem se snažil sehnat taxíka, aby mě odvezl přes celej štatl na autobusový nádraží, uviděl sem u chodníku před letištěm parkovat černobílej vůz oaklandský policie. Za volantem neseděl nikdo jinej než můj zlotřilej nevlastní fotr Lance Wescott. Ženatej muž a takzvanej „strážce pořádku", a on si nestydatě prohlíží Carlottin zadek.

Neděle 28. února

Do Ukiahu sem se dokodrcal autobusem po jedenáctý hodině. Byla už skoro půlnoc, když mě v pořadí druhej předraženej taxík toho večera dovezl ke skromnýmu, ale tak toužebně očekávanýmu obydlí. Jak se ukázalo, nebylo tý noci až tak osamělý, jak sem předpokládal. V posteli pod prošívanou duchnou babičky DeFalcový neležel nikdo jiný než ta, kterou bych ze všeho nejraději osobně unesl do Mississippi: Sheeni Saundersová. A na sobě měla svůj oblíbenej noční úbor – Evino roucho.

„Ahoj Nicku," řekla rozespale. „Kdes byl tak dlouho? Jak se daří Hárošovi?"

„Hmmm, myslím, že už líp," odpověděl sem a rychle se svlíkal. „To je ale milý překvapení. Myslel sem, že trucuješ."

„Špatně snáším odmítnutí. To už bys mohl vědět.“

Skočil sem do postele a objal ji. „Já sem tě přece neodmítnul, miláčku.“

„Nicku, vyčistil sis zuby nití a kartáčkem?“

Vyskočil sem zase z postele. „Budu hned zpátky. Nikam nechoď.“

Sheeni vklouzla do mýho županu a následovala mě do koupelny. „Nicku, po Trentovi a Apurvě se země slehla. Všichni rodiče jsou z toho vedle, včetně těch mých, přestože v jejich případě mi není jasné proč. Všichni se děsí, že ti dva mohli udělat něco zoufalého.“

Přestal sem si čistit zuby nití. „To myslíš jako třeba se vzít?“

„Ale ne, blázínku. Na to jsou přece ještě moc mladí. Všichni se bojí, jestli třeba neudělali něco neuváženého, jako třeba jestli nespáchali společnou sebevraždu.“

„Tak o tom silně pochybuju, Sheeni. Takoví hezouni jako Trent se přece nevoddělaj. Proč by to dělali? Nejspíš sou zašití někde v motelu, třeba ve Willitsu. Až jim dojdou peníze, vrátí se domů.“

„To si fakt myslíš, Nicku?“

Vyplivl sem pastu a vypláchl si pusu. „Samozřejmě, miláčku. Vždyť to sou celkem rozumný děcka. Všechno by bylo v pořádku, kdyby jim do toho rodiče nekušnili.“

„Když už jsme u toho, Nicku, moji rodiče nás zítra ráno očekávají v kostele.“

„V tom případě bysme se měli co nejrychleji pustit do dalšího bodu našeho programu.“

8:40 – Je to divný. Když (konečně) včera v noci skončilo naše dovádění, usnuli sme na vopačných stranách postele. Zato ráno sme se probudili do sebe zaklesnutý, jako kdyby nám někdo pečlivě proplet všechny údy. Sheeni nadhodila, že bych měl začít nosit latexový pyžama, aby se nestalo, že tyhle nevědomý noční klinče přerostou v něco intimnějšího, a ona otěhotní s naším prvním nadaným dítětem a ani nebude vědět jak. (Moje geny by to nadšeně přivítaly.)

Zazvonil telefon. Pracně sem musel vymotat paži, abych se natáhl pro sluchátko.

„Carlotto,“ slyším hlas vzrušenýho Hároše. „Četlas dnešní noviny?“

„Ještě ne, měla sem na práci něco důležitějšího.“

„Jako co?“

„Já ti napovím, Franku. Dělávals to s Heather.“

„Je tam Sheeni?“

„Jo.“

„Sakra, Carlotto. Musíš mi najít holku.“

„Už na tom pracuju. A co je v těch novinách?“

„Přečti si to sama.“ *Klik.*

9:35 – Celá první strana se věnuje senzační zprávě dne: amatérsky vypěstovanej počítačovej virus řádí mezi místníma firmama a šíří se jako černej mor po internetu. Spadla mi čelist, když sem se dočetl, že zodpovědní pracovníci nazvali tento novej ničivej virus „Páprda“.

„Nicku, tak jdeme na tu snídani?“ dožadovala se mé pozornosti Sheeni, čerstvě vosprchovaná a voblečená tak, že by se mi normálně tajil dech.

„Hned to bude, miláčku. Právě čtu o novým počítačovým viru.“

„Hm, už jsem o něm slyšela od Vijaye. Řádí ve firmě, kde pracuje jeho otec, a ten je z toho úplně na mrtvici. Vijay se obává, aby tahle pohroma a bouřlivý milostný život jeho sestry nebyly pro otce tou poslední kapkou.“

Nalistoval sem doprostřed, kde pokračoval hlavní článek z první strany. „Poslouchej tohle, Sheeni: Experti popisují virus jako jednoduchou smyčku, kterou vymyslel ďábelsky zdeformovaný geniální mozek.“

Nebyl to žádnej ďábelsky zdeformovanej génius, vy hlavy dutý. To sem jen podělal program!

„Mě se to naštěstí netýká,“ poznamenala má milovaná. „Můj francouzský přenosný psací stroj žádný virus napadnout nemůže. A víc technických vymožeností žádný seriózní spisovatel nepotřebuje.“

14:45 – Carlotta byla hluboce zamyšlená nejen po celou snídani, ale i po cestě do kostela a dokonce během vášnivýho kázání reverenda Glompiphela s názvem: „Nemáme vira ve své duši?“ Ani těžký polední jídlo u Sheeni ve společnosti jejích rodičů, neustále se

odvolávajících na bibli, ji nevzpružilo. Nepomohlo jí ani to, že pan a paní Saundersovi po celou tu dobu rozebírali všechny možný varianty osudu ubohýho Trenta. Oba se jednomyslně shodovali v tom, že „nejslibnější mládenec“ celýho města „zvlčil“ od tý doby, co se rozešel s Sheeni a co ho „zmámila ta cizí holka“.

„Za všechno samozřejmě může v první řadě ten strašný uličník Nick Twisp,“ tvrdila Sheenina pět tisíc let stará matka, když krájela Carlottě opravdu velkorysej kusanec dortu. „Že je to tak, Carlotto?“

„No, ta souvislost mi není tak úplně jasná, paní Saundersová,“ odpověděl sem.

„Je to snad nad slunce jasné,“ vysvětlovala Sheeni. „Kdyby se nebyl loni v létě objevil Nick Twisp, chodila bych doposud s pohledným a ctihodným panem Prestonem. A Apurva by ctnostně seděla doma, pálila vonné tyčinky a uctívala své pohanské bohy. Myslelas to tak, máti, ne?“

„Dej si pozor na tu svou nevymáchanou pusu,“ odvětila paní Saundersová.

Sheeni a já sme si vyměnili nenápadně pohled. Tohle sme už někdy někde slyšeli.

17:12 – Ukiažská policie právě prošťárala můj dům. Ještě teď sem z toho nervově otřesenej. Ruka zákona dorazila v doprovodu pana a paní Joshiových, kteří chtěli z naprosto nepochopitelných důvodů vědět, jestli neskrývám jejich nezvěstnou dceru. Řek sem jim „nebuďte směšní“ a nechal je prolézt všechny skříně. Nejvíc práce sem měl s tím, abych udržel na špagátě Alberta, kterej má evidentně stejnej problém s autoritama jako já. Aspoň že ten polda byl zdvořilej a Apurvina matka mě nakonec při odchodu požádala za prominutí, že „obtěžovali“. Pana Joshiho sem ignoroval, ale jí sem slíbil, že jí okamžitě brnknu, jakmile bych se cokoli o její dceři dozvěděl.

„Mně leží Apurvin osud na srdci stejně jako vám,“ lhal sem. „V téhle zemi nemá cenu pokoušet se vychovávat děti v tradičních hodnotách.“

„To je přesně to, co říkám svému manželovi,“ pokývala hlavou paní Joshiová.

„Máte naprostou pravdu," podpořil sem ji. „Na vašem místě bych poslal toho vašeho milého synka rychle zpátky do Indie – dokud ještě není pozdě."

18:25 – Když sem byl vynášet odpadky, narazil sem před domem na nejslavnější redwoodskou sportovní nulu, Bruna Modjaleskýho, kterej s ohlušující ranou postavil na zem popelnici a nespouštěl oči z Carlottina poprsí.

„Čau, Carly,"vycenil na mě zuby. „Dneska ti to ale vážně sekne. To byli poldi, co sem před chvílí zahlíd u vašeho domu?"

„Jo, Bruno. Musela jsem je zavolat. Jeden příliš zvědavý soused mě neustále špicluje."

20:45 – Myslím, že studia už bylo ažaž. Nechápu, proč je fyzika tak posedlá atomem vodíku. Podle mýho názoru by to spíše mělo spadat do jurisdikce chemie.

Pro jistotu sem ze svýho počitadla vymazal všechny stopy po tom nešťastným programu „Páprda". Jediný, co mě napadá, je, že tata si musel disketu infikovanou virem přinést do práce. Ten chlap by se fakt měl držet psacího stroje.

Najednou mi docvaklo, že tata a Vijayův otec sou zaměstnaný u stejný firmy. Nechápu, jak se mohlo stát, že se dodneška nesetkali. Ani si nechci představit tu melu, kdyby panu Joshimu došlo, že ten povědomej spolupracovník je onen chlap, se kterým se tenkrát serval na zablácený příjezdový cestě.

Apurva ani Trent se ještě neozvali. To by mě zajímalo, jak se jim v Dixielandu vede. Klidně bych cvakl slušnej balík, kdybych k nim moh zaletět a podívat se oknem do jejich motelovýho pokoje. Když o tom tak přemýšlím, možná že má Sheeni pravdu. Sem asi vopravdu dementní šmíráckej úchyl.

Musím se k něčemu přiznat: vůbec nemám v úmyslu se stěhovat ani si najmout šoféra. Předpokládám, že až odezní všechno to vzájemný obviňování, Trent s Apurvou půjdou pěkně bydlet k jeho rodičům. Panebože, přece se mi ti dva nemůžou flákat po baráku, když tam budu já s Sheeni. A navíc je možný, že budou mít brzy o další důvod navíc, proč se držet mámy za sukni a táty za šrajtofli. Než sme odjeli na letiště, pozorná Carlotta nenápadně Trentovi

šoupla čtyři balíčky po třech kondomech, který sem všechny do jednoho propích tenkým špendlíkem. Nebylo to moc hezký, to uznávám, ale jejich geny mi poděkujou a já přece potřebuje nějakou pojistku pro případ, kdyby si jejich rodiče chtěli vynutit neplatnost sňatku.

BŘEZEN

Pondělí, 1. března

Právě hlásili v rádiu, že guvernér Kalifornie si dnes ráno v Sacramentu zapnul počítač a z obrazovky na něho vystrčil zadek ďábelský vir. Dobře mu tak, nemá mít druhý nejnižší průměrný výdaje na jednoho žáka ve státních školách v celých Spojených státech. Kdybych byl býval získal lepší vzdělání, možná bych uměl napsat program bez chyby.

Ale nechme plavat podružnosti. Teď se rychle přenesme do osmý vyučovací hodiny, kdy Carlotta – psychicky připravená na nastávající utrpení – s knihama přitisknutýma na svý umělý ňadra, proklouzla do dívčích šaten.

No dobře, zajímá vás, jak a kde všude je ta průmyslově opálená slečna Arbulashová vyfachčená? Myslím, že postačí, když vám řeknu, že i při takovém mluvení se jí boulí a vlní muskulatura ve tváři. A to jde přitom o nejmíň svalnatou oblast jejího těla. Málokdy má těsně vypasovanej stříbrnej cvičební úbor bez rukávů možnost obepínat takový tvary jako v jejím případě. I ta lesklá kovová píšťalka na řetízku kolem jejího koňskýho krku mi svou velikostí naháněla hrůzu.

Bylo to sice neuvěřitelně ponižující, ale Carlottě se nějak podařilo vykoktat cosi o alergii na vlhko, zatímco vopodál s předstíraným nezájmem postávala moje milovaná.

Slečna Arbulashová svýma svalnatýma bulvama pečlivě studovala mý chvějící se tělo. „Ty se dnes ulejváš z tělocviku, Sheeni?“ zahřměl její zvučnej alt.

„Samozřejmě že ne, slečno Arbulashová,“ odpověděla má láska a zmizela v šatně.

„Takže, Carlotto Ulanská, ty jsi prý alergická na vlhký vzduch,“ posměšně pronesla slečna Arbulashová a zkoumala mě ze všech stran. „Zdá se, že tě slečna Pomdrecková považuje za chodícího invalidu s amputovanýma rukama a nohama. Kolik hodin aerobiku týdně provozuješ?“

Zamyslel sem se. Počítá se do toho sex?

„Hm, ani jednu.“ Ani sem se nevodvažoval pohlídnout do těch nelítostnejch modrejch vočí.

„Máš ve své stravě nějaké rostlinné nebo proteinové doplňující přípravky?“

„Hm, ne.“

„Takže ty odmítáš převzít zodpovědnost za své vlastní tělo a necháš doktory, aby tě přesvědčili, že jsi nemocná osoba?“

„Ale já jsem skutečně velice alergická na vlhkost a plíseň, slečno Arbulashová.“

„Máš velké štěstí, Carlotto. Minulý týden došlo k masovému výskytu vyrážky, a nechala jsem proto celou šatnu vydezinfikovat. Přes víkend vyčistili všechny ventilačky a nainstalovali ozónové čističe. Je to tady teď jako na operačním sále v nemocnici.“

„Ach,“ polkl sem. „To je opravdu skvělé.“

Slečna Arbulashová práskla s mýma knihama a kabelou na polici a pak mi podala psací desku s klipsem. „Tento týden děláme kolečko na posilovacích strojích. Tvým úkolem je dohlédnout na to, aby všechny studentky vykonaly na každém z nich předepsaný počet cviků.“

Z šatny se začaly trousit mý spolužačky v kraťasech a tričkách. Nevypadaly příliš nadšeně, když spatřily Carlottu, stále ještě oblečenou v normálních hadrech a v ruce cosi, co interpretovaly (a správně) jako symbol kardiovaskulární tyranie.

„Copak, copak, Carlotto,“ houkla na mě Janice Grifflochová, vojebákovaná larva dramatický umělkyně, kterou sem se kdysi snažil dát anonymně do kupy s Trentem. „Máš krámy?“

Slečna Arbulashová mocně zadula na píšťalku na znamení, že mučení může začít. Carlotta pokorně obcházela zdráhající se cvičenky a ze všech stran se na ni polohlasně sypaly nadávky.

„Lezeš do prdele starý Arbulašce, co?“ sykla má přítelkyně Soňa a hekala na šlapadle, jehož zátěž byla evidentně na hranici jejích možností.

Tak tudy cesta nepovede. Tohle nebyl ten správnej přístup. Carlotta jí přidala o jeden stupeň zátěže navíc.

Pak sem se přesunul do míst, kde si má láska posilovala paže a zádový svalstvo. „Je to prý výborné na prsa,“ poznamenala pochvalně Carlotta a ve svý tabulce odměnila mou milovanou deseti cvikama navíc.

„Budeš se smažit v ohnivém jezeře,“ zasyčela moje znejmilejších a přesunula se na další stroj, když slečna Arbulashová pískla.

Na vedlejší mašině sem pečlivě počítal výkon vysoký Barči Hoffmasterový, zatímco ona si při každým zaskřípání vzpíranýho závaží pod vousy vodpočítávala: „Les-ba, les-ba, les-ba.“

Co jen tím asi chtěla říct?

Jediná osoba, která vůči Carlottě alespoň navenek neprojevovala zášť, byla Sonina kámoška Lana Baldwinová, nevýrazná koc, které sem si všim jen kvůli jejímu buranskýmu přízvuku a fakt neuvěřitelně mimózním reakcím při zkoušení ze základů účetnictví. Usmála se na mě, zatímco pracně šlapala jako na běžkách. Tak jí Carlotta snížila zátěž a přidala půl kilometru na celkovým součtu.

Konečně se hodina tělocviku blížila k závěru: slečna Arbulashová svolala studentky a vyčinila jim za nedostatek nadšení. Holky civěly na špičky tenisek s očividnou lhostejností a pak byly všechny – včetně Carlotty – odeslány do šaten.

„Ale já jsem alergická i na páru,“ protestovala zoufale Carlotta, snažíc se za každou cenu vyhnout inkriminovanýmu místu.

„Vždyť je to jen voda,“ odpověděla slečna Arbulashová a podala mi píšťalku z umělý hmoty. „Chci, abys to tam trochu popohnala. A hvízdni, kdyby se schylovalo k nějaké lumpárně.“

První dojem z dívčích šaten: vomlácený šedý skříňky, modrobílý kachlíky na zemi, zacákanej strop, mraky valící se páry, hlasitý štěbetání, smrad chlóru a lidskejch těl, teplá vlhkost, všude samej ručník, podprsenka, holý záda, holý nohy, holý zadnice, gaťky, prsa, bradavky, nevraživý pohledy, vochlupení nejrůznějších vodstínů, bušící srdce, pocit, že tam nemám co dělat, panika.

Za každou cenu sem se snažil zvládnout ten šílenej zmatek, kterej mi vířil hlavou. Snažil sem se to vzít racionálně. „Ale helemese,“ všimla si Carlotta, „Barča Hoffmasterová není blondýna vod přírody.“

Modlil sem se, aby se mi zamlžily brejle, ale mrchy jedny perverzní ne a ne.

Sheeni, jak ji pánbu stvořil, do mě nerudně žduchla, když si klestila cestu do sprch. „Ty šmíráckej úchyle,“ zasyčela mi do ucha.

„Les-ba. Les-ba,“ šeptal mi někdo zezadu do druhýho ucha. Nemoh sem se ani votočit. Přetíženej nervovej systém zřejmě nevydržel ten nápor a svaly mi vypověděly službu.

Lana Baldwinová hodila ručník na lavičku a znovu se na mě usmála. Všim sem si, že je nudná jen od krku nahoru. Veškerý detaily sem samozřejmě vnímal jen z čistě nesobeckejch důvodů, kvůli svýmu vosamělýmu kamarádovi. Třeba se Laně líbí chlupatí muži. Pak se votočila, aby si utřela svý rozkošný šlapky. Všiml sem si, že má neuvěřitelně růžovoučkou řiťku. Na moment mě napadlo, jestli bych neměl hvízdnout a rozdělit se o tento objev s ostatníma. Nakonec sem si to ale rozmyslel.

„Tak takhle se teda oblíká šprnda,“ s radostí sem konstatoval, že se tady přece jen naučím něco novýho. (Carlotta si ji oblíkala tak, že zahákla oba konce a pak se do ní navlíkala jako do sukně.) Vyžraná Soňa se utírá. Ano, to mě taky mohlo napadnout, že tlustý holky spotřebujou víc ručníků, to je přece logický. Nanášení dezodoránu do podpaží, sem tam trochu toho parfému, šup šup do hader, aby zbylo trochu víc času na účes a mejkap. Zběsilý pošťuchování před příliš

malýma zrcadlama. Zlověstný syčení laku na vlasy. Vteřiny nezadržitelně krátí čas přestávky. Zoufalý zaúpění, když se rozezní zvonek. Moje milovaná si mě přeměřila pohledem, kterej by vraždil, kdyby moh, a přibouchla Carlottě ruku do skříňky. Žádnou bolest necítím. Jako v mrákotách následuju vodcházející davy do tělocvičny, sbírám si knihy a klopýtám chodbou do výtvarky a pořád ještě svírám v teď už zdřevěnělý ruce píšťalku z umělý hmoty. Právě sem prožil nejdelších sedum minut svýho života. A zítra mě to čeká všechno nanovo.

16:25 – Celou cestu ze školy visel Hároš Carlottě na rtech.

„Tak tys byl *fakt* u holek v šatně? Panebože, to je něco neuvěřitelnýho."

„Nic moc to zas nebylo, Franku. Vždyť je to jen tělák, a ne konkurs do veřejnýho domu."

„Jaký to bylo. Řekni!"

„Bylo to úplně stejný jako v šatně u kluků, akorát míň mlácení ručníkama a víc krajek."

„Popravdě řečeno, Carlotto, furt sem přemejšlel vo tom, proč by tak inteligentní borec jako ty běhal po světě voháknutej jako baba. Teď chápu, že šlo fakt o geniální tah!"

„No, mám-li být upřímnej, už je mi z toho nanic. Ty si vůbec neuvědomuješ, jaká by to pro mě byla slast, moct vejít na hajzl a rozepnout si poklopec před mušlí jako normální člověk."

„Kdyby sis to někdy náhodou chtěla vyměnit, Carlotto, stačí říct a já si voblíknu tvý šaty a službu v holčičích šatnách za tebe převezmu."

„Budu si to pamatovat, Franku."

20:45 – Znovu sem zápasil s atomem vodíku, když tu zazvonil telefon. Byla to Apurva a volala z Mississippi na účet volanýho. Celá vzrušená oznamovala, že během osmi hektickejch hodin stihli vyřídit spoustu záležitostí: dali si udělat krevní test, získali povolení, vybrali si „skromné zlaté prstýnky" a zamluvili si je u zlatníka (dokud Carlotta nepošle další hotovost), vybavili Trenta základním oblečením a na čtvrteční odpoledne si domluvili schůzku s oddávajícím. Dříve mít svatbu nemohou, protože stát vyžaduje

třídenní čekací lhůtu, aby byl prostor na střízlivý zvážení všech okolností a aby rozechvělé předmanželské vášně mohly případně vychladnout. Zřejmě není zvykem, aby v Mississippi jednali impulzivně.

„Chtěli po vás souhlas rodičů?“ zajímalo mě.

„Vůbec ne, Carlotto. Zdálo se, že je mnohem víc zajímá, jestli máme těch třicet pět dolarů na oddací list.“

„Nejspíš se divili, proč jste s těmi oddavky čekali tak dlouho, ne?“

„Někdy mě napadá, že by bylo lepší, kdyby Trent nebyl tak pohledný. Úřednice mu soukromě sdělila, že pokud by mu to se mnou nevyšlo, že je volná a ochotná.“

„A jakpak se daří našemu Trentovi?“

„Skvěle. Můj milovaný vypadá v tom svém novém sportovním saku naprosto úchvatně. Číšnice v čínské restauraci mu napsala na ubrousek své telefonní číslo. Nevíš náhodou, Carlotto, jestli to mé rodiče hodně vzalo?“

„Ani moc ne,“ zalhal sem. „Je jim jasné, že musíš být někde s Trentem.“

„Nepochybuji o tom, že si mého miláčka zamilují, jakmile ho lépe poznají.“

„Jsem si tím také jista,“ lhal sem bez mrknutí dál. „Je to opravdu okouzlující mladík. A jaký je Oxford?“

„Příjemné město se spoustou historických budov. Po večeři jsme si vyšli na dlouhou procházku. Chvílemi mi to připomínalo Indii.“

„A co váš motel?“

„Docela pohodlný. Vysvětlila jsem Trentovi, že velký hmyz je pro subtropy celkem běžná věc. Nemusí to ještě znamenat, že se jedná o nehygienické prostředí.“

„A co domorodci? Jsou přátelští?“

„Velice. Ještě jsme se nesetkali s žádným rasovým předsudkem, ačkoli mi některé jejich reakce nejsou tak úplně jasné. Když se jedna starší žena u automatu na led dozvěděla, odkud jsem, zeptala se mě, jestli se tady snažím zbohatnout hazardními hrami v kasínu.“

Opět mi nastokrát děkovala za mou velkorysost a sdělila mi jméno a adresu motelu. Slíbil sem, že jako první věc jim hned zítra ráno

telegraficky pošlu další část věna, popřál sem jim sladké sny a zavěsil. Telefon se okamžitě rozdrnčel nanovo.

„Ty šmíráckej úchyle!“

„Sheeni, tohle není vůbec fér. Dělal sem, co bylo v lidských silách, abych se těm pitomejm šatnám vyhnul.“

„Chceš říct, žes dělal všechno, co bylo v lidských silách, aby ses mohl čumět na holej zadek Lany Baldwinové.“

„Na nikoho sem nečuměl. Dělal sem, co sem moh, abych odvrátil zrak.“

„V každém případě řekni Carlottě, aby měla zítra pořádně nalepenou paruku.“

„Proč?“ zeptal sem se trochu znepokojeně.

„Asi bych to neměla prozrazovat, ale zaslechla jsem jakési řeči, že Barča Hoffmasterová a Janice Grifflochová organizují spiknutí, jehož cílem je hodit Carlottu do sprchy.“

„Díky za varování, miláčku. Ale něco ti musím říct.“

„A co?“

„Máš nejkrásnější tělo ze všech holek ve třídě.“

„Ty šmíráckej perverte!“ *Klik.*

Tak to vypadá, když někomu složíte opravdicky myšlenou znaleckou poklonu.

Úterý, 2. března

První stránky všech dnešních novin se věnovaly senzačnímu líčení spouště, kterou nadělal virus Páprda. Uživatelé na celým světě sou vzteky bez sebe, protože zatímco na ně kdosi na obrazovce vystrkuje zadnici, jejich vzácný soubory sou zpřeházeny a krutě potrhány. Palcovej titulek ve včerejším vydání *New York Daily News* hlásal: *Kdo zaplatí milionové škody?* Asi bych se nad tím měl zamyslet, ale je toho teď na mě moc a momentálně mě trápí jiné věci. Lidi se zkrátka musí naučit zálohovat si soubory, na kterejch jim záleží, a nepouštět se do promiskuitních vztahů po síti. Jó, abstinence: kážete ji svým dětem, tak teď si ji sami vyzkoušejte na svým počítači.

Do Sheeninejch narozenin zbývaj jen dva týdny. Carlotta zahla z hodiny šití, aby mohla zařídit nutný finanční přesuny. Při tý příležitosti nechala převést i značnou sumu na můj běžnej účet, protože ta oslava bude určitě náročná. A není divu, vždyť moje milovaná je přece ve znamení Ryb.

Při obědě rozdávala Candy Pringleová a další dobrodějky z nejvyššího ročníku žlutý mašle z umělý hmoty, aby si je studenti přivázali na svý skříňky, aktovky a auta, aby tak vyjádřili naději, že se Trent v pořádku vrátí domů. Nebyl sem dvakrát nadšenej, když sem zahlíd Sheeni s Vijayem, jak spolu obědvají a na paži jim vkusně svítí stejná žlutá stužka. Celý plavecký mužstvo si vyholilo vlasy (a údajně prej i vochlupení na choulostivejch místech), aby dali najevo svou solidaritu s nezvěstným kamarádem. Po škole kolují o Trentovi a Apurvě nejrůznější pověsti – některý z těch nejnepravděpodobnějších vypustila do světa samotná Carlotta.

V hodině účetnictví si Carlotta špitala s Lanou Baldwinovou, která tvrdila, že „takhlenc mluvijou všeci tam u nás doma v Západní Virginii“. Přiznala se, že nemá kluka. Vzhledem k tomu, jak se voblíká, se ani moc nedivím. Průměrnej student mužskýho pohlaví prostě nemůže tušit, co se skrývá pod jejíma ošuntělýma svetrama a umouněnýma rolákama.

Po hodině se zase ozval ossifidus brittalus a Carlotta musela navštívit sestru Filmoreovou s akutním záchvatem. Ta ji omluvila na zbytek vyučování. Doufám, že osazenstvo dívčích šaten nebude Carlottinu optimistickou náturu postrádat.

20:10 – Právě sem absolvoval další dlouhej telefonát s Apurvou. Oznámila mi, že si koupili ty zamluvený snubní prsteny a nosí je, aby si zvykli, jaký to je, být manželé. Zatím všechno klapalo. Dnes se byli podívat v Rowan Oak, v přepychovým domě nositele Nobelovy ceny za literaturu Williama Faulknera. Byl postavenej ve čtyřicátých letech devatenáctýho století a rozprostírá se na jedenadvaceti akrech posetejch magnoliemi. Obdivovali jeho starobylej přenosnej psací stroj Underwood, prohlédli si malou stáj, kterou postavil vlastníma rukama, a nakoukli do udírny, kde si sám vyuzoval slaninu. Zajímalo by mě, jestli komise pro udělování

Nobelovy ceny zahrnuje do svýho hodnocení i činnosti, jimž se autoři věnují ve svý mimopracovní době. Až přijde na přetřes moje případná nominace, nesmím jim zapomenout ukázat Carlottinu nedávno došitou sukni do zvonu.

Tato blízkost velkýho literárního génia zřejmě roznítila Trentova básnickýho ducha. Apurva se třepala, aby se se mnou mohla podělit o jeho poslední veledílo zvané *Potrava pro červy:*

Hořké vzpomínky
Denně snídám
Jemně sypané
Touhou a výčitkami.

Ztracení přátelé
Mě v poledne krmí
Svou nepřítomností
A lhostejností.

Vybledlé sny
Mě v noci zvou
Na bohatou hostinu
Odložených plánů.

Je to sice o něco srozumitelnější než ty jeho předchozí pokusy o „futuristické perkuse“, ale dvakrát to nesvědčí o optimistickým postoji k blížícímu se manželství. A rád bych věděl, jakápak duševní trýzeň na něho asi čeká na jídelním lístku coby zákusek. Carlotta zdvořile souhlasila s Apurvou, že jde o „vynikající pokus“, ale navrhla jí – mezi námi děvčaty – aby dnes předtím, než půjdou spát, přidala trochu na parfému.

„A jak vám to jde po této stránce?“ neodolala Carlotta.

I na vzdálenost těch čtyř tisíc kilometrů sem cítil, jak se Apurva červená.

„Skvěle, Carlotto. Jsem tak ráda, že si s tebou o tom mohu popovídat. Přečetli jsme si s Trentem na tohle téma pár knih. Můj milovaný je teď momentálně ve fázi, kdy hledá můj klitoris.“

„A už ho našel?“ zeptal sem se a fakt mě to zajímalo.

„Ještě ne,“ připustila, „ale to hledání je nesmírně příjemné.“

Středa, 3. března

Málem sem se dnes ráno udusil vdolkem, když sem si vzal noviny a z první strany na mě jukla barevná – a velice nelichotivá – fotografie mýho taty s želízkama na rukou. Zatkla ho FBI!

Federální počítačoví experti makali dnem i nocí a vyčenichali původní trasu vira Páprdy až k podezřelýmu péčečku umístěnýmu v „neuvěřitelně zaneřáděném“ pokoji „omšelého“ stavení na předměstí Ukiahu. Konečně byl tedy nalezen tvůrce nejnebezpečnějšího viru v historii počítačů: superhaker George W. Twisp.

Rychle sem přeběhl očima celej článek a znovu pocítil ono tak důvěrně známý rumplování v oblasti šourku. Psali tam, že vzhledem k „delikátní povaze“ zaměstnání pana Twispa zvažují zodpovědný orgány možnost, zda nejde o „ekoteroristu“ vyslanýho „radikálními živly“, aby „infiltroval a zničil“ dřevařský průmysl.

Můj tata a ekolog? Ten za celej svůj život nedal do sběru jedinou plechovku!

9:30 – Vyděšenej Hároš DeFalco zadržel Carlottu před její skříňkou hned ráno před vyučováním.

„Ano, Franku. Noviny jsem už dnes četla,“ ujistila ho.

„A co budeš dělat, Carlotto?“

Ztišil sem hlas. „A co mám sakra dělat? Vymklo se mi to z ruky. Ale ty si s tím hlavu nelam, Franku. My sme z toho venku.“

„Ale Carlotto, ten poslední maník, co ho lapli za šíření vira, dostal pět let natvrdo ve federální base.“

„Je to drsný, já vím,“ řekl sem a zamykal svou skříňku. „Většina rodičů sice zasluhuje strávit nějakou dobu v kriminále, aby měli čas zpytovat svý svědomí ohledně citovýho zanedbávání svých potomků, ale pět let je snad trochu moc i v případě mýho taty.“

„Máš v plánu se jít přiznat?“

„Děláš si srandu, Franku? Jako bys mě ještě neznal.“

12:50 – Vijay dnes ve škole chyběl, a tak byla Sheeni (se žlutou páskou na *každé* paži) ochotna strávit oběd s Carlottou. Bylo mi jasné, že má milovaná četla ráno noviny a že je rozhodnutá přijít celý věci na kloub.

„Nikdy bych neřekla, že Nickův otec je takový počítačový expert," začala zamyšleně a uždibovala svůj sendvič rozkošně infantilním způsobem zprostředka.

„Sheeni, jsi tak světa znalá a zkušená, ale sendvič jíš jako tříletá."

Rozhodla se mou poznámku ignorovat. „Člověk by vlastně mohl charakterizovat Twispy jako rodinu kriminálníků. Už brzy půjde za mříže další člen jejich klanu, a to za očumování nahých nezletilých dívek."

„Ten vir je jen nešťastná náhoda," zašeptal sem. „Někde sem měl v programu chybu."

„Hned mě mohlo napadnout, že za tím vším je opět Nick Twisp. Je jasné, že ten mládenec nemá vyřešený oidipovský komplex."

„Nick *neměl* v plánu poslat svýho tatu do lochu."

Sheeni se na mě dlouze zadívala, přisála se svými smyslnými rty k měkkýmu podbřišku sendviče, ukousla si a nesmírně elegantně žvýkala. Její žhnoucí azurové oči se mi zapichovaly přímo do středu bytosti.

Carlotta se začala potit. Možná má pravdu, no a co? Možná že mý podvědomý já opravdu kulo ty nejhorší pikle. Pro tatu to asi bude na pár let trochu tvrdý, ale aspoň se budu mít o čem bavit se svým budoucím psychoanalytikem.

16:35 – Zbytek dne proběhl ve škole v poklidu, s jedinou výjimkou hodiny dívčího tělocviku, kdy Carlotta musela znova vykonávat svý povinnosti dozorce nad otroky a pak zajistit, aby očista nahých těl probíhala disciplinovaně. Vědoma si možný vzpoury, zůstávala neustále ve střehu, vylepila se u východu s jednou rukou na klice a mezi zuby pevně svírala pohotovostní píšťalku. Zrovna sem obdivoval klasický proporce nahýho torza Lany Baldwinový, když tu se banda holek zahalených do ručníků, která to měla původně namířeno do sprch, náhle otočila a vrhla se směrem ke mně.

„Chyťte ji!“ zapištěly a odhodily ručníky. Bosé nohy jim pleskaly po kachličkách, kozy se rytmicky pohupovaly.

„Fíííííí!“ rozezněla se ohlušující Carlottina píšťalka, ale to už sem vbíhal do tělocvičny a rozčilenej dav za mnou.

Slečna Arbulashová vzhlédla z místa, kde právě řešila se školníkem a jeho dvěma pomocníky z řad těch méně inteligentních studentů problémy kolem seřízení jednoho z mučidel. Hošani překvapením upustili hasáky a zůstali civět s votevřenou hubou.

„Tak co se to tu děje?“ chtěla vědět slečna Arbulashová.

Carlottiny pronásledovatelky smykem zabrzdily, vypískly překvapením, přitiskly si paže přes prsa, otočily se a valily zpátky do šatny. Tentokrát mě nedostaly.

A rozzuřená slečna Arbulashová všem dala týden po škole za to, že se pokusily šikanovat její svědomitou asistentku.

O něco později cestou domů oznámila Carlotta Hárošovi, že má v pátek večer rande s Lanou Baldwinovou.

„S Lanou Baldwinovou!“ nechtěl věřit svým uším. „Je to ta největší myš z celý školy. A taky nějak divně mluví.“

„S tím se nic nenadělá. Pochází z Chesteru v Západní Virginii.“

„A jak to, že vobědvá se všema těma tlustejma holkama?“

„Protože se kamarádí se Soňou Klummplatzovou. Ale to jí nemůžeš vyčítat. A nenech se mýlit, je fakt rajcovní.“

„Vopravdu?“

„Dej na mě, je to neuvěřitelnej kus – vod krku dolů, samozřejmě. A navíc je milá. Nemá sice potuchu, kdo seš, ale po mým doporučení souhlasila, že s tebou půjde na rande. Tak ne abys byl na ni zlej.“

„Pchá, Lana Baldwinová. Prej je blbá jak tágo. To vo ní říká dokonce i Soňa Klummplatzová.“

„Tak se rozhodni, Franku. Chceš s ní probírat astrofyziku, nebo vlézt do postele?“

„Jo, stačilo, Carlotto, stačilo.“

19:05 – Tata se dostal na první místo i v televizním zpravodajství. Carlotta, paní Fergusonová a Dwayne seděli nalepení před bednou a zírali, jak ho v želízkách vodváděj před federálního soudce v San

Francisku, aby mu sdělili dlouhej seznam obvinění. Kauce pro podezřelýho hakera byla stanovena na závratný dva miliony dolarů.

„Doufám... že až ten chlap... zalepí všechny škody...," poznamenala moje hospodyně, „zbude mu... těch sto sedmdesát devět dolarů... co mně ještě dluží..."

„Vypadá to, že váš bývalý zaměstnavatel si pobude v chládku pěkných pár let," pokývala hlavou Carlotta, celá nesvá.

„Dycky sem věděl, že Nickův fotr je horší než ten můj," řekl Dwayne. „Ten protivnej Nick neměl vůbec důvod bejt tak namyšlenej."

(Tak za tuhle nehoráznou poznámku strčila Carlotta pekáč s pěkně křupavýma vepřovýma žebírkama zpátky do trouby ještě na dalších 45 minut.)

V naprosto zbytečný a předpojatý odbočce od tématu reportérka uzavřela svůj vstup prohlášením, že FBI také vyhlásila celostátní pátrání po nezletilým synovi podezřelýho hakera Twispa v souvislosti s celou řadou dalších, s tímto případem nesouvisejících obvinění. Dokonce se na obrazovce na chvíli objevila moje fotka, která byla skoro stejně tak ošklivá jako fotka mýho taty.

22:52 – Dnes večer žádný studium. Mám příliš nervy v kýblu, než abych se ještě zabýval atomem vodíku.

Když si dnes Apurva chtěla opět na dobrou noc splknout na účet volanýho, byla ještě vzrušenější než obvykle.

„Carlotto, viděli jsme dnes v televizi mého otce!" vzrušením se jí chvěl hlas.

Tak v tom nejsi sama.

„Opravdu? Tvého otce?"

„Bylo s ním interview v souvislosti s tatínkem jednoho mého kamaráda jménem Nick. Slyšelas, že má prsty v tom zmatku, co způsobil ničivý počítačový vir, který mi vlastně pomohl uprchnout?"

„No, vím, že ho z toho obvinili. A copak říkal tvůj otec?"

„Řekl, že pan Twisp je přesně ten druh geniálního zločince a počítačového experta."

„Ale já jsem slyšela, že ten Twisp neví o počítačích zhola nic."

„Tak to není pravda. Otec si byl v tomto bodě naprosto jist. Hovořil velice kultivovaně. Jsem nesmírně šťastná, že mu mé zmizení nenarušuje pracovní povinnosti.“

Dořiti. Pan Joshi je teda ještě ulhanější slizoň než ten jeho povedenej synáček. Je opravdu na čase, abych si najal nějaký skinhedy.

Pak Apurva požádala Carlottu, aby jim rozsoudila malou předmanželskou rozepři. Trent ji podle všeho požádal, aby na sobě zítra, v den jejich svatby, měla sárí, kdežto ona coby moderní americká nevěsta by se raději vdávala v normálních šatech.

„Co bys mi v tomto případě poradila, Carlotto?“ zpovídala mě.

„Myslím, že na místě by byl nějaký kompromis. Tak třeba, ty budeš mít na sobě šaty a Trent sárí.“

Hahaha, v Dixielandu se jim to směje. „Ach, Carlotto, s tebou je taková legrace,“ hihňala se Apurva. „Skoro jako s Nickem. Ten by určitě řekl něco podobného.“

Teď ale není čas na legrácky. „Myslím, že by sis na sebe měla vzít sárí, Apurvo.“

„Opravdu?“

„Jasně. Trent se může oženit s miliony děvčat v šatech. Ale ty se musíš držet toho, co z tebe dělá něco extra.“

„Vidíš, to mě teda nenapadlo. Tak dobře, Carlotto. Budu za tradiční nevěstu. Vezmu si na sebe své nejlepší sárí a všechny své zlaté šperky.“

Zlatý šperky! Proboha, a proč se o těch pokladech dosud nezmínili – mohli sme je dát zastavit do frcu.

Čtvrtek, 4. března

Tak konečně je tu ten netrpělivě očekávanej svatební den. Anebo že by ne? Z náruče spánku mě násilím vytrhl vyzvánějící telefon.

„Moje svatba,“ kvílela na druhým konci drátu Apurva. „Žádná nebude!“

Dohajzlu, dohajzlu, dohajzlu, třikrát tam a zpátky. Posadil sem se a nevěřícně poslouchal vzlykot ozývající se z telefonního sluchátka.

„Co se stalo, Apurvo?“ zareagovala pohotově nyní již zcela probuzená Carlotta.

„To ten Trent Preston. To zvíře!“

Co sem komu udělal, pane bože? Zamžoural sem na budík: bylo 5:37.

„No tak, Apurvo, hlavně se uklidni. Pověz mi, co se vlastně děje.“

„Při snídani se na mě Trent tak podivně zadíval. Víš, napadlo mě, jestli třeba nemám na puse nějakou šmouhu. Pak řekl, že si mě zkrátka nemůže vzít.“

„Ale proč, proboha?“

„Já nevím,“ pustila se Apurva do pláče. „Řekl... řekl, že mě nezná.“

To snad není možný. Takhle to dopadne, když necháte Trenta chvíli samotnýho. On si prostě musí za každou cenu vydupat existenční krizi, i kdyby na chleba nebylo.

„Víš co, Apurvo, dej mi ho prosím tě k telefonu.“

„Není tu.“

„A kde je?“

„To nevím. Šel... šel se někam projít,“ zajíkavě odpověděla. „Ale já, já si ho teď nemůžu vzít. On mě nemiluje.“

„Nedělej zbrklé závěry. Zůstaň, kde jsi. Až se Trent vrátí, ať se také nikam nevzdaluje. Jsem na cestě.“

„Ty sem přijedeš?“

„Jak nejrychleji to jen půjde. Všechno bude zase v pořádku.“

„Nic nebude v pořádku. Všechno je strašné. Kéž bych byla mrtvá.“

„Zůstaň v klidu, Apurvo, a všechny starosti nech na mně.“

Snažil sem se uklidnit tím, že sem začal vší silou bušit do polštáře babičky DeFalcový (plněnýho pravým prachovým peřím) a představoval si, že je to hlava Trenta Prestona. Nikdy sem neměl toho přiblblýho poétu pouštět z dohledu!

8:45 – Právě sem na cestě na sanfranciský letiště, kde mám na 9:20 zamluvenou letenku do Memphisu. Zda se tam dostanu včas,

záleží na schopnosti mýho zabedněnýho řidiče Bruna Modjaleskýho vybičovat šunku svýho otce a proplést se zacpanýma silnicema při vrcholný špičce s dostatečně děsivou bezohledností.

„Říkal sem ti, abysme vzali mýho čopra," prohlásil Bruno, pálil si to stodesítkou po dálnici a tak tak míjel betonový vobrubníky.

„Přece uprostřed zimy nepojedu dvoustovkou na tvý motorce," odpověděla Carlotta a její krátký, nicméně dramatický život se jí opakovaně odvíjel před očima, když se v neustálém očekávání srážky loučila se svou pozemskou existencí.

Těsně před náma vobrovskej náklaďák!

„Nemůžu se na to dívat," zaječel sem a zakryl si oči.

Bruno tirákovi prudce vyhnul, až pneumatiky zakvílely. „Uklidni se, kotě. Panebože, ty seš ještě horší než Candy."

Pokud nejste informováni o posledním vývoji situace na Redwoodský střední, pak vězte, že Bruno dal nedávno kopačky milovnici papoušků Mertici Palmquistový a vrátil se ke svý bývalý lásce Candy Pringleový, vrchní to roztleskávačce jejich týmu. Rád přijal od Carlotty nabízenejch sto doláčů v hotovosti za urychlenej přesun do S. F., protože oslnivá a nesmírně populární Candy je všechno, jen ne laciná.

10:32 – Carlotta dala v sázku svůj drahocennej život a zdraví, jen aby se dostala co nejdřív na letiště. Teď, když se jí to podařilo, zjistila, že všechny lety sou kvůli špatnýmu počasí na východě zpožděný. Ksakru. A jako by to samo o sobě nestačilo, Bruno si vydyndal ještě jeden nechutně vášnivej a uslintanej polibek jako extra prémii za to, že ji dopravil do S. F. neporušenou, v jednom kuse. Nechápu, jak může Candy snést něco tak eklhaft.

Zatímco sem se v letištní hale ládoval předraženou snídaní, všim sem si, že se v dopoledních televizních zprávách opět věnují mýmu tatovi. Na obrazovce na protější stěně se objevila ta stejná nelichotivá fotka Nicka Twispa. Pro uprchlíka před zákonem to není zrovna áčko, objevuje-li se jeho fotografie několikrát denně v masovým sdělovacím prostředku. Uvědomil sem si, že nemám na výběr, nechal vajíčka vajíčkama, našel telefonní automat a vytočil číslo do Ukiahu.

„Dobrý den, pane Joshi. Tady je Nick Twisp."

„Nick Twisp! Jak se vůbec opovažuješ mi volat, ty darebáku jeden? Uvědomím o tom FBI!“

„Pane Joshi, vy přece víte, že můj otec s tím virem nemá nic společnýho.“

„Ale všechny stopy vedou k jeho počítači.“

„Můj otec nemá o počítačích sebemenší znalosti. A to je vám dobře známo.“

„Budu svědčit jinak. Ten hrubián si zaslouží jít do vězení. A ty taky.“

„Pane Joshi, vím, kde je vaše dcera.“

„Kde? Pokud máš v těle aspoň kouska slušnosti, řekneš mi to!“

„Dobře, řeknu vám to, jakmile bude můj otec propuštěn z vazby a zproštěn všech obvinění.“

„A jak ti mám věřit? Jak si mohu být jist, že víš, kde je?“

„Těsně před tím, než Apurva zmizela, si četla *Deník Anny Frankové*. Doufá, že ho vaše žena nezapomene vrátit do knihovny.“

Na druhým konci drátu bylo slyšet jen polknutí. Zavěsil jsem.

Dobře, tak tohle dostane tatu z lochu. Skvělý. Ale co se stane, až Vijay vyžvaní Sheeni, že Nick Twisp je zapletenej do zmizení těch dvou hrdliček?

14:45 – Velmi divokej let. Když si koupíte letenku na poslední chvíli, nejenže vám napaří plnou cenu, ale ještě vás sadisticky šoupnou na prostřední sedadlo. Carlotta se musela vlisovat mezi dva chlapy, kteří podle svý velikosti a obvodu pupku mohli být klidně obchodní cestující s vdolkama. Ten objemnější měl na ruce hodinky bradavičnice. Mí vobchodní partneři (Kimberly a Mario) i já jsme samozřejmě rádi, že nám kšefty dou, ale nejde mi do hlavy, že si dospěláci neuvědomujou, jak sou směšní, když nosí novinky speciálně vyvinutý pro citově narušený nácťáky.

S každým zhoupnutím a trhnutím letadla valchovaly jejich masitý lokty moje už tak dost naklepaný maso. Víc už toho teď na svým leptopu asi nenapíšu. Kdyby naše letadlo přece jen ten nápor nevydrželo a všechny nás vzalo s sebou do horoucích pekel, dovolte mi napsat ještě pár posledních slov: *Sheeni, má milovaná, všechno*

jsem to udělal jen kvůli tobě. Těším se na shledání v nebi. Doufám, že se tam nemluví francouzsky. Navždy Tvůj Nick.

P. S. Nenápadně sem si prohlíd hodinky bradavičnice, co má ten chlap vedle mě na zápěstí. Představte si, že to není originál!

18:30 – V Mississippi řádí sněhová vánice? Zřejmě. Doufám jen, že květopasi bavlníkoví maj na sobě teplý bundy. Memphis zapad sněhem, a tak musel být náš let přesměrovanej do Jacksonu. Ňákým zázrakem se naše letadlo nezřítilo, ačkoli sem si to v jeden moment celkem i přál, jen abych se mohl potěšit z výrazu hrůzy na vodulejch škraních svých dvou sousedů. Nyní nás aerolinky odvážejí autobusem po zledovatělý dálnici na sever směrem do Tennessee, a není vidět ani na krok. Podstrčil sem řidičovi padesát babek, aby mě vyhodil v Oxfordu, pokud ovšem v nepolevující sněhové bouři zvládneme dojet až tak daleko. Carlotta očekávajíc tropická vedra si samozřejmě nabalila věci jako na Bahamy. Těší mě, že je těch pětatřicet ve stínu aspoň v přetopeným autobusu. Snažím se trochu toho přebytečnýho vedra do sebe nasát, abych – až budu vhozen do mrazivýho, poletujícího sněhu – přečkal alespoň první nápor.

21:10 – Ani si nedovedete představit, jak rád sem spatřil ten mlčící, navzájem znepřátelenej a doposud nevoddanej mladej pár. Posledních pět kiláků cesty sem se tlačil vedle řidiče jednoho z těch několika málo sněžnejch pluhů v celým Mississippi. Dobrá zpráva je, že se mi už skoro vrátil cit do zmrzlejch ruk a nohy už začaly pomalu tát. A teď ta špatná: motel je zcela nacvaknutej lidma, kteří nemůžou vodjet kvůli sněhový kalamitě, a tak se Carlotta bude muset podělit o postel s těma dvěma. Pokud Apurva vůbec vyleze z koupelny, kam se zamkla, mohli bychom se domluvit, jak kdo bude spát. Aspoň já sem teda utahanej jako kotě!

Pátek, 5. března

Fungoval sem jako nárazník mezi Trentem a Apurvou v královsky vobrovský betli. Carlotta musela samozřejmě zalézt do postele v plný polní: v šatech, paruce, podprsence a dokonale nalíčená. Moji

spolunocležníci byli v očekávání nočních mrazů podobně zababušeni. Hledání klitorisu nebylo dnes z pochopitelných důvodů na programu, ačkoli sem se několikrát během noci probudil s impozantní OLE, vyvolanou nejspíš Apurvinou blízkostí. Kdybych nepotkal Sheeni, určitě bych byl teď celej nažhavenej, abych se mohl oženit s Apurvou. Možná by si měl Trent nechat vyšetřit štítnou žlázu.

Někdy během noci přestala řádit sněhová vichřice. Když sme se ráno probudili, mississippskej Oxford nás uvítal v plný kráse. Zasněženej výhled z okna mi silně připomínal typický pohlednice zimního Vermontu. Atmosféra uvnitř byla ještě mrazivější než venku. Carlotta pozvala zasmušilýho Trenta na snídani do přeplněnýho motelovýho snekbáru, zatímco nešťastná Apurva zůstala na pokoji a upíjela ze svýho kalichu hořkej motelovej čaj.

„Celý tento výlet byl jeden velký omyl," povzdychl si Trent a nevšímal si ani svých drobků na saku ani významnýho pomrkávání naší servírky. „Nikdy jsem sem neměl jezdit."

Upil sem trochu kávy. „A co se vlastně děje?"

„Já ji prostě neznám, Carlotto. Tu osobu, kterou si mám vzít, já zkrátka neznám. A ona nezná mě. Uvědomil jsem si to včera, když jsem se pokoušel napsat milostnou báseň."

Skvělý. Tak Trent má tvůrčí krizi, není schopen sesmolit verš, a tím pádem se ruší svatba. Fakt skvělý.

„Apurva a já jsme si cizí."

„Tak to těžko, Trente."

„Jak si jen můžeme myslet, že někoho známe, Carlotto. Existuje mezi lidmi něco jako skutečná intimita?"

Co má proboha co dělat intimita s manželstvím? Zvažoval sem, že mu dám pořádně do řepy, ale nakonec sem se s vidinou filozoficko-psychologický debaty smířil. Hodil sem do sebe vdolek a pustil se do toho přímo po hlavě.

„Trente, tyhle pocity jsou přece všeobecně známý. Je to tím, že jsme všichni uvězněni ve svých tělech. I lidi, kteří jsou spolu padesát let, někdy přepadnou tyhle pocity. Při snídani se kouknou přes stůl a náhle nechápou, co to tady sakra sedí za starýho prďolu."

„Než si někoho vezmu, musím přece cítit hluboké souznění.“

„Trente, jsi člověk, kterého potkalo neuvěřitelné štěstí. Asi jako bys vyhrál v loterii. Akorát že ti to pořád nedochází.“

„Jak to myslíš?“

„Jen si vem, jaká šílená náhoda je už jen to, žes vůbec Apurvu potkal. Je z úplně opačného konce světa a přišla do našeho malého, zapadlého města. Z naprosto jiné kultury. A přesto jste se setkali a vytvořili vztah. Hluboký a intenzivní. To přece nemůžeš popřít.“

„No asi máš pravdu.“

„A je prostě úžasná, inteligentní a laskavá – každá místnost se rozzáří, jakmile do ní Apurva vejde. A má také velkorysé srdce plné lásky – nesobecké lásky k tobě.“

„To ano. Vím, že mě miluje.“

„Máš takové štěstí. A taky máš šanci udělat něco opravdu šlechetného.“

„Co jako, Carlotto?“

„Změnit bližnímu svému celý jeho život. Přece víš, co se s Apurvou stane, pokud si ji nevezmeš. Odvezou ji zpátky do Indie a tam připoutají k nějakému cizímu člověku.“

„Možná by tak nakonec byla šťastnější.“

„To si snad děláš srandu, ne? Mluví z tebe zbabělec. Apurva tě bude navždy milovat, Trente. Zaslíbila se ti. Jsi jejím osudem. No dobře, jste oba ještě mladí, ale tyhle city se nemění. Musíš udělat to, co víš, že je správné.“

„Jenže jak mám vědět, co je správné, Carlotto?“

„Tvoje povinnost je učinit Apurvu šťastnou. Zachránit ji od té hrůzy, která by ji v Indii čekala. Musíš udělat to, co je čestné a dobré. Buď muž, a ne chcípák.“

Trent si povzdechl a zamáčkl slzu. „Tak jo, Carlotto. Máš pravdu. Zřejmě si ji teda vezmu.“

Důrazně sem položil šálek kávy na stůl.

„Tak snadno to zas asi nepůjde, Trente. Apurva si tě nikdy nevezme, pokud bude mít pocit, že se zdráháš. Láska je příliš delikátní věc, Trente. Hluboce jsi ji ranil. Teď si ji musíš získat zpět.“

„Jsem z toho zmatený, Carlotto. V poslední době jsem často vzpomínal na Sheeni.“

Tak konečně je to venku!

„Jistě, Sheeni je obdivuhodná. Oba ji velice dobře známe a víme, že je zcela výjimečná.“

„To máš pravdu, Carlotto.“

„Ale nalejme si čistého vína, Trente. Trvalá láska vyžaduje stálost. Je to tak?“

Zíral upřeně do talířku. „Přesně tak.“

„A ty si myslíš, že Sheeni by se ti někdy oddala srdcem a duší?“

„Asi ne.“

„A důvěřuješ v sílu a stálost Apurviny lásky?“

„Ani na minutu jsem o ní nepochyboval. Alespoň ne vážně.“

„Tak proč tady sedíš a necháš se unášet těmito hloupými racionálními úvahami?“

„Máš pravdu, Carlotto. Mám neuvěřitelné štěstí, že mám Apurvu.“

„Ale teď momentálně ji nemáš, Trente. Mám pro tebe návrh: zůstanu tady a objednám si další vdolek. Ty se vrátíš do pokoje a přesvědčíš Apurvu, že jsi ten nejšťastnější člověk pod sluncem.“

„A co když mi neuvěří?“

„Musíš zkrátka nechat rozehrát svůj šarm, Trente. Máš ho pořád ještě na rozdávání.“

10:45 – Svatba přece jen bude. Teda aspoň doufám. Šťastný pár by rád, ale město je naprosto ochromeno třiceti cenťákama sněhu. Mrazivý vítr vytváří neprostupný závěje. Zdá se, že tady nikdo nemá byť jen pitomou lopatu na sníh. Úřady nefungují, ale Carlottě se podařilo navázat telefonický spojení s jakýmsi úředníkem, kterej se někde snaží sehnat náhradního oddávajícího. Řekla mu, že jde o velice urgentní záležitost, protože babička Prestonová se na jednotce intenzivní péče doma v Clevelandu drží z posledních sil při životě jen proto, aby ještě zažila svatbu svýho vnuka.

Carlotta našla v šuplíku vedle motelový bible balíček karet. Abychom nějak zabili čas a zaměstnali Trentovi hlavu při čekání na telefonát, začali sme hrát whist. S jakou radostí sem budoucího

ženicha přebíjel zlověstnou pikovou královnou! On to snad vůbec neumí hrát! Je jasné, že jeho soustředění nikterak nepomáhá skutečnost, že mu Apurva víská zlatité kadeře.

12:20 – Ve dvě hodiny odpoledne se máme sejít se soudcem Randolphem Marullem v jeho kanceláři (pokud to ovšem stihneme, protože začalo opět sněžit). Odsupěli sme do nedalekýho kvelbu s domácíma potřebama a zakoupili tam poslední tři páry černých holínek (velikosti XXXL), abychom nějak zvládli tu cestu sněhem přes celý město. Byly tak obrovský, že by se do nich klidně obul i nosorožec, a tak sme si je museli připevnit k lýtkům izolepou.

Počasí aspoň vyřešilo veškerý spory na téma svatebního úboru. Vzhledem k tomu, že Apurva nemá vlněný sárí, navlíkla na sebe ty nejteplejší hadry, co měla: všechny svý zimní šaty a svetry, vkusně doplněný dvěma párama džín a hrošíma gumákama. Chvíli se zoufale studovala v motelovým zrcadle a pak prohlásila, že je ta „nejošklivější nevěsta v celé historii“. Trent ji políbil, řekl, že je krásná, a dodal, že nemá v plánu strávit líbánky péčí o novomanželku se zápalem plic. Umí být kouzelnej, když chce.

19:10 – Hotovo. První dětská láska Sheeni Saundersový je oficiálně vyřazena z trhu možných adeptů tý posvátný instituce, jakou je manželství. Trochu sem se zpočátku bál. Ukázalo se, že soudce Randolph J. Marulle je jeden z těch užvaněnejch, zodpovědně se tvářících právníků, kteří rádi strkaj nos do cizích záležitostí. První, co okomentoval, byl věk nevěsty a ženicha. Poté vyzvídal, kde jsou jejich rodiče. A nakonec začal opruzovat takovýma těma žvástama, zda si ty „děti“ uvědomují „vážnost“ tohoto tak „významného kroku, jakým je manželství“. Carlotta si ho vzala stranou, vysvětlila mu, že rodiče jsou právě u smrtelnýho lůžka babičky Prestonové, a zdůraznila, že obě rodiny si přejí, aby se dítě narodilo jako legitimní. Soudce zkoumavě pohlédl na Apurvu, která se chvěla pod čtrnácti vrstvama hader, a rozhodl se, že už se raději nebude na nic ptát.

Carlotta šla za svědka nevěstě, rozzářená soudní úřednice posloužila jako druhý svědek. Všechno bylo hotovo během pěti minut. Ženich s nevěstou zašeptali své „ano“, navzájem si na roztřesené prsteníky navlékli čtrnáctikarátové prsteny, soudce je

prohlásil za muže a ženu, jejich rty se spojily ve zpečeťujícím polibku, úřednice je blikla polaroidem a Carlotta si zhluboka oddechla. Jen doufám, že má vlastní svatba s Sheeni půjde stejně hladce.

Po obřadu pozvala Carlotta novomanžele na slavnostní večeři do Shanghai Dixie Palace, což byla jediná restaurace, kterou kvůli znovu zuřící sněhový kalamitě nezavřeli. Čínský jídlo se celkem dá a ceny sou naprosto bezkonkurenční. Náš žoviální číšník nám dokonce přinesl láhev mississippského šampáňa, aniž nám zkontroloval občanky. Hostina byla nezapomenutelná (i když vegetariánská) a účet (včetně spropitnýho) vyšel na míň než čtyřicet dolarů.

21:50 – Vzhledem k tomu, že je náš motel zoufalýma turistama ještě narvanější než včera, ani srdceryvný prosby nám nezajistily další pokoj. Ano, milý deníčku, zdá se, že budeme svědky svatební noci ve třech.

Sobota, 6. března

Carlottini přátelé odmítli byť jen uvažovat o její nabídce, že půjde spát do koupelny nebo do křesla na chodbu. Změna jejich stavu se projevila v poněkud jiným uspořádání spacího pořádku. Carlotta se přesunula na kraj a Apurva si lehla uprostřed vedle svýho manžela. Než sme se usádlili, novomanželé bezstarostně laškovali, ale člověk cítil, že je nedostatek soukromí drtí. Carlotta ohleduplně předstírala, že okamžitě usnula, ale nemyslím, že se věci na druhý straně postele někam příliš posunuly, kromě trochy tulení a možná i nějakýho toho ošahávání. No jo, asi by bylo nerealistický očekávat, že by do takhle přecpaný postele lezl někdo s naivní představou, že přijde o svou neposkvrněnost.

Když sem tam tak ležel ve tmě a přemýšlel, zda je Carlotta jediná osoba v místnosti s pořádnou OLE, snažil sem se odvést pozornost svýho těla k jiným záležitostem. Představil sem si, co by říkala Sheeni, kdyby věděla, že trávím svatební noc s jejím bývalým. Modlím se, aby se to nikdy nedozvěděla. Pak sem vzpomínal na

Hároše, jakpak se mu asi v Ukiahu daří na první schůzce s Lanou. Čeho všeho sou lidi schopný, přemýšlel sem, jen aby se mohli pářit, a přitom ten samotnej fyzickej akt je otázkou jen několika minut. Jasně, nejspíš za to můžou naše poblázněný a pouze na jedno jediný zaměřený geny. Moje geny, a tím sem si byl jistej, vycítily, že na dosah ruky leží svůdná a plodná Apurva. Proč s tím teda nic neděláš, hlasitě se dožadovaly mý odpovědi. Pokud nebyly s to vyrovnat se s tím moje geny, v jakým asi stavu se musely nacházet ty Trentovy? Jeho biologickej osud byl posvěcen státem, hned vedle něho se nacházely prvotřídní geny, stačilo jen po nich vyjet, cíl byl na dosah, a přesto kdosi na hřišti pískl přerušení hry.

15:05 – Letiště Memphis. Odbavování cestujících do San Franciska by mělo začít během dvaceti minut (tohle hlásí už po několikáté). Sněžný pluhy očistily rozjezdovou dráhu a mechanici rozmrazili letadlo. Za každou cenu sem musel uniknout dalším dohlížitelským povinnostem, a tak sem podplatil syna ředitele motelu, aby mě hodil na letiště svým džípem.

Carlotta brzy ráno vyskočila z postele a oznámila svým ještě rozespalým společníkům, že jde sehnat snídani a že bude zpátky přesně za hodinu, o nic víc a o nic míň. Zatímco sem se brodil sněhem a sháněl otevřenou cukrárnu, doufal sem, že v motelu zatím dochází ke konzumaci manželství. Je fakt, že po návratu bylo cejtit jistý uvolnění tenze, ale kdo ví. Jaká škoda, že si naše kultura nelibuje ve vyvěšování zakrvácenejch prostěradel do okna.

Apurva chtěla telefonovat svým rodičům, ale Carlotta jim oběma radila, aby to nechali až na středu, po návratu do Ukiahu (Trent má totiž v pátek důležitý plavecký soustředění).

„Líbánky máte jen jednou," připomněl sem jim. „Nezkazte si je tím, že do nich zasvětíte pár hysterických rodičů."

Loučení bylo srdceryvný, jak se dalo předpokládat. Jediný oko nezůstalo suchý. Společný sdílení svatební noci zřejmě nesmírně sbližuje – zvláště pokud celou tu záležitost cálujete.

Neděle, 7. března

Někdy kolem půlnoci dovlekla Carlotta svý ztahaný tělo do mýho domu. Odhodila zavazadla a odpotácela se do ložnice. A tam netrpělivě čekala pod prošívanou dekou babičky DeFalcový moje milovaná nahá a celá nažhavená – na konverzaci se mnou.

„Nickie! Kdes byl?“ chtěla vědět a rozsvítila.

„Ahoj, Sheeni. Panebože, sem úplně vyřízenej. Nevadilo by ti, kdybych dnes vynechal zubní niť?“

„Nickie, byls pryč tři dny! O drahouška Alberta se nikdo nepostaral!“

„Nechal sem vzkaz paní Fergusonový,“ odpověděl sem a zhroutil se v šatech na postel. „Asi vynechám i zubní pastu.“

„Nickie, nelži mi. Vím, žes byl s Trentem a Apurvou. Vijay mi to všechno řekl. Kde jsou?“

Zalovil sem v Carlottině kabelce a podal svý milovaný polaroidovou fotku. Nevěřícně na ni zírala.

„Co to má dohajzlu znamenat?“

„Vzali se, Sheeni. Snažil sem se jim to rozmluvit, ale nebyla s nima řeč.“

Moje milovaná zbledla jako stěna. „Ale jsou přece příliš mladí, než aby je sezdali!“

„V Mississippi to tak neberou.“

„Mississippi! Jak se dostali do Mississippi?“

„Stejně jako já. Letadlem.“

„A tys jim koupil letenky?“

„Ani náhodou, lásko moje. Telefonovali mi teprve poté, co tam dorazili. Byli naprosto na dně. Tak sem jel za nima a zkoušel sem je přemluvit, aby se vrátili domů.“

„Pročs mi nezavolal?“

„Musel sem jim slíbit, že o tom nikomu neřeknu.“

V němé hrůze zírala na fotku. „Co to má Apurva proboha na sobě? Přece se nemohla vdávat v takových hadrech! Můj ty bože, a co to má na nohách?“

„Byla tam strašná kosa. V Mississippi řádil blizard století.“

„Ale proč? Proč?“ Úpěla moje milovaná. „Proč se brali?“

„Zůstává mi rozum stát. Nikomu to neříkej, ale je možný, že Apurva je, jak bych to řekl, v tom.“

Chtěl sem ji obejmout, ale odtáhla se. Hodila mi fotku zpátky, stočila se do klubíčka a zírala do zdi.

„Kdy to udělali?“ zeptala se a přetáhla si deku přes hlavu.

„V pátek.“

„Tak v Mississippi, jo? To přece nemůže být platný sňatek. Není možné, aby něco takového uznávali v Kalifornii. Ani v žádném z civilizovaných států.“

„Jsou legálně sezdáni, Sheeni. A já sem strašně utahanej.“

Žádná reakce. Vstal sem a začal se vysvlíkat. Jediný, co sem slyšel, byly přidušený vzlyky pod přikrývkou.

Zhasl sem světlo a vlezl do postele. Koukal sem na strop, poslouchal, jak moje milovaná hořce pláče pro jiného muže, a najednou se mi už tolik spát nechtělo. Nakonec se přece jen otočila ke mně.

„Miluji Trenta od svých pěti let. Víš, proč jsem se s ním rozešla?“

„Nejspíš proto, že sem se tady objevil já.“

„Nebuď tak domýšlivý. Protože člověk přece nemůže strávit celý život s někým, koho potkal v mateřské školce. To se prostě nedělá.“

„Ach tak.“ Bylo to poprvé, co sem slyšel tohle pravidlo.

„To je všechno, co mi k tomu řekneš?“

„Sheeni, já tě miluju. A vždycky tě budu milovat. A je mi šumafuk, že sme se potkali v prváku na střední.“

Objala mě a přitiskla se ke mně svým horkým, měkkým tělem.

„Ach, Nickie. Chtěla bych se s tebou milovat... teď hned... a bez prezervativu.“

François ji celý u vytržení začal líbat. „Není to trochu... trochu lehkomyslný?“ zeptal sem se.

„Je to lehkomyslné a je to nutné.“

A tak, můj milý deníčku, sem se konečně spojil se svou milovanou tak, jak to příroda zamýšlela: tělo na tělo, bez jakýchkoli zábran. Po úžasným výbuchu ničím neomezovaných smyslů sme

usnuli v objetí, všechny naše končetiny propletený tak, že to víc už nešlo.

O pár hodin později sem se probudil s úplně zdřevěnělou paží. Vyprostil sem svou na placku rozválcovanou ruku zpod šestapadesáti kil milovaný živý váhy, ležel ve tmě a přemýšlel o tom, co Sheeni říkala. Bylo to dost hrozný, ale konečně se přece jen přiznala, že někoho miluje. Škoda že to musí být zrovna ten ňouma Trent. Ale to nevadí. Hlavní je, že její srdce přece jen zná pojem láska. To znamená, že Sheeni je alespoň teoreticky schopná milovat jiné lidi, třebas například i mě. A kromě toho se mnou měla nechráněný sex. Je to pro mě šok, ale nejsem si zcela jist, co to vlastně mělo znamenat. Jediný, co vím, je, že mý geny to nadchlo. Jedna otázka však zůstává nezodpovězena: Zůstaly tam nějaký, nebo všechny odkapaly na prostěradlo?

10:45 – Promiň, Pane Bože, ale na kostel dnes zase nezbylo v našem programu místo. Ohřál sem v mikrovlnce pár kousků mexický masový speciality a posnídali sme v posteli s novinama. Se smíšenýma pocitama sem zapsal, že tatu propustili z basy. Orgány pověřený vyšetřováním maj zato, že vir byl na jeho počítač nainstalovanej „rafinovanými ekoteroristy, zběhlými v nejmodernější technice“. Článek na první straně se zmiňoval o tom, že bývalý podezřelý George W. Twisp policii nahlásil ztrátu „značné sumy peněz a mnoha cenných předmětů“. To je ale lhář!

Zatímco se Sheeni rochnila v horký bublinkový koupeli, vytočil sem místní číslo, abych dodržel svou část dohody.

„Ahoj, Vijayi,“ řek sem, „dej mi k telefonu svého otce.“

„Kdo volá?“

„Po tom ti nic není.“

Ve sluchátku se ozval hlas pana Joshiho. Nalil sem mu čistýho vína, pěkně na husto.

„Vaše dcera právě na jihu tráví líbánky s Trentem. Vrátí se ve středu.“ *Klik.*

Nepochybně sem jim tím udělal velkou radost.

14:35 – Sheeni rozlíceně bouchla dveřma, protože sem jí vodmít prozradit Trentovo přesný místo pobytu v Mississippi. Moje

milovaná vyslovila přání tomu pitomci zatelefonovat. Příčila se mi představa, jak musí ten chudák přerušit romantický líbánky jen proto, aby převzal hovor vod svý bývalý lásky, přestože jediný, co prý chtěla, bylo „z celého srdce jim oběma popřát všechno nejlepší do společného života“. Navrhl sem jí, aby jim to poslala písemně. Vím, že etiketa v tom dává za pravdu mně, a přesně to sem chtěl Sheeni vysvětlit, zrovna když mi práskla dveřma před nosem.

Pořád ještě sem se nevyrovnal s časovým rozdílem mezi Memphisem a Ukiahem, tak sem nechal Carlottu sedět na sluníčku na zadní verandě, aby pozorovala, jak Háros s Lanou umývají stařičkýho bílýho forda Falcona z roku 1965. Přesně za 14 měsíců a 23 dnů mu tenhle veterán babičky DeFalcový bude říkat pane (počítá už málem na hodiny, kdy mu bude šestnáct a dostane řidičák). Zatím se musí spokojit s vyjížděním a zajížděním do garáže a s túrováním motoru, aby vohromil holky. Podle toho, jak bujaře po sobě stříkaj vodou z hadice, soudím, že první rande nedopadlo tak špatně.

20:40 – V předpovědi počasí sem zaslech, že na jih se valí další velká sněhová bouře. Tak mám pocit, že sem stihl zahnout v nejvyšší čas. Při troše štěstí ztvrdnou novomanželé v motelovým pokoji celej další týden a nebudou mít co jinýho na práci, než spotřebovat všechny ty kazový vochranný prostředky. Doufám, že klitoris se touto dobou už našel.

Pondělí, 8. března

Ve škole to bylo dnes jak v úlu: všichni bzučeli pověstma vo fúzi mezi Prestony a Joshii. Polovina holek ve třídě vypadala jako v šoku, druhá půlka byla v hlubokým smutku. Zcela vyřízená Soňa to už v hodině šití nemohla vydržet. Votočila se ke Carlottě a prohlásila: „Jestli si Trent vzal tu holku, zabiju se. Ale nejdřív pudeš do pekla ty.“

„A proč zrovna já? Co jsem ti udělala?“ zeptal sem se zděšeně.

„Tys nás představila. Zbytečně si ve mně vzbudila naděje.“

„Tak na mě počkej o polední přestávce. Představím tě svému sousedovi Brunovi Modjaleskému. Umí božsky líbat.“

„Bruno Modjaleski je prase,“ vodpálkovala mě. „Kromě toho všichni vědí, že chodí s Candy Pringleovou. A silně pochybuju, že se s tebou kdy líbal.“

„Chceš se vsadit o padesát dolarů?“

„To víš, že chci, ty náno pitomá.“

V hodině fyziky na mě dolehl Sheenin ledovej chlad. Nebyl sem si jistej, jestli je na mě pořád ještě naštvaná, nebo se jen snaží odvrátit pozornost od nás dvou, nebo jestli je tak hluboce zaujatá atomem vodíku, nebo jestli ji tíží šeptanda o mý sázce se Soňou anebo se jen připravuje na to, jak bude Carlottu ignorovat v tělováku. Uf.

Další trapnej zážitek mě čekal při vobědě. Samozřejmě že když Bruno sedí vedle svý vrchní roztleskávačky Candy Pringleový, která nadto drží přísnou dietu, tak všechno zatluče. Carlotta zrudla do nachova a musela vyplatit svou prohranou sázku Soni hned na místě, jen aby tu její tlustou čuňu co nejrychleji zavřela. To ponížení bylo hrozný, zvláště s ohledem na tu, která seděla a špitala si s Vijayem u vedlejšího stolu.

Hároš se po cestě ze školy ujišťoval, jestli sem se náhodou nezbláznil.

„Carlotto, proč šíříš po celý škole, že sis to rozdala s Brunem?“ chtěl vědět.

„Zdálo se mi to jako snadnej způsob, jak získat pajcku,“ vysvětloval sem a rychle měnil téma rozhovoru. „A proč vlastně nedoprovázíš Lanu domů?“

„Každej den pro ni jezdí brácha. Žijou někde daleko v kopcích.“

„Možná se snaží najít co největší zapadákov, aby se to aspoň trochu podobalo jejich západovirginskýmu domovu. A jaký bylo rande?“

„Skvělý. Ve městě sme si dali pizzu. Pak sme se šli projít do parku a tam sme si na lavičce foukli marjánku.“

„A kde ste ji vzali?“

„Lana přinesla. Včera sme si dali jednu v autě. Bylo to úžasný. Myslel sem, že mi praskne mozek.“

„Takže Lana má nejen dokonalý tělo, ale ještě může sehnat i zelí, no to je fór. Můžeš si voblíznout všech deset. Na kterou metu ste se už propracovali?“

„No, pomalu se dostávám k tomu, že ji sem tam chytnu za ruku.“

„Franku, ale Heather jsi neznal ani tři hodiny, a už ste to stihli projet celý.“

„To je fakt, ale Heather to bičovala. Neříkala o mně Lana nic?“

„Říkala, že je s tebou děsná sranda a že seš chytrej kluk.“

„Dobrý, ne? A kdy to říkala?“

„Dnes vodpoledne, v šatně. Můžeš to klidně nazvat holou pravdou.“

Hároš Carlottu praštil pěstí do ramene.

„Ty hulváte! Jak si dovoluješ uhodit ženu?“

„Ještě jednou se zkus votřít svým sviňáckým pohledem o mou koc, a uvidíš.“

17:45 – Život Carlottě uštědřil další krutou ránu, hned jak vstoupila do dveří. Na stole bylo prostřeno pro pět osob. Moje nová kuchařka a šofér si udělali pohodlí jako doma. Trent a Apurva už byli znuděni padajícím sněhem a starosti o rodiče jim nedaly spát, a tak se rozhodli, že svý líbánky zabalí dřív. Apurva už v kuchyni ukazovala paní Fergusonové, jak udělat vegetariánskou sekanou. Trent se na gauči mazlil s Albertem a zdvořile naslouchal, jak se přiblblej Dwayne vytahuje, že jeho pes Kamu by mohl levou zadní „ukousnout hlavu“ Apurvinýmu Jeanu-Paulovi.

20:05 – Naše další várka hodinek bradavičnic se bude muset urychleně rozprodat. Trent žere, jako by se stravoval v kantýně hráčů národní fotbalový ligy. Jen doufám, že Apurva už jí za dva. Po celou dobu společnýho jídla sem cítil, že Trent zvažuje, proč Carlotta chce, abychom večeřeli s tím slizkým Dwaynem. No nemysli si, mám toho kreténa stejně rád jako ty.

Když paní Fergusonová přidávala moučník, zcela ji ohromila skutečnost, že Trent a jeho žena byli v Memphisu, a nestavili se přitom v Gracelandu.

„A co je v Gracelandu tak zajímavého?“ vyzvídala Apurva.

Paní Fergusonová se při té ráně zapotácela.

„To je přece domov Elvise Presleyho,“ vysvětloval jí manžel. „Je nyní přístupný veřejnosti.“

„Slyšela ste... snad... o Elvisovi... nebo ne?“ zeptala se moje hospodyně.

„Určitě,“ odpověděla Apurva. „To je ten těžkotonážní zpěvák, co umřel spoustu let před tím, než jsem se narodila.“

Pokud Apurva považuje Elvise za prastarou historii, nechci si ani představit, kam by zařadila Franka Sinatru.

Po večeři vzal Trent Carlottu stranou a požádal ji o stodolarovou zálohu za měsíční pronájem auta. Zaplatil sem v hotovosti a požádal ho, aby ten svůj superkřáp zaparkoval někam z dohledu do aleje za garáž. Pak mi Apurva pomohla vystěhovat mý krámy z ložnice, kterou Carlotta velkoryse (ale jen dočasně!) uvolňuje pro novomanžele. Věřte nebo ne, ale budu dnes v noci spát na tý nepohodlný sedačce v obýváku.

V těchhle krušnejch chvílích se utěšuju tím, že Trent je ženatej asi tak, jako se stárnoucí vodpůrci války ve Vietnamu utěšujou skutečností, že je Richard Nixon po smrti.

22:20 – Zaplať pánbu, že Sheeni nevolala ani se tady nestavila. Jednoho návštěvníka sem přece jen měl: Bruno Modjaleski zaklepal na přední dveře a vomlouval se, že byl taková prolhaná krysa.

„Mrzí mě, že tě to přišlo na padesát babek, Carlotto. Ale nezůstanu ti je dlužnej.“

„Skvělý,“ odpověděla Carlotta, překřížila paže přes svou noční košili a nepustila ho dovnitř. „Ty peníze by se mi celkem hodily.“

„No, rozhod sem se, že ti tu pajcku splatím v polibcích.“

Než sem stih zabouchnout dveře, lapl mě ten kolohnát a první splátku mi vrazil hned na místě, přímo ve vchodu. Je to horší než smrt (zvlášť to jeho opičí vošahávání) a ani sem to nestih nahrát na video, abych to moh ukázat Soni jako důkaz.

Úterý, 9. března

Sere se to na všech stranách, milý deníku. Začnu konstatováním, že sem spal jak zabitej. Není tedy divu, že sem neslyšel, když se kolem půlnoci votočil klíč v zámku a někdo vstoupil do domu. Celej dům se topil ve tmě a do obýváku (kde spala Carlotta) nebylo vidět. Představuju si, že příchozí prošel předsíní do koupelny, kde se vysvlík. Albert, zavřenej v kuchyni, zase dokázal, že je naprosto k ničemu, a ani neštěkl. Příchozí se pak po špičkách odebral do ložnice, kde při pokusu zalézt pod deku narazil na spoře oděné ženské tělo. Apurva se překvapením probudila a zbrkle si vyhodnotila situaci způsobem, kterej se jí moh zdát logickej. Zaječela: „Ne, Carlotto, to nesmíš! Ne!“

To probudilo jejího manžela vedle ní i Carlottu v obýváku, která vběhla do ložnice zrovna ve chvíli, kdy zmatenej Trent rozsvítil. Všichni vydechli překvapením. Na druhý straně postele stála Sheeni a neuvěřitelně pomalu jí docházelo, že stojí nahá v pokoji před svou bývalou láskou z dětství a jeho novomanželkou.

Čas se zastavil a všichni na sebe civěli s běsem v očích.

„Sheeni!“ pronesl vážným hlasem Trent.

Apurva pohnula rty, ale nevyšel z nich jedinej zvuk.

Konečně trapnou situaci přerušila moje milovaná. Pažema si přikryla svou nahotu a tiše vyšla z ložnice. Trent a Apurva hleděli s otevřenou pusou na Carlottu. Jejich pohled se dožadoval vysvětlení.

„Ehm,“ zamumlala Carlotta, „zřejmě si... spletla dům... omylem.“

O chvíli později na sebe má láska hodila šaty a vyběhla předními dveřmi do tmy. Lapl sem z věšáku Trentův kabát, přehodil ho Carlottě přes noční košili a spěchal za Sheeni setmělou ulicí.

„Sheeni! Počkej! Zastav!“

Moje láska se votočila a mrskla po mně malým kovovým předmětem, kterým se mi trefila přímo mezi voči. A dupala si to dál.

Zved sem vodhozenej klíč a spěchal za ní.

„Nezlob se,“ řek sem, když sem ji dohnal. „Vopravdu mě to hrozně mrzí.“

Nezpomalila a ani se na mě nepodívala. „Ještě nikdy mě nikdo takhle neponížil.“

„Já vím, miláčku, je to vopravdu... politováníhodné.“

„Neříkej mi ‚miláčku‘. Jsi neuvěřitelný šmejd, to snad není možné. Jak se těm dvěma můžu ještě někdy podívat do tváře? A vůbec komukoli v tomto městě?“

„Sheeni, nemohli bysme trochu přibrzdit?“

Stále nebyla vochotná se na mě ani podívat a naopak zrychlila krok. „Pořád říkáš, jak mě miluješ, ale nikdy mi nic neřekneš. Já už mám těch tvých podvodů dost.“

„Sheeni, ti dva se u mě nečekaně ukázali před pár hodinama. Jak sem ti měl dát vědět? Netušil sem, že přijdeš. Chci říct, že sem ti chtěl udělat radost.“

„Dovol, abych se zasmála.“

„Fakt. Snažil sem se pomoct tvýmu starýmu příteli. Uvolnil sem jim postel, proboha. Byla to vode mě velká oběť. A to navíc pro člověka, kterýho nemám vůbec rád!“

Sheeni zpomalila. „Celý dnešní večer byl jedna katastrofa za druhou. Nejdřív se pohádám s rodiči. Tak se vykradu z domu... abych u tebe našla útěchu.“

Carlotta ji vobjala kolem ramen. „Kvůli čemu ste se rafli, miláčku?“

„Kvůli Trentovi. Kvůli čemu jinému? Ach, Nicku, to bylo tak trapné. Musíš něco vymyslet, aby si nemysleli, že jsem...“

„Jistě, já vím, Sheeni. Pokusím se vo to.“

Sheeni se zastavila a ve stínu pod stromem sme se vobjali. „Ach, Nickie, Trent je doopravdy ženatý. Teď mi to konečně dochází.“

No tak v to doufám.

„Ano, moje lásko, zatímco my dva, ubozí nezletilci, musíme trávit noc na ulici, kterou každou chvíli projíždějí poldi.“

Moje milovaná si vzala zpět svůj klíč, rychle mě políbila a vodkvačila do noci. Proklouzl sem do domu, zjistil, že v ložnici už je opět zhasnuto, a vrátil se na svou vosamělou pohovku. Měl sem šest hodin na to, abych k uplynulým událostem vymyslel přijatelný vysvětlení.

8:20 – „Jsem homosexuálně orientovaná,“ prohlásila Carlotta. Celí nesví sme právě snídali u stolu ve starý, zažloutle chromovaný kuchyni babičky DeFalcový.

„Tak to jsme taky pochopili,“ odpověděl Trent a upřeně čuměl do misky s kornflejkama.

„Velice si ceníme, žes nás poctila svou upřímností,“ připojila se jeho žena. I ta se mi vyhýbala pohledem.

„Je to smůla, že v tomto městě je tolik zabedněnců,“ řekl Trent a nabral si další dávku lupínků. „Je nám jasné, že potřebuješ, aby to zůstalo jen mezi námi.“

„A Sheeni také?“ odvážila se zeptat Apurva.

„Samozřejmě,“ odpověděl sem. „Ví to už od školky.“

Trent upustil lžičku a rozechvěle se na Carlottu usmál. S hlubokým uspokojením, že mu tím kompletně nabourávám celej jeho dosavadní světovej názor, sem upil neskafe a rozvíjel tuto myšlenku dál.

„Ale ona ještě není připravena o tom s kýmkoli hovořit. Mám-li být upřímná, požádala mě, abych si k vysvětlení včerejší noci vymyslela nějakou přijatelnou lež. Jak bych mohla.“

„Musí z toho být velice rozrušená,“ řekla Apurva. „Je mi jí tak líto. Ale zároveň je to pro mě veliká úleva. Dlouhé hodiny jsem se trápila tím, že můj milovaný Trent se ještě zcela nevyrovnal s jejich rozchodem.“

Trent ji poplácal po ruce. „Nebuď hloupá, drahá.“

„Carlotto,“ řekla Apurva, „opět jsi mě udělala nesmírně šťastnou.“ A opět sem udělal Trenta nesmírně nešťastným. Může být na světě něco příjemnějšího?

11:15 – Dnes ráno před hodinou fyziky zastavila Carlottu na chodbě Sheeni.

„Carlotto,“ zašeptala, „cos jim řekla?“

„Většinou pravdu,“ lhal sem.

„Řekla jsem, že ses pohádala s rodiči.“ Žes slyšela o sněhových vánicích, co zuřej na východě, a měla za to že Carlotta je pořád ještě v Mississippi. Tak sis otevřela klíčem, který jsem ti dala pro případ, aby ses mi postarala o Alberta. To je všechno.“

„Carlotto, jsi génius.“

Další důkaz toho, jak šlechetná lež může zvítězit nad nepříjemnou pravdou.

„Dělám, co můžu, Sheeni.“

„A kde jsou teď?“

„Šli navštívit Trentovy rodiče. Chtěli, abych šla s nimi, ale to jsem bohužel musela odmítnout.“

Mám až po krk vlastních problémů s rodičovstvem a budu ještě řešit ty Trentovy. To tak!

13:30 – Pro dnešní voběd se Carlotta vzdala svýho fleku u stolu, Vosamělejch srdcí a přijala pozvání vod Sheeni a Vijaye, aby s nima poobědvala. Vijay předstíral snadno rozpoznatelnou neupřímnou srdečnost, jen aby získal vod Carlotty podrobnosti vo svatbě svý sestry. Řekl sem, že šlo o prostej, ale dojemnej vobřad, kterej přesně odpovídal jižanskýmu způsobu života.

„Myslím, že by se všichni měli brát v Mississippi,“ doplnila popis Carlotta a významně se podívala na Sheeni. „Kéž by ještě o něco snížili věkový limit.“

Moje milovaná obrátila oči v sloup.

„Vůbec ale nechápu,“ pokračoval Vijay, „jak se o tom dozvěděl ten zlotřilec Nick Twisp.“

„Tak to skutečně netuším,“ odpověděla Carlotta. „Možná by ses měl zeptat své sestry.“

„Nejsem si jist, jestli mi dovolí s ní mluvit,“ řekl Vijay.

„Vijayův otec hrozí, že zapudí Apurvu z rodinného kruhu,“ vysvětlovala Sheeni.

„To je ale hrozně nefér,“ řekla Carlotta. „Copak nechce vidět svá vnoučata?“

Vijayovi vypadl žvanec z pusy.

„Hovořit na tohle téma je možná trochu předčasné,“ rychle sem dodal.

15:05 – Během následujících dvaceti minut už celá škola věděla, že další generace Trentů Prestonů je na cestě. Moje nestálá přítelkyně Soňa tu zprávu nepřijala zrovna s nadšením. V tělráku „omylem“ upustila obrovskou vzpěračskou činku, která se zakousla do javorový

podlahy, když předtím dopadla pár centáků vod křehký Carlottiny nohy.

V týhle hodině musím být neustále ve střehu. Dokonce i když se Lana Baldwinová sehne, aby si přetáhla svý růžový krajkový kalhotky přes stále ještě vlhký stehna.

17:30 – Vzhledem k svýmu poněkud nadrženýmu stavu si Carlotta po návratu domů plánovala, že využije soukromí koupelny, aby se mohla na chvíli věnovat vzrušenýmu tělu, ale když sem tam dorazil, našel sem obývák plnej cizích lidí: novomanželskej pár doplňoval nervózní tchán a dvě zhroucený tchýně. Ještě nikdy sem neviděl svýho bývalýho zaměstnavatele (pana Prestona) tak rudýho. Tchýně se dělily o mou škatuli papírovejch kapesníčků. Apurva měla svou vlastní. Trent ji držel za ruku a snažil se to vnitřně zpracovat (projevoval všechny symptomy, který znám vod svýho taty). Bylo jasný, že už tady padla spousta ošklivejch a bolestnejch slov. Ale vod toho rodiče přece sou, ne?

Z kuchyně se přišourala paní Fergusonová. „Nechtěli... žádný... vobčerstvení, slečno Carlotto... Nabízela sem jim... několikrát.“

„Děkuji, paní Fergusonová.“

„Zůstanou tu... na večeři?... Dělám... havajskou sekanou.“

„No to nevím, ale dám vám vědět.“ Carlotta se obrátila na ztichlou sešlost. „Nenechte se vyrušovat. Pokud byste něco potřebovali, jsem v ložnici a učím se.“

„Tak moment, mladá dámo,“ zahřměl pan Preston. „Tato debata se týká i vás.“

Kurňa, nechat se takhle chytit do pasti jako krysa. Bezradnej Trent nás vzájemně představil. Nikdo mi nenabídl pravici. Carlotta si zdráhavě sedla na jedinou neobsazenou židli.

Pan Preston spustil svým prokurátorským tónem. „Pokud jsem to dobře pochopil, nabídla jste zaměstnání mému synovi a jeho man... chci říci Apurvě.“

„Asi to tak je, když to říkáte.“

„A kolik máte v plánu jim platit?“ chtěl vědět.

Všichni na mě při tom výslechu upřeně hleděli. Znovu sem si uvědomil, proč vlastně nesnáším rodiče. Všichni umí tak neuvěřitelně votravovat s prkotinama.

Vzpomněl sem si na nedávnou nabídku, kterou učinil reverend Glompiphel Carlottě, když ji chtěl zaměstnat jako domácího votroka na faře. „No, zvažovala jsem takových sto dolarů měsíčně – každému z nich?“

Pan Preston se zamračil. „Slečno Ulanská, jste si vědoma, jaká je podle zákona minimální mzda? A co hodláte nabídnout v otázce zdravotního a sociálního pojištění, zubařské péče, odměny za práci přesčas a penzijního zajištění?“

Penzijní zajištění! Proboha, vždyť jde o děcka! Teď nás zajímá život, a ne starobní důchod! A kolik takových vymožeností nabídl Nickovi Twispovi tenhle jeho bývalej zaměstnavatel? Pokud si vzpomínám, tak ani jednu.

„No, tak o tom jsem ještě neuvažovala,“ zamumlala Carlotta.

Omluvil sem se a šel do ložnice vzít vyzvánějící telefon. Byla to moje sestra Joanie z Los Angeles s naprosto zdrcující zprávou.

„Nickie, otec a ty jste byli v televizi!“

„Já vím, Joanie. Bylo to jen veliký nedorozumění. Tatu už pustili.“

„Nicku, i Kimberly tě tam viděla!“

V mrákotách sem dosedl na postel. „Dohajzlu! A řekla to Mariovi?“

„Ano. Myslím, že maj v plánu jít na FBI.“

Mozek se mi rozjel na plný obrátky. Napadlo mě, že jeden ze způsobů, jak mě můžou mí obchodní partneři vobrat o zisk z prodeje hodinek bradavičnic, je bezcitně mě předhodit federálním poldům.

„Nickie, a proč se nepřihlásíš na policii sám?“

„Tak to nemůžu, Joanie. Díky za varování. Já ti někdy zavolám.“

Snažil sem se udržet paniku na uzdě a okamžitě sem brnkl Sheeni.

„Za patnáct minut se sejdeme u Flamperta.“

„Ale Carlotto, právě se chystáme večeřet.“

„Za patnáct minut,“ trval sem na svým. „Je to votázka života a smrti.“

Lapl sem svý šekový knížky a leptop a nakoukl do kuchyně.

„Na chvilku si vodskočím, paní Fergusonová," informoval sem svou hospodyni. „Mohla byste prosím otřít v domě všechno, čeho jsem se kdy mohla dotýkat?"

Nechala umývání brambor. „Všechno?"

„Ano, kdybyste byla tak laskava. Váš syn vám při tom jistě rád pomůže. Snažte se to udělat co nejpečlivěji."

„Tak jo, slečno Carlotto... ale kam..."

Nezdržoval sem se. Po cestě ke dveřím sem zašmátral za pračkou a vytáh svůj ruksak, kterej mám napakovanej základníma potřebama pro chvíle nouze nejvyšší. (Je to pojistka, kterou by měl mít každej nácťák v záloze.)

20:42 – Tohle píšu na předním sedadle Hárošova fára v zatím ještě pořád mý garáži. Dvanáctivoltovej adaptér počítače sem strčil do zdířky pro zapalovač cigaret. Doufám, že se jeho majitel nebude zlobit, že mu trochu vybiju baterie. Celý auto je nasáklý zakázanejma prostředkama, ale dosud sem si nevšim, že by to mýmu vědomí přivodilo jakoukoli změnu.

Mám plán tady přežít do rána (pokud ovšem nezmrznu – moje láska totiž odmítla nechat Carlottu přespat tuto poslední noc u nich v domě). Naštěstí mám ve svým nouzovým baťohu spacák a deku ze speciálního materiálu, kterej vyvinula NASA pro kosmický lety a podle reklamy údajně udrží veškerý teplo.

Říkám si, že jestli se poldi vrhnou na barák, stihnu se vypařit temnou alejí dřív, než si toho všimnou. Asi před hodinou sem se pěkně vyděsil, to když se po příjezdový cestě přiřítilo auto a se skřípěním brzd zastavilo. Nakouk sem ven špinavým vokýnkem na garážovejch vratech a voddech si, protože to byl jen pan Joshi ve svým bouráku. Práskl dveřma vod auta a mašíroval si to k domu. O chvíli pozdějc vevnitř značně stouply decibely. Jen doufám, že na ně sousedi nezavolaj poldy.

Sheeni byla velice přepadlá, když sem jí u Flamperta všechno povyprávěl. Vedli sme přidušenou vzrušenou konverzaci nad grilovanýma sýrovejma sendvičema a hrozinkovým koláčem (kterej byl i na Flampertovy poměry mizernej).

„Carlotto, to je ale katastrofa! Kdo se postará o našeho milovaného Alberta?“

„Hrozí mi deset let pasťáku pro nezletilý, a tebe zajímá jen ten zatracenej čokl?“

Mé milované se to hluboce dotklo.

„Máš pravdu,“ uklidňoval sem ji. „Je to moc pěknej pes. Trent s Apurvou se o něho postarají. Sheeni, mohla bys mi pomoct zítra vytáhnout z banky peníze?“

„Říkala jsem ti, aby sis nechal převést úspory do zahraničí. Moje konto je v naprostém bezpečí.“

Stejně jako ti chytřejší z latinskoamerickejch drogovejch magnátů si moje milovaná ukládá prachy (patnáctiprocentní provizi z mých zisků za hodinky bradavičnice) ve velice podezřelý bance na Kajmanských ostrovech.

„Sheeni, mohla bys jako první věc zítra ráno zajít do banky a vyzvednout všechny moje peníze? Máš přece na všech mých kontech podpisový právo.“

„Tak to nepůjde, Carlotto. V žádném případě. Je to příliš nebezpečné. Zavolej jim a řekni, ať to převedou na moje konto. Dám ti číslo.“

„Ale Sheeni, já ty prachy potřebuju hned!“

„Nezlob se, Carlotto. Už tak jsem v pěkném průšvihu. Rodiče mě zabijí, až zjistí, kdo vlastně jsi. Bude to nepochybně vražda v afektu.“

„Sheeni, tak prchněme spolu. Budeme žít volně a divoce jako tvůj velkej hrdina Jean-Paul Belmondo.“

„Promiň, Carlotto, ale život prchajícího bezdomovce nespadá tak úplně do mých plánů.“

„Sheeni, jestli mě aspoň trochu miluješ, vodejdeš se mnou. Vždyť to tady nenávidíš! A peníze máme.“

Moje milovaná potřásla hlavou. „Teď nejsem schopna dělat žádná rozhodnutí. Jsem příliš vyvedená z míry.“

Tak sme se před Flampertovým kšeftem (kdoví na jak dlouho) rozloučili. Toužil sem sevřít ji do náruče a už nikdy nepustit. Ale

jediný, co sme mohli udělat, bylo potřást si pravicema, říct jako dva náhodní známí „dobrou noc“ a rozejít se každej svým směrem.

21:35 – Apurvini rodiče vodtáhli asi před deseti minutama. Pokud vím, všichni Prestonovi zůstávají i nadále uvnitř. Možná si Trentovi rodiče plánujou v obýváku tábořit. Jen doufám, že nečekají na příchod Carlotty, která se zřejmě někde zdržela. Vypadá to, že se večeře podávala už před drahnou dobou (přes kuchyňský vokno vidím, jak Dwayne umývá nádobí). Snad se Apurvině matce nehnusilo to zvíře paní Fergusonový – plněná havajská sekaná. Sám bych si teď docela rád zobl. Bohužel mi nezbývá, než držet hlad na uzdě vysokoproteinovýma tabletama, který mám pro případ dlouhejch pochodů schovaný ve svým ruksaku.

Kéž by Carlotta mohla být uvnitř, aby novomanželům pomohla přestát to rodičovský plísnění. Apurva má železnou vůli, ale Trent je padavka. Kdo by to do něho řek?

Život je tak nepředvídatelnej. Nechce se mi věřit, že před pár hodinama bylo mým největším problémem, kolik bych měl zaplatit svýmu šoférovi. Teď budu žít kdoví kde a ve stopách mi půjde celá FBI.

Nevadí, hlavně že Trent je vyženěnej. To je dostatečnej důvod, abych zatím odložil další zoufalý úvahy o možný sebevraždě.

Středa, 10. března

Kdybych byl vo třicet čísel kratší (nebo Hárošův sedan vo třicet čísel širší), moh sem prožít docela příjemnou noc. Na příjezdový cestě zůstalo pouze Trentovo auto. Vypadá to, že to staří konečně zabalili.

Zrovna když se Carlotta, vybavená jen tím nejnutnějším, vydávala na cestu, otevřela se na druhý straně aleje branka a z ní se vykolíbala veliká popelnice, kterou držel v mohutnejch nešikovnejch tlapách však víte kdo.

„Čáu, Carly,“ zakřenil se Bruno. „U vás bylo včera pěkně veselo, co?“

„Bruno, mohl bys mi udělat laskavost?“

„Jasně, čičo. Chceš to na pusu, nebo dneska raději vo něco níž?“

Už sem se naučil ty jeho lascívní votázky ignorovat.

„Bruno, znáš Trenta Prestona?“

„Jasně, ale žlutou mašli za něho rozhodně nosit nebudu.“

„Až ho potkáš, mohl bys mu vyřídit tohle: Zařiďte se jako doma, nájem je zaplacený do července.“

Brunovy rty se samou námahou sotva pohybovaly, když se snažil narvat si Carlottin vzkaz do svýho dvanáctimegabajtovýho mozku. Nejdřív zřejmě musel něco důležitýho vymazat, jako třeba celoživotní statistiku přihrávek Joea Montany.

„Vyřídím, zlato. Chceš další splátku na tu pajcku?“

„Ne, díky,“ odpověděl sem a spěchal pryč. „Nezapomeň na ten vzkaz.“

„OK, zlato,“ zavolal za mnou. Ještě naposledy mě v duchu svlíkl: „Ty seš ale kus, hned bych si dal říct!“

Carlotta posnídala na rozloučenou v mý voblíbený cukrárně ve městě ty nejlepší vdolky. Seděl sem v tom nejmíň nápadným rohu a sedmačtyřicetkrát pročetl dnešní noviny, zatímco sem čekal, až votevřou banku. Nikde ani zmínka vo tom, že by v honbě za uprchlým Nickem Twispem došlo k nějaký převratný změně. Stručná noticka na straně tři však informovala vo tom, že George W. Twisp, bývalej podezřelej z aféry viru Páprda, zvažuje podání žaloby a mnohamilionový vodškodnění za protiprávní zatčení. Takováhle finanční injekce by mohla značně nafouknout jeho alimentační povinnosti. Držím ti palce, tati, abys to z nich vytřískal!

Carlotta, posilněná pěti šálky silnýho kafe, nejdřív pečlivě prozkoumala celý okolí a teprve potom nenápadně vstoupila do banky. Cílevědomě sem přistoupil k okýnku, přednes svou žádost a byl okamžitě předán řediteli pobočky panu Minceovi, který mě vyzval, abych se posadil vedle jeho pracovního stolu. Carlotta tak učinila, ačkoli jí v tom značně bránil můj těžkej ruksak na zádech a musela sedět poněkud nahnutá dopředu. Doufal sem, že kdyby došlo na nejhorší, mohlo by mě to možná zachránit před letící kulkou.

Bankéř prošetřil mý papíry. „Takže vy si, slečno Ulanská, přejete vybrat všech sedm set devět tisíc dolarů?“

„Ano, pane. V hotovosti.“

Usmál se. „A máte venku opancéřovanou dodávku?“

„Ne, pane. Jednoduše to narvu do batohu.“

Řídký vobočí pana Mincea se zvedlo až k linii jeho vlasů.

„Slečno Ulanská, bude nám to trvat nejmíň týden, než se nám podaří sehnat tolik peněz. V žádném případě bych vám nedoporučoval vybrat tak vysokou částku tímto způsobem. Promluvila jste si o tom se svými finančními poradci?“

„Samozřejmě,“ lhal sem. „Tak kolik mi tedy můžete dát v hotovosti teď hned?“

Nad mou otázkou se zamyslel. „Možná se nám podaří dát dohromady dvacet tisíc.“

„Dobrá, beru,“ odpověděl sem a podal mu kus papíru. „Zbytek pošlete na tento účet.“

Jeho přísný bankéřský pohled potemněl. „Slečno Ulanská, doufám, že si uvědomujete, že se na tuto karibskou instituci nevztahuje pojištění z federálních zdrojů.“

„Já vím. Mohla bych už dostat své peníze?“

Pan Mince si povzdychl, omluvil se a šel za přepážku, aby se poradil s hlavním pokladníkem. Mluvili dlouho, škrábali se na hlavě, nervózně sem tam vrhli pohled mým směrem. Cítil sem, jak moje panika s každou vteřinou prudce vzrůstá. Nakonec se bankéř vrátil ke svýmu pracovnímu stolu s prázdnýma rukama.

„Ráda bych teď hned dostala svých dvacet tisíc,“ pronesl sem důrazným tónem.

„Budou tu za momentíček,“ usmál se. „Právě je počítají. Víte, slečno Ulanská, strašně neradi ztrácíme takové zákazníky. Doufám, že jste s našimi službami nebyla nespokojená.“

„Né, to rozhodně ne.“

„To rád slyším. Pak tedy mohu chovat jistou naději, že zrušení konta u naší banky znovu zvážíte. Právě připravujeme celou řadu zajímavých úrokových sazeb.“

Ten chlap hrál na čas. Viselo to ve vzduchu. Za každou cenu sem si chtěl zachovat chladnou hlavu a přemýšlel, co by v týhle situaci asi udělala Sheeni.

„Pane Mince, požádala jsem vás, abyste převedl všechny mé peníze do určené banky. Pokud se tak okamžitě nestane, pak mi hrozí velmi vážná finanční újma, za niž se budete vy i vaše banka zodpovídat. Řekla jsem to dostatečně jasně?“

„Naprosto. Okamžitě na to dohlédnu, spolehněte se.“

Další nekonečný jednání s hlavním pokladníkem. Dohajzlu. Cítím v kostech průser. Co těma dvaceti tácama riskuju? Deset let v lochu? Přestřelku s poldama? Pan Mince teď začal telefonovat! Panika mě zcela vochromila. Je čas vocaď urychleně padat. Podařilo se mi vstát ze židle a urazit vzdálenost ke dveřím co možná nejledabylejším způsobem. Pokladníci a zákazníci se ke mně votočili a zírali. Nohy sem málem necítil. Srdce mi bušilo jak zvon. Zatáh sem za kliku. Dveře se ani nepohnuly. Zamčeno! Mince musel zřejmě nenápadně stisknout tlačítko tichýho bezpečnostního zařízení. Moment, možná že ne. Zatlačil sem na dveře. Votevřely se. Byl sem na ulici. Slunce svítilo. Normální hluk ulice. Sirény! Ne, to mi jen tak zvoní v uších. Už sem ušel tři metry. A další tři metry. Někdo na mě zavolal. Votočil sem se. Mince! Spěchal po chodníku za mnou! Pustil sem se do běhu.

„Slečno Ulanská!“ zavolal na mě znovu. „Máme už pro vás připravené ty peníze.“

Zastavil sem. „Ach... dobrá... Můžete mi je přinést sem?“

„To asi nepůjde, slečno Ulanská,“ odpověděl a vypadal dotčeně. „Finanční transakce na ulici neprovádíme.“

10:12 – Autobus by tady měl být za vosumnáct minut. Pořád nevidím v dohledu jedinýho poldu. Možná čekají, až vypadnu z města, aby pokojný plátce daní nevyděsili rozsáhlou policejní akcí. Nechtěl sem nic riskovat, a tak sem nacpal dvacet tisíc dolarů v úplně novejch stodolarovkách do speciálního vopasku, kterej sem si pořídil v obchodě s nadbytečnejma armádníma zásobama a nosí se přímo na těle. François si tam chtěl zakoupit i něco z jejich mimořádný nabídky ručních zbraní, ale rozmluvil sem mu to, protože by mu v

tom stejně zabránila ta nesmyslná čekací doba. Panebože, ti pitomci z Národní asociace střelných zbraní to zase podělali.

Nafouknutej vopasek pod Carlottinýma černýma šatama není ani pohodlnej ani dvakrát slušivej. Před chvílí sem zkontroloval její vzhled na dámských toaletách autobusovýho nádraží. Vypadá jako hubená koc s vošklivýma vlasama, nafouknutýma kozama a pneumatikou. Při pohledu na ni by vás ani ve snu nenapadlo, že má 87 dolarů a 13 centů v peněžence, tři tisíce v ruksaku jako pohotovostní prachy na cestu a poměrně solidní finanční zálohu u pasu.

12:45 – Právě mířím na jih. Na malým hajzlíku v autobusu se zbavuju svýho ženskýho alter ego. Okýnkem právě odlítla Carlottina natupírovaná paruka za třináct dolarů devadesát devět centů. Další na řadě byly její ošklivý černý šaty, šátek a ortopedický boty. Letěla i její šprnda, včetně falešný výplně. Stejně jako její brejle třídní šprtky a náušnice koupený ve výprodeji. Pryč s její kabelkou a zlevněnou kosmetikou. V miniaturním umývadle sem spláchl její nepřitažlivý šminky. Nick Twisp je opět mezi živýma! Odcházel sem na hajzl jako holka a vrátil se jako kluk. A moje sousedka, upovídaná stará dáma na křižácký protimormonský výpravě vod pobřeží k pobřeží, si ničeho nevšimla. Navázala se svým kázáním přesně tam, kde skončila.

16:45 – Přerušení jízdy v Modestu. Nemůžu moc psát, protože leptopový baterie sou vybitý a já prožívám hlubokou depresi. Kilometr po kilometru mě vzdaluje vod mý lásky. Milovaná Sheeni, tak zoufale se mi stýská!

Čtvrtek, 11. března

2:26 – Autobusový nádraží v Los Angeles. Naše kraksna dorazila s tříhodinovým zpožděním, protože se nám podělal motor (což sem skoro odskákal srdečním kolapsem, neb sem se lekl, že je to policejní šťára). Blízký okolí vypadá tak úděsně, že se bojím vystrčit nos, a nezbývá mi nic jinýho, než se tu někde utábořit a přežít do rána.

Padám únavou. Všude se poflakuje spousta pobudů. Sem rád, že tu není Carlotta. Určitě by ji vobtěžovali. Nechápu, jak se moh Jack Kerouac vyžívat v těch dálkovejch autobusovejch výletech. Připadám si jako zombie!

11:10 – Zapích sem to na lavičce na nádraží. O něco pozdějc mě probudil vyzáblej chlápek ve špinavý havajský košili, kterej mi málem urval ruku, jak se mi snažil ukrást leptop. Naštěstí sem ho měl připevněnej k zápěstí želízkama, který mě François přinutil koupit v ukiažským armádním frcu. Kop sem toho zarostlýho chlapa do holeně, takže hned počítač pustil a prchl. Panebože, jak já ty kriminálníky nenávidím – to je další důvod, proč se musím za každou cenu vyhnout vězení.

Po deprimující snídani v ušmudlaný špeluňce ve městě sem si stopl taxíka a jako místo určení udal Paulovu adresu.

„Je to v Beverly Hills, nebo v Bel Airu?“ zeptal se taxikář.

„Nemám tušení,“ odpověděl sem. „Řek bych, že spíš v tý lacinější čtvrti.“

Jak se ukázalo, Paul bydlí v zazobaným Bel Airu. Řidič mě vysadil před luxusním sídlem na kopci. Teda, pomyslel sem si, Sheenin brácha musel zřejmě udělat díru do hudebního světa. Dům je z bíle natřenejch cihel s aztécky stupňovitou střechou, umělecky zpracovanýma železnýma mřížema a vchod tvoří závratně vysoký sloupořadí. Všechny jalovce na předním trávníku sou sestříhaný do exotickejch tvarů. Dostal sem se až k obrovskejm vyřezávanejm dveřím z týkovýho dřeva a zabouchal bronzovým klepadlem ve tvaru draka. Odněkud z hloubi domu se ozvalo vzdálený štěkání smečky psů. Konečně někdo votevřel.

„Ty nebýt nikdo,“ sdělila mi divně učesaná Asiatka (služebná?) v matně se lesknoucím žlutým sarongu s obnaženýma ramenama.

Tak teď už mi i naprosto neznámí lidi sdělujou, že neexistuju. Bezvadný!

„Sem Nick,“ odpověděl sem. „Chtěl bych mluvit s panem Saundersem.“

„Paolo je pši voda,“ rozkošně zašišlala asijským přízvukem a ukázala východním směrem. „Osum, dva, nula, tri.“

By mě zajímalo, jestli tyhle týpky z L. A., co vodjakživa určujou módní trendy, teď mluví v číslech. Mírně zmatenej sem se vydal podél domu naznačeným směrem a dorazil k železný bráně s elektronickým zámkem. Nejsem žádnej ňouma a hned sem vyťukal osmičku, dvojku, nulu a trojku.

Cesta vedla úzkým terasovitým kaňonem a přivedla mě ke skrytýmu ráji vysokejch eukalyptovejch stromů, který se tyčily nad rádoby přírodním jezírkem. Vobčas sem přes bujnou zeleň zahlíd ve smogu utopený Los Angeles. Sheenin starší brácha jen v kraťasech a sandálech kouřil jointa a natíral dřevěný pádlo nafukovací benátský gondoly z umělý hmoty křiklavých barev.

„Ahoj, Nicku," řekl a nabídl mi taha.

Hodil sem batoh i leptop na zem a dal si pořádnýho šluka. Vokamžitě mi začaly explodovat buňky v mozku. Paul má vždycky prvotřídní zboží, na to může člověk vzít jed. Svalil sem se vedle něho na „přírodní" písečnou pláž u jezera.

„Řekla ti Sheeni, že přijedu?"

„Proč by mi to musela říkat?"

Ach jo. Vzpomněl sem si, že můj život je pro Paula jako votevřená kniha. Rozhod sem se využít jeho schopnosti předvídat budoucnost. „Paule," řek sem a vrátil mu jointa, „můžeš mi říct, jestli se kolem nestahujou poldi?"

Dal si šluka a zamyslel se. „Nijak víc než normálně, Nicku. Aspoň teda kam až sem schopnej dohlídnout."

Tuto dobrou zprávu sem oslavil dalším mohutným tahem. Dveře vnímání se mi votevíraj se zuřivým rámusem.

„Paule, tohle je úžasnej flek!" vypravil sem ze sebe a rozhlížel se kolem. „A všechno je to tvoje!"

Nebylo. Vysvětlil mi, že on a Lacey mají jen v pronájmu kabinu u jezera.

„Jakou kabinu?" chtěl sem vědět, a než sem si opět popotáh, rozhlíd sem.se. Nikde žádný stavení.

„*Jezerní kabinu.* Ten architekt by byl tvou otázkou nadšenej," odpověděl, odložil štětec a vstal. „Pojď za mnou."

Najednou sem pod svýma nohama cejtil každý zrnko písku, ale ze všech sil sem se snažil držet s Paulem krok. Přešel ke kolmý stěně kaňonu, odhrnul pravděpodobně umělý křoví a ukázal na malou díru v šutrech. „Až po tobě, Nicku."

Podal sem mu značně zmenšenýho jointa, klekl si a protáhl se úzkým otvorem. Můj hostitel mě následoval. K mýmu překvapení sme se ocitli v malý, ale nákladně zařízený jeskyni, osvětlený uzoučkýma střešníma okýnkama, který vypadaly jako přirozený štěrbiny v šutrech. Jen vysoce předraženej profesionální designér by si dovolil použít na čalounění tolik umělý leopardí kožešiny, napadlo mě. Dokonce i stínítka byly laděný ve stejným stylu.

„Paule, ty bydlíš v jeskyni. To je teda věc."

„Hm, ale jako většina věcí v tomhle městě, Nicku, je to umělý."

„Ale tak přesvědčivý!"

A ideální zašívárna před poldama.

19:52 – Odpoledne sem strávil na uzoučkým gauči, což bylo jediný místo v maličký originální jeskyňce, kde se dá spát. Ti dva musí každou noc provozovat nezřízený muchlování, což je sice nepochybně příjemná kratochvíle, ale nechápu, jak se může Paul vyspat. Když sem se probudil, Lacey (ještě víc sexy než dřív) se už vrátila z práce – dělá kadeřnici filmovým hvězdám – a připravovala nádherně vonící pokrmy, který přinesla vodněkud z restaurace v pěti kartonovejch krabicích.

„Ahoj, Nickie!" pozdravila mě vesele a přitiskla se na mě, jako by mi chtěla do košile otisknout svý poprsí. „Tak dlouho jsme tě neviděli!"

„Akorát v televizi," dodal Paul.

„Pravda, Nickie," povzdechla si. „To nedorozumění s policií bylo asi nepříjemné."

Nemoh sem ze sebe vypravit ani slovo, tak sem jen něco zamumlal. Nic mi tak nenaboural nervovej systém jako vobjetí vod tatovy bývalý přítelkyně. Upřeně se zadívala na mou hlavu.

„Co se ti stalo s vlasama, Nicku? Kdybych nevěděla, že je to blbost, řekla bych, žes nosil celý měsíce paruku."

Jak to jen mohla poznat? „To bude nejspíš od mý baseballový čepice. Co máme na večeři?“

„Thajskou specialitu,“ odpověděla. „Dejme se do toho.“

Vrhl sem se na to. Byl sem hladovej jak vlk.

„Máte skvělou jeskyňku, Lacey,“ řek sem.

„Díky, Nicku,“ odpověděla. „Jsme tu jen dočasně. Krusinowští jezero v zimě moc nepoužívají, tak nám to tu na pár měsíců pronajali, než si najdem něco jinýho. Paulie, venku je pořád ještě hezky. Nevyvětráme trochu?“

„Jasně, lásko.“ Paul stiskl knoflík hned vedle vypínače. Celá přední stěna jeskyně se rozdvojila a vodsunula na stranu. Poskytla nám úchvatnej výhled na jezero vozářený podvodním osvětlením a na blikající světla vzdálenýho velkoměsta.

„Tak to je teda havaj,“ vydechl sem. „Ten pan Krusinowský si snad prachama topí. Co dělá? Zazobanej filmovej magnát?“

„To zrovna ne,“ odpověděl Paul. „V Hawthornu vyrábí péra do nákladních aut.“

„A já stříhám vlasy všech členů jeho rodiny,“ poznamenala pyšně Lacey. „Jsou mou prací nadšeni.“

„A kdo byla ta Asiatka, co mi přišla votevřít?“ zeptal sem se.

„To byla nejspíš Connie Krusinowská, jejich dcera,“ odpověděla Lacey. „Rozkošný děvčátko. Teď má dokonce i krásnou postavu. Jede po Paulovi.“

„Je to ještě dítě,“ zasmál se Paul.

„Ale Paulie, vždyť je jí osumnáct. Je jen o rok mladší než já. A Nicku, není to Asiatka, ale Polka.“

„Tak tomu nevěřím,“ zaprotestoval sem. „Ta osoba, kterou sem viděl, byla Asiatka. Možná Korejka. Měla dlouhý rovný černý vlasy a mluvila s přízvukem.“

„Ten její přízvuk je podle mého názoru trochu přehnaný,“ připustila Lacey. „Ale Connie nedělá nic polovičatě.“

Paul vycítil můj zmatek, a tak mě začal zasvěcovat: „Plastická operace, Nicku, víš. V těchto končinách je to jedno z nejdůležitějších průmyslových odvětví.“

„Spousta holek chce nyní vypadat asijsky," vysvětlovala Lacey. „Je to teď v módě. A tady se skoro každej nechává vylepšit. Je to hrozný – lidi na mě koukaj a říkaj si, že sem to trochu přepískla. Ale u mě je to příroda. Copak můžu za to, že jsem takhle narostla?"

Celkem chápu, že při pohledu na Lacey by se těmto lidem dala jistá nedůvěra snadno vodpustit.

Pátek, 12. března

Moje první noc v jeskyni. V něčem takovým trávili naši dávní předkové během první módní vlny leopardích kožichů tisíce let. Poté co sem v miniaturní koupelničce pro trpaslíky vykonal svou rituální očistu, přitáh sem si do vedlejší jeskyně, ve který je umístěný filtrovací a vytápěcí zařízení pro jezero, nafukovací matraci a spacák. Docela útulný, pokud vám nevadí, že se přitom trochu přiotrávíte chlórem. Doufám, že ty leptavý výpary budou mít blahodárnej účinek aspoň na mou pokožku.

Když sem dnes ráno vylezl ze svýho brlohu, Connie Krusinowská v pyžamu jadeitový barvy pádlovala po jezeru. Příď svýho vznosnýho nafukovacího plavidla votočila mým směrem a se zájmem mě začala ze svý gondoly studovat velkýma mandlovýma očima, z nichž jedno bylo hnědý a druhý modrý.

„Dobré ráno," vykoktal sem zdvořile a připadal si trochu jako nezvanej host. „Překrásné ráno na projížďku, že?"

„Moje oka. Každá jiná."

„Opravdu? Nevšiml jsem si," zalhal sem.

„Kontaktní fazol. Ne, čočka. Jedna spadnout do voda."

„To se někdy stává. Hm, já jsem Nick. Včera jsme se potkali. Bydlím tu s Paulem a Lacey. Je to tu moc pěkné."

„Já v Benátkách nevyznat se. Všechna ta tajná kanál znát jen Paulo, moje dokonalá gondoliér. Kde on?"

„Paulo Saunders? Právě jsem se chtěl podívat do jeskyně, jestli už vstali."

„Vyřiď jemu, že dáma čekat. Řekni jemu, že vítr se zvedat a nést s sebou vůně moře.“

Zas tak romanticky bych to neviděl. Znám to aroma. Někdo v přilehlý jeskyni smaží slaninu.

10:47 – Po vydatný snídani vodešla Lacey do práce, já sem umyl nádobí v maličkým dřezu pro panenky a Paul povozil svou flirtující, napůl obnaženou pasažérku po jezeru. Vzhledem k tomu, že bylo příliš pozdě, abych doma telefonicky zastihl Sheeni nebo Hároše, vytočil sem na telefonu z umělý žuly číslo svý ségry, abych zjistil, jak se situace vyvíjí. Joanie bude až do neděle lítat, sdělil mi její cizoložnej frajer dr. Philip Dindy, PhD.

„To ji chcete nutit, aby pracovala celý svý těhotenství?“ ptal sem se nevěřícně.

„Nejsem si vědom, že by se ti svěřovala se svým stavem,“ odvětil ten bezbradej hnidopich. „A navíc, co se o to má co starat takový mladistvý delikvent, jako jsi ty?“ *Klik.*

François mi připomněl, že možná nadešel čas, abych na seznam svých zločinů připsal vraždu.

18:35 – Strávil sem příjemnej den s Paulem při jeho pochůzkách. Projížděli sme těma nejluxusnějšíma čtvrtěma západní části města v jeho starý rozhrkaný dodávce a zastavovali před jedním honosným domem za druhým, protančili si to přímo do zahrady a vyčistili těm zazobancům bazén. Paul byl tak laskav a zasvětil mě do tajů svýho řemesla. Domnívá se, že pro umělecký typy, jako sme my dva, je velice důležitý, aby si vyšlapali tu správnou cestičku, na jejímž konci je skutečnost, že okolní svět rozpozná jejich génia. Von je sice muzikant, ale čištění bazénů vřele doporučuje i pro spisovatele. Tak například propašovat scénář na stolek vedle bazénu je celkem snadná věc. Pak – kdo ví – při troše štěstí si ho přečte i někdo slavnej.

Nejlepší na tom je, že člověk se při čištění bazénů moc nenadře. Obnáší to sem tam pozametat, zkontrolovat filtry a hodit do vody něco toxickejch chemikálií. A když má člověk štěstí, najde v tom bordelu ve filtrech i diamantovou náušnici, případně dvě. A taky se mu naskytne příležitost popovídat si se všema těma nádhernýma lidma, z nichž někteří se třeba budou skoro nazí povalovat u svých

bazénů. Dneska sme jednu takovou vyznavačku slunečních paprsků potkali v Brentwoodu. Docela zajímavý, ale řekněme si to na rovinu: když už máte jednou zkušenost coby služba v dívčích šatnách na střední škole, pak vás pohled na kožovitou čtyřicítku bez vrchního dílu plavek nemůže nikterak rozházet.

Na cestě zpět do Bel Airu sme se stavili nakoupit nějaký jídlo a přání pro Sheeni k narozeninám. Doufám, že jí to moje dojde včas. Na nákup dárků není teď zrovna ta správná doba, ale aspoň sem jí projevil pozornost tím, že sem jí poslal na konto 689 tisíc dolarů. Jestli tohle není láska, pak už fakt nevím.

19:05 – Někdo mi prohledal bágl! Zašel sem si ke svý filtrovací jeskyni vzít novou košili a zjistil sem, že můj ruksak není ve stejným stavu, v jakým sem ho před odchodem nechal. Někdo to všechno prošmejdil, ale nezdálo se, že by cokoli chybělo. Přepočítal sem si nouzovou zásobu peněz a z tří tisíc nechyběl ani dolar. Někdo čmuchal i v mým leptopu, ale všechny soubory sou chráněný heslem. Pokud je mi na stopě FBI, proč sem zkrátka nevlítnou a nezavřou mě? Nebo maj ve zvyku nejdřív svým obětem navodit stav akutní paranoie?

22:20 – Po hodinách pokusů se mi podařilo zastihnout Sheeni. Moje milovaná zatím žádný federální poldy nikde nezahlídla, ale sdělila mi, že dva ukiažští policajti měli dnes dlouhý povídání se slečnou Pomdreckovou v její kanceláři.

„Sakra, to se asi jednalo vo ten šek na pět tisíc dolarů vod Carlotty."

„Možná, Nicku. Víš, úplatky se mají zásadně platit v hotovosti."

„Příště si to budu pamatovat, drahá. A jak se daří Trentovi s Apurvou?"

„Jsou pořád v tvém domě, Nickie. Byli velice překvapeni Carlottiným náhlým zmizením. Celou školou se o tobě šíří různé zvěsti. Ale tentokrát nikdo žádné žluté stužky nenosí. Nezlob se, Carlotto, ale nejspíš jsi nebyla až tak oblíbená. Jo, a Trent mi také řekl, že doufá, že se Carlotta neurazila kvůli tomu, jak na ni byl jeho otec hrubý."

„Je fakt, že pan Preston to trochu přehnal. Chodí už Trent do školy?“

„Chodí. Společně s Apurvou. Celé škole nasadili brouka do hlavy. Všechny páry, co spolu chodí, se teď chtějí brát. Candy Pringleová zjišťuje, jestli by se daly zařídit skupinové slevy letenek do Mississippi.“

„Taky bychom si tam mohli zajet, Sheeni. Tvůj brácha tvrdí, že by mi mohl sehnat falešný doklady. A ty na to budeš dostatečně stará během několika dnů.“

„Nemluv o tom, nebo budu zvracet.“

Jako obvykle mi spadl hřebínek, a tak sem raději změnil téma.

„A dostalas ty moje peníze?“

„Jsou v naprostém bezpečí, Nicku. A nemusíš se bát. Prohledala jsem tvůj dům, jestlis tam nenechal něco inkriminujícího.“

„Ty ses mi vloupala do domu? A kdy?“

„Dnes ráno. Ulila jsem se z fyziky. A nevloupala jsem se, ale otevřela si vlastním klíčem.“

„Předpokládám, že ses taky prošňupala Trentovejma a Apurvinejma věcma.“

„Možná že ano. Ta ženská nemá vůbec žádný vkus. Nosí bavlněné kalhotky z K-Martu s puntíky! Pořád nemohu uvěřit, že se do ní Trent zamiloval.“

„Sheeni, sou to manželé.“

„Ale jen do té doby, než jim dojdou peníze. Nemyslím, že by měli jejich rodiče v plánu je finančně podporovat.“

Dohajzlu. Další hořký zklamání z rodičů – a to ještě nejde o mý vlastní!

„A potom, Dolores, jim zaklepe bída na dveře. Nezlob se, už musím jít.“

Do místnosti zřejmě vešel jeden z Sheeninejch bachařskejch rodičů.

„Sheeni, miluju tě.“

„Tak zatím, Dolores. A zavolej zase někdy.“

Problém na problém. Myslím, že to není dobrý znamení, že moje milovaná takhle nabourává Trentovo soukromí. Vůbec se mi to nechce líbit!

Sobota, 13. března

Další nádhernej den v Lalalandu. Když sem vylezl ze svýho doupěte, cestičkou se ke mně blížila Connie Krusinowská v hedvábným kimonu s vobnaženýma ramenama.

„Ahoj, Nicku," řekla a pohodila plnou náruč huňatejch froté ručníků na velkej plochej šutr.

„Ahoj, Connie."

Obě její voči byly dneska hnědý. Exotickej přízvuk i blazeovaný chování byly ty tam.

„Nechceš si se mnou vlézt do horké lázně?"

„Velmi rád, Connie. Ale žádnou lázeň tady nikde nevidím."

„Právě tak je to zkonstruované, abys nic neviděl, hlupáčku." Connie se dotkla palcem nohy jednoho z šutrů. Zavrčel motor a vobrovskej placatej kámen se vodsunul na stranu a pod ním ejhle – svůdnej bazének plnej kouřící horký vody. Connie ze sebe shodila kimono a vlezla do bublající lázně. Byla neuvěřitelně nádherně vyvinutá a vod pasu dolů blonďatá. Rychle sem se vysvlík a odepnul si i vopasek z nahýho těla. Reklama sice tvrdila, že je vodotěsnej, ale rozhod sem se, že nebudu riskovat. Vzhledem k okolnostem, který se mi vymkly z ruky, sem byl nucenej vlézt do bazénu votočenej zády. Zdálo se, že jí to ani moc nevadí.

„Víš, kolik jsem měla včera kalorií, Nicku?" zeptala se mě a pohupovala se na tryskách vířivky. „Šest! Snědla jsem jednu černou olivu."

„To je chvályhodný, Connie. Držíš dietu?"

„Pořád. Mám čtyřicet sedm a půl centimetru v pase. Jsem mnohem štíhlejší než ta tlustá kráva Lacey. A jak se ti líbí moje prsa?"

François měl pocit, že by byla na místě ňáká hodně vodvázaná odpověď. „Moc. Sou opravdu pěkný.“

„Měly by být. Přišly mě na šest tisíc osm set. Dr. Rudolpho je skutečný mistr. Samozřejmě si ráda vyslechnu i názor někoho nestranného – přestože jsi jen nadrženej puberťák. Viděla jsem tě minulý týden v televizi.“

„Jo?“

„Řekla bych, že jsme spřízněné duše, i když tvůj život je mnohem průserovější než ten můj. Ale oba jsme příšerně zamilovaní do členů Saundersovy rodiny.“

„Tak tos byla ty, kdo mi prohrabal věci?“

„Musela jsem, Nicku. Udělám cokoli, jen abych získala Paulovu lásku. Stejně jako ty bys klidně chodil po žhavých uhlících kvůli jeho sestře Sheeni.“

„Asi máš pravdu. A proto ses nechala předělat na Asiatku?“

„Hmm. Četla jsem v jednom časopise, že bílí muži jsou fascinováni orientálními ženami. Co si o tom myslíš?“

„Jsi skutečně fascinující.“

„Dík, Nicku. A taky ti děkuji za tu pochvalnou erekci. Kéž by Paulo ke mně cítil totéž. Proč si myslíš, že je z Lacey tak vedle?“

„Je přece krásná, veselá, je s ní sranda, je přirozená...“

„Tak přirozená, říkáš? To se dnes přece nenosí!“

15:45 – Po vobědě sem při cestě s Paulem do východní části Los Angeles poslal Trentovi dopis. V balicím papíru (nepopsaným) bylo vloženejch deset úplně novejch stodolarovek. To by mohlo novomanželům na chvíli zajistit přísun potravin. Kéž bych pro svý budoucí manželství však víte s kým získal podobnýho sponzora.

Nejdřív sme se stavili u Paulova kamaráda muzikanta a pak mě hodil k panu Castillovi, specialistovi na dokumenty. Je to příjemnej bělovlasej pán, kterej řídí svou firmu z malý garáže za skromným domkem z nepálenejch cihel.

„Tak ty chceš novou identitu, jo?“ řekl a vytáhl tužku. „Chceš začít úplně znovu. To je hezké. A jaké jméno sis vybral?“

„Nick Dillinger,“ odpověděl sem a nadiktoval mu to písmenko po písmenku.

„A nechceš ještě nějaké prostřední jméno? Je to za stejnou cenu.“

Jasně, proč ne? „Tak jo, třeba Sinatra.“

„Výborný hudební vkus,“ poznamenal pan Castillo směrem k Paulovi. „A jak by si přál být pan Nick Sinatra Dillinger starý?“

Odpověděl sem bez zaváhání: „Vosumnáct.“

„Osmnáct. Móc hezký věk. Já bych chtěl mít pětatřicet, ale osmnáct ti bude slušet, zvláště za pár let. A kdy si přeješ slavit narozeniny? Máme na výběr tři sta pětašedesát dnů.“

„Dvanáctýho prosince.“ Když je to dobrý datum pro Franka, mohlo by stačit i mně.

„Velmi správně, Nicku. Není to příliš blízko Vánoc, ale vládne už sváteční nálada. Řidičák budeš mít za dva dny. Bude to dělat dvě stě dolarů splatných předem.“

„Dvě stě dolarů?“ zeptal sem se úplně šokovanej. „To je hodně peněz za falešný papíry.“

„Není na nich nic falešného,“ usmál se pan Castillo. „Veškerý materiál pochází přímo z dopravního inspektorátu. Ani sám guvernér by nepoznal žádný rozdíl. A co všechno budeš chtít? Rodný list? Průkazku pojišťovny? A možná pěkný americký pas, abys mohl jet navštívit všechny ty Dillingery, co zůstali doma v Evropě, ne?“

Pan Castillo mě ukecal na celej balík dokumentů za rovnej tác. Vylovil sem stodolarovky ze svýho opasku, pan Castillo mi pak udělal pár snímků vobrovským polaroidem, potřásl mi rukou a řekl: „Vítejte v Americe, pane Dillingere.“

To byla ale úleva. Možná že to nenáviděný méno Twisp už nikdy neuslyším!

23:30 – Když sou Paul a Lacey tak laskaví, že mě nechávají v úkrytu svý jeskyně, uklohnil sem jim něco k večeři (nechal sem se inspirovat skvělým receptem paní Fergusonové a udělal dušený maso v papiňáku). Vaření v maličký kuchyňce bylo fakt náročný: sou tam jen dvě plotny a mikrovlnka. Ale mí hostitelé si nestěžovali. Pak sem umyl nádobí a přijal Conniino pozvání do klubu, kde hraje Paul se svým novým triem. Do její lesklý červený mercedesky (sporťák s odklápěcí střechou) se vlezou jen dva, a tak se pozvání nevztahovalo

na Lacey, která stejně sotva stála na nohách, protože strávila celý vodpoledne na vizáži produkční Brada Pitta.

Při cestě tam sem Connii popovídal o vývoji událostí posledních několika týdnů.

„To nezní špatně, Nicku," řekla a přehnala svý úžasný žihadlo na červenou. „Jak já to vidím, udělals jen dvě zásadní boty."

„Cože?" vyděsil sem se.

„Za prvé: oženils Trenta."

„Ale vždyť sem to všechno dělal právě kvůli tomu!"

„To je ono, Nicku. Můj Paulo je velice inteligentní. Je ta tvoje Sheeni taky chytrá?"

„Má inteligenci dvanácti normálních lidí."

„Paulo taky. A víš, co říká? Tvrdí, že lidi chtějí jen to, co nemohou mít."

„To zní značně pesimisticky."

„Možná, ale je v tom hodně pravdy. Sheeni nejdřív měla Trenta a pak mu dala kopačky. Už ho nechtěla. A ty jdeš a oženíš ho s Apurvou. Bum bác – najednou je Trent někdo, koho Sheeni mít nemůže."

„Jistě," přikývl sem. „Protože je ženatý."

„Tak tohle nikomu nepřekáží, Nicku. Myslíš si, že bych se přestala věšet na Paula, kdyby se – nedej bože – oženil s Lacey? Oddací list jen přilívá olej do ohně."

„Nejsem si jistej, jestli bych souhlasil s tím, co říkáš, Connie."

„Nicku, jsi docela chytrý, ale všechny tyto pikle musíš vždycky nejdřív probrat s nějakou ženou. Ještě štěstí, žes mě potkal."

„Hm," povzdychl sem si. „A co byla ta druhá chyba?"

„Žes dal Sheeni všechny své peníze."

„Ale mám je u ní jen na čas v úschově."

„Ale, ale, Nicku. Bylo by pro tebe velkým překvapením, kdybych ti řekla, že ženy jsou přitahovány movitými muži?"

„Asi ne."

„Tak. Hledáme co nejlepší živitele – muže, kteří jsou schopni se postarat o všechny ty děti, které pravděpodobně nikdy nebudeme mít."

„Ale ty sis vybrala Paula. To není zrovna boháč.“

„Já si mohu dovolit bohémského intelektuála s uměleckými sklony, Nicku. Já už jsem finančně zajištěná. Vím, že moje děťátka nebudou hladovět.“

„To je fakt.“

„No a pro Sheeni ses právě stal z movitého milence pijavicí bez peněz. Byls užitečný, ale teď ses stal břemenem. Představuješ totiž pro ni velký problém: chceš zpátky své peníze.“

„To si piš, že chci.“

„Hodně štěstí, Nicku. Budeš je potřebovat.“

Klub byl původně malej kšeftík, upravenej demoliční četou s železnýma palicema na intimní místečko, kde se scházejí jazzový zažranci. Byl sem tak vedle z toho, co mi Connie řekla, že sem nebyl schopnej tu hudbu pořádně poslouchat. Byla složitá, náročná, komplikovaná, vášnivá – zkrátka všechno, jen ne líbivá. Ale nepočetný publikum nadšenců ji pozorně sledovalo. Paul dul na trumpetu, hubenej černoch masážoval elektrickej klavír, starší maník s kozí bradkou dosahoval za pomoci svých bubnů spojení s vesmírem a François prolil hrdlem tři sklenice drahýho značkovýho vína, který pořídila Connie díky svýmu úžasnýmu osobnímu kouzlu. Bill Gates by měl dávat spropitný jako vona. Nálada se mi trochu zvedla po cestě nazpět, kdy řidička dovolila Françoisovi, aby se jí stulil k voňavýmu uchu.

„Další důkaz správnosti Paulovy teorie,“ poznamenala. „Chceš mě, protože mě nemůžeš mít.“

„Tak to není,“ motal sem jazykem. „Chci tě, protože sem namol, je mi zle, smutno a honí mě policajti celýho státu.“

„Jsi docela milý, Nicku. Ale já na incest nejsem.“

„Incest? Co tím myslíš?“

„Tak si to spočítej, člověče. Pokud půjde všechno tak, jak doufáme, budeš brzy můj švagr.“

Asi má pravdu, ale to ucho, co François ožužlával, zcela určitě nechutnalo jako ucho rodinný příslušnice.

Neděle, 14. března

Když sem se konečně vyhrabal ze spacáku, byli už všichni v tahu. A široko daleko ani vdoleček. Oslněnej sluncem a ne ještě zcela probuzenej sem zjistil, že horkou vanu vokupuje podsaditej chlápek středního věku s holou lebkou, ale se zbytkem těla skoro tak zarostlým jako Frank DeFalco. Neprojevil sebemenší známku překvapení, že mě tu vidí.

„Ahoj, Nicku," řekl. „Voda má tak akorát čtyřicet stupňů. Pojď si sem taky vlézt."

„Proč ne." Vysvlík sem se a vklouzl do vířivky. Bylo to děsně příjemný, jen sem doufal, že nechytnu stejnej vodstín přismahlýho lančmítu, jako mělo to vobrovský panděro mýho společníka.

„Jmenuji se Bernie Krusinowski," sdělil mi a napřáhl masitou tlapu. „Můžeš mi říkat Bernie."

Potřásl sem mu pravicí. „Nick Twi... teda Dillinger."

„Tak co říkáš, Nicku, na ten můj malý ráječek?"

„Moc hezký, pane... Bernie. Je to ten nejhezčí bazén, co sem kdy viděl."

„A věřil bys, že před šesti lety tady byla jen podemletá průrva?"

„Hm, tak to by mě v životě nenapadlo."

„Tvoje sestra je překrásná žena, Nicku."

Byl sem zmaten. Mluvil o Twispový? „A vy znáte Joanii?"

„Mluvím přece o Lacey. Connie mi řekla, žes sem přijel na čas navštívit svou sestru."

„Ach ano, to máte pravdu."

„A jak to, že se nejmenuje Dillingerová? Domníval jsem se, že nebyla nikdy vdaná."

„No... ona je to totiž moje nevlastní sestra," lhal sem. „Máme různý otce."

„Je to ta nejkrásnější dívka, kterou jsem kdy viděl. Umí taky skvěle stříhat, pokud ovšem člověku nevadí, že si to pak musí nechat spravit od profesionálního holiče. I mé ženě Ritě se líbí. Móc se jí líbí. A váží si jí. Lacey jen tak s někým do vířivky nepůjde. Zval jsem ji sem osobně několikrát. Jen tak nezávazně, samozřejmě.

Kategoricky mě odmítla. Tak tady můžu mít aspoň jejího bratra. Že byste se sobě moc podobali, to se říct nedá. A jak se ti líbí moje dcera?“

„Hm, je moc milá.“

„Je to divoška,“ mrkl na mě. „Přesně jako její otec. Myslel jsem, že to její matka nepřežije, když se nám holka vrátila z Mexika a vypadala jako čínská pradlena. Ale utěšoval jsem ji, že na vnoučata to nebude mít vliv – zůstanou jim polský rysy. Jo, je to ale divoška.“

„Je divoká tak akorát,“ smál sem se.

Hrubá mokrá tlapa mi pevně sevřela paži. „Jen si ale nemysli, mladej,“ zasyčel. „Drž se od ní dál. Už žádný společný nahacení!“

Polkl sem. „Zajisté, pane Krusinowski.“

Uvolnil mou paži a usmál se. „Říkej mi Bernie, Nicku. Říkej mi Berme.“

11:30 – Co nejelegantnějc sem opustil bazén a zmizel v jeskyni až do tý doby, než se Paul s Lacey vrátili s čerstvýma rohlíkama a nedělníma novinama. Upozornil sem je, že jejich domácí má za to, že sme s Lacey příbuzný.

„Uznej, že je děsně milej,“ řekla Lacey. „Má tolik milionů a přitom je tak bezprostřední. Chová se k nám, jako bysme byli jeho rodina.“

„Zvláště k tobě, drahá, by se rád choval jako k vlastní,“ poznamenal Paul a začetl se do kulturní rubriky.

Lacey mi prohrábla vlasy. „Paulie je žárlivej, Nicku. Myslí si, že v sobě nemá majetnický pudy, ale je stejnej jako všichni chlapi. A přitom by úplně stačilo, kdyby mě požádal o ruku.“

„Přestaň, nebo z toho budu blít,“ odpověděl Paul a otočil na další stránku.

Jak vidno, voba Saundersovi sourozenci sou debatama vo sňatku stejně nadšený. A to přitom jejich rodiče žádnej nervy drásající tyátr kolem rozvodu nepředvedli.

14:30 – Když už sem si tak vzpomněl na chlupáče, rozhod sem se, že navážu meziměstskej kontakt s právě kralujícím juniorským mistrem Severní Ameriky.

„Nicku! Kde vězíš?“ zvolal překvapeně. „Vypařil ses jak smrad.“

„Musel sem vzít roha, Franku. Někdo mě práskl FBI.“

„Sakra, Nicku. Tak proto přišli v pátek do školy Poldi. Myslel sem si, že je to kvůli Brunovi, kterej se zvysoka vykašlal na svou občanskou povinnost a vodmít nosit žlutou stužku. Kde seš?“

„Raději ti to ani nebudu říkat. Co kdyby ti náhodou vodposlouchávali telefon. Ale myslím, že sem teď celkem v bezpečí. Neviděls nějaký poldy čmuchat kolem mýho domu?“

„Akorát tam jako vobvykle prudí ten šmírák Bruno. Měl by si ale dát majzla a držet se od Apurvy co nejdál, nebo mu dá Trent do řepy. A jestli to nevíš, tak se tam nastěhovali.“

„Jo, já vím. A nevyhodí je tví rodiče?“

„Tak vo tom silně pochybuju. Můj fotr hraje s tím Trentovým golf a slyšel sem, že už něco vymysleli. Lana tvrdí, že to byl skvělej nápad se vzít. Můžou teď mít sex, kdykoli se jim zachce, a jejich rodiče s tím nemůžou nic dělat.“

„Jak seš na tom ostatně s Lanou?“

„Čím dál líp. Už sem se dostal na metu dvě a půl. Měls pravdu, Nicku, je to fakt kus.“

„A co je ta půlka?“

„No, už sem se skoro dostal do třetí, ale měla tam zrovna vložku.“

„Fuj, Franku, to je nechutný.“

„Já vím, Nicku, ale v ten moment sem moc nevěděl, co dělám. Lana vždycky dovalí tak úžasnou trávu. Nikde se o tom moc nezmiňuj, ale napadlo mě, jestli to ten její otec náhodou nepěstuje.“

„Jaks na to přišel?“

„Přece víš, že její rodina bydlí kdesi mezi kojotama, a Lana mi vo tom nechce nic *říct*, ale je neuvěřitelně dobře zásobená.“

„Tak vidíš, Franku. Našel sem ti světovou babu.“

„Já vím, Nicku. Kdyby ještě k tomu byla hezká, už bych si asi šetřil na cestu do Mississippi.“

15:45 – Volala Sheeni, zrovna když sem musel zabíjet čas u bazénu, než si Paul s Lacey po vobědě v jeskyni „trochu zdáchnou“. Vzal sem si to na bezdrátovým vodotěsným přístroji, kterej se tvářil jako přirozeně rostoucí sukulent.

„Nickie, mám pro tebe šokující zprávu!“

Okamžitý zatykač ve všech státech.

„Co se stalo?“ vydechl sem.

„Právě jsem se to dozvěděla od Vijaye: Trent přestal závodně plavat!“

Zděšení pominulo, vystřídal ho zmatek. „No a co jako?“

„Byl to nejlepší plavec v družstvu. Je to pro Redwoodskou střední naprostá tragédie.“

„Ale, Sheeni, pokud si já pamatuju, nikdys neměla kolektivního ducha a sporty tě taky nezajímaly. Proč se tak najednou staráš o budoucnost ňákýho plaveckýho mužstva?“

„Za to všechno může ta zpropadená Apurva. Ničí mu život. Trent bude chodit odpoledne po škole pracovat! Bude tahat pytle s cementem pro toho mafiána DeFalca.“

„Fyzická práce ještě nikdy nikomu neuškodila.“

„Nickie, teď mluvíš jako republikán. Trent by měl svůj volný čas věnovat dalšímu obohacování a rozvíjení svého úžasného ducha. Tento zbrklý a předčasný sňatek je prostě holé neštěstí.“

Zmatek pominul, vystřídalo ho zděšení. „Sheeni, když člověk nechá plavání kvůli společnýmu a harmonickýmu životu s milovanou ženou,

to přece není tak vysoká cena, ne? Trent a Apurva jsou nesmírně šťastní. Neměla by ses do toho plést.“

„Kdo říká, že se jim do toho pletu? A jak víš, jestli jsou šťastní? Pokud je mi známo, jsi tisíc kilometrů odsud.“

„Sheeni, miláčku, budeš se muset smířit s tím, že jsou manželé. Možná že Apurva čeká rodinu.“

„Tak tomuhle nevěřím. Trent byl vždycky tak opatrný, když...“

„Když co,“ dožadoval sem se dokončení věty.

„No, byl vždycky tak rozumný... tak například, když řídil...“

No dobře. Je na čase změnit téma.

„Sheeni, užs mi zařídila konto v bance?“

„Samozřejmě že ne, Nicku. To si přece musíš otevřít sám. Mohu je ale požádat, aby ti poslali všechny potřebné papíry, jestli chceš.“

„Sheeni, možná bys mi mohla poslat šek na celou tu sumu.“

„Nebuď blázen, Nicku. Kde by sis ho nechal proplatit? Tvé peníze jsou v naprostém bezpečí. Postarám se, abys dostal co nejlepší úrokovou sazbu. Copak mi nevěříš?“

Strašně rád bych ti věřil, miláčku. Ale zatím všechno nasvědčuje tomu, že měla Connie pravdu.

21:15 – Connie mě pozvala na večeři do restaurace na třídě Santa Monica Boulevard, která byla tak exkluzivní, že neměla ani označení nade dveřmi, její telefonní číslo je tajné a člověk tam musí proklouznout přes nákladní rampu vobchodu s elektrickýma spotřebičema. Nemusím snad říkat, že byla napěchovaná těma nejslavnějšíma z nejslavnějších z L. A. Connii se podařilo zajistit nám příjemnej stolek v tom nejlepším rohu. Jestli ten, co se cpe u vedlejšího stolu, není Tom Cruise, pak je to jeho dokonalej dabl.

„Nicku, ty snažit se vypadat jako starší,“ řekla Connie poté, co jí ten nadutej pikolík vodmít přinést nápojovej lístek s výběrem vín. „Já mít pocit, jako bych večeřela s dětská filmová hvězda.“ Obě její oči byly černé a zase měla svůj výrazný přízvuk.

„Už čtyři dny sem se neholil,“ podotkl sem. „Řek bych, že se začínám podobat Donu Johnsonovi.“

„Spíš Donně Johnsonový,“ odpověděla jízlivě a zběžně přelítla jídelní lístek.

Nechal sem ji, ať vybere a objedná nám oběma; výše cen na lístku mi totiž na moment paralyzovala hlasivky. Když sem se konečně vzpamatoval, vylíčil sem Connii svý ranní setkání s jejím otcem.

„Z táty si nic nedělej, Nicku. On má někdy potřebu zastrašit jakéhokoli chlapa, který se jen opováží vkročit na jeho teritorium. Je to, jako když si psi značkují své území. Máš štěstí, že ti neobčůral nohu.“

„Ale jak se mohl dozvědět o tý společný lázni? Od vás z domu tam přece není vidět.“

„Nejspíš si prohlížel ty videopásky.“

„Jaký videopásky?“

„Všude jsou umístěné bezpečnostní kamery, Nicku. A táta si je rád prohlíží. Myslím, že má tajné přání zahlídnout v horký lázni nahou Lacey, ale ta má na sobě vždycky plavky, stydlivka jedna.“

„A to ti nevadí, když se na tvou nahotu kouká vlastní otec?“

„Proč by mi to mělo vadit, Nicku? Dřív mi přece měnil plínky.“

„Asi máš pravdu.“

Přesto by se mi asi nelíbilo, kdyby na mě matka civěla, zvláště po čerstvě provedený plastický operaci. Zblajzl sem předkrm – dva maličký, nezvykle voňavý lívanečky – načež mě společnice informovala, že obsahovaly rozemletý vnitřnosti vobrovskýho jukatánskýho brouka. Fúj tajbl, a žádný víno, kterým bych to moh spláchnout. Nezbylo mi nic jinýho, než to zalít předraženou minerálkou.

Pak sem se opakovaně ujistil, že hlavní jídlo je vskutku losos, a teprve potom pokračoval v konverzaci s Connií. Zeptal sem se jí, jestli si opravdu myslí, že její otec je až tak zabouchnutej do Lacey.

„Aspoň v to doufám, Nicku. Proč bych jinak zvala ty dva, aby bydleli v jeskyni u bazénu?“

„Domníval sem se, že je to proto, aby ses mohla lepit na Paula.“

„Jen částečně. Mým hlavním cílem je dostat Lacey z té směšně malé postele. A kdo by mohl apelovat na Laceyin mateřský materialismus lépe než můj zazobaný otec?“

Zůstal sem z toho paf. „Connie, ty chceš říct, že klidně rozsekáš manželství svejch rodičů jen proto, abys získala Paula?“

„Přesně tak, Nicku. Je třeba se k tomu postavit realisticky. Můj otec dospěl do věku, kdy se z úspěšných mužů stává uslintaná návnada pro štětule. Již se u něho projevují všechny symptomy. No a když už má jednou osudem předurčeno, že ze sebe tak jako tak udělá lítáním za mladší ženskou blbce, tak proč by to nemohla být právě Lacey, ne? A mně pak padne do klína zhrzený Paulo.“

„A co tvoje matka?“

„To je silná ženská. Ta se o sebe umí postarat. Věř mi, jen nerada bych se srazila s jejími právníky v temné uličce.“

Pondělí, 15. března

Březnové idy (ať už to znamená cokoli) a patnáctý narozeniny mý znejmilejších. Jen si to vemte – je to druhý rok jejího života, co má tu čest znát se se mnou. Naše vášnivá láska už má svou historii a hloubku. Pokud se Sheeni umoudří a my se tento rok vezmeme, pak naši zlatou svatbu prožije coby čiperná pětašedesátnice kyprejch tvarů. V tý době už možná genetický inženýrství pokročí natolik, že nebudeme vrásčití a sešlí věkem. Třeba se budu s Sheeni milovat i ve dvou stech letech! A každých padesát let pozveme tucty svých slavných přátel k opravdu velkýmu flámu.

Na voslavu tohoto tak významnýho dne sem se rozhod, že neuposlechnu varování Conniina otce vohledně jeho teritoriálních nároků a znovu vlezu do horký lázně s jeho ztepilou a roztouženou dcerou. Ach, Sheeni, jak bych si přál, aby to nahý tělo v bublající pěně vedle mě patřilo tobě.

„Pořád ještě mě nebereš jako svou sestru," poznamenala Connie, když pozorovala, co mi to pod vodou uprostřed těla vyrostlo. Obě její oči zářily modře a její těžkej asijskej přízvuk si dal dnes ráno opět pohov.

„To je jen tím, že sem ještě nikdy neviděl modrookou Asiatku."

„Sakra, zase jsem si zapomněla vzít kontaktní čočky. Stává se mi to často. Těm čínským borcům z CIA z toho pravidelně šibe."

Connie samozřejmě není špionka, ale občasná studentka na Kalifornským institutu výtvarnýho umění. Má to zařízený fikaně: studentka, které platí, aby jí pečlivě vedla záznamy přednášek a psala seminární práce, nikdy nevynechá jedinou hodinu.

„Neříkal sem ti, že zvažuju přeměnu na černocha?" zeptal sem se jí.

„Tos neříkal, Nicku," odpověděla a opět se mi zadívala pod pupek. „A nejsem si jista, jestli seš na to dost dobře matičkou přírodou vybavenej."

Rozhod sem se, že tuto urážku mýho mužství nebudu komentovat.

„Probíral sem to s Paulem a Lacey. Zdá se, že je to moje jediná šance, jak se vrátit k Sheeni."

„Ona je nějak vysazená na černý?“

„To ne, ale přece se tam nemůžu znovu vobjevit jako ženská. A nejsem zkrátka schopnej vymyslet jinej převlek, kterej by vokolí dostatečně zblbnul. Lacey se nabídla, že mi vobarví vlasy a dá na ně trvalou. Paul tvrdí, že si můžu ztmavit kůži, když se budu louhovat ve vývaru ze. šlupek vlašských vořechů.“

„Nicku, ale být černochem obnáší mnohem víc než jen barvu kůže.“

„Já vím, Connie, ale vyrost sem v Oaklandu. Umím mluvit jako voni. Strávil sem roky posloucháním rapu.“

„A kdy ses k němu dostal?“

„Běžně. Neustále to řvalo z jedoucích aut.“

„Ještě štěstí, žes mě potkal, Nicku. Mohu tě tak ochránit před tvou vlastní blbostí.“

„A co se ti na tom nelíbí?“

„Pouze jedna věc: černochy neustále buzeruje policie. Jsou pro poldy něco jako magnet. Během týdne bys byl v base.“

Sakra, zase má pravdu.

16:38 – Věčně nás všichni krměj takovýma těma kecama, jako že kdo vyletí ze střední školy, je nula, a že na flákače tohodle typu je nutný pohlížet svrchu. Mezi náma, život týhle spodiny má svý kouzlo. Místo toho, abych se drtil hovadiny o ňákým atomu vodíku, strávil sem další příjemnej den s Paulem čištěním bazénů. Dali sme si jointa v Hollywood Hills s jednou začínající filmovou hvězdou. Povalovala se na slunku nacpaná do bikin, který vypadaly, jako by byly přešitý z oblečků pro Barbie. Svěřila se, že utratila přes vosum tisíc dolarů za elektrolýzu těch nejviditelnějších partií svýho těla. Tak mě napadá, že pokud se neprosadím jako spisovatel-alkoholik, moh bych případně zkusit dělat elektrolýzu vnadnejm adeptkám filmovýho umění.

Oficiálně sem dosáhl osmnácti let, aspoň na papíru! Můžu teď řídit auto, volit, vstoupit do námořní pěchoty nebo se voženit s dívkou svých snů. Je to úleva, když člověk přeskočí ty trapný léta dospívání, který sou prej pro většinu lidí tím nejbolestnějším a nejchaotičtějším obdobím života. Pan Castillo je fakt šikovnej:

zlegalizoval existenci a občanství Nicka S. Dillingera. Hologram na mým řidičáku nemá chybu. Bavím se tím, že furt dokola otevírám svou šrajtofli, abych se moh pokochat pohledem na svou novou občanku. V rohu má dokonce i tu malou růžovou nálepku, která upozorňuje úřady, že mohou dle libosti naložit s mými orgány, kdybych náhodou zhebl v troskách auta nebo (což je pravděpodobnější) v krupobití svištících střel policie. Cejtím, že sem se konečně zbavil svýho mrzkýho původu a získal novou, mnohem přijatelnější identitu. Ten radostnej pocit, když sem strkal do kapsy svý nový papíry, sem skoro neznal. Hm, tak to je zřejmě ta pověstná občanská hrdost!

18:25 – Překvapivá zpráva! Právě sem mluvil se svou sestrou Joanií. Mario mě FBI nepráskl! Podle všeho se bojí, že by mý zatčení mohlo negativně ovlivnit jejich plány s autorskýma právama na hodinky

bradavičnice i na sportovní obuv s pracovním názvem silničářky (stále ještě ve stádiu prototypu). Kimberly to vidí úplně stejně. (Je to další důkaz, že na prachy je spoleh.) Takže celej ten nápor na můj nervovej systém byl úplně zbytečnej! Joanie získala tyhle informace už minulej pátek a podrobnosti sdělila dr. Dingymu, aby mi je vyřídil, kdybych se náhodou ozval. Jenže tomu pitomci se to nějak vykouřilo z hlavy. Od toho neschopnýho debila se asi nedalo nic jinýho čekat. Můj duševní klid mu byl zjevně zcela ukradenej. Pokud se někdy ségra rozhodne si ho nedej bože vzít (za předpokladu, že se ten chcípák nejdřív rozvede se svou nynější ženou), ať raději nepočítá, že mě na svý svatbě uvidí.

Špatná zpráva je, že se zřejmě budu muset opět vrátit ke Carlottě. A to zrovna teď, kdy sem doufal, že už si nikdy na sebe nebudu muset brát tu vodpornou šprndu. Léta holení noh a vysokých podpatků mě zřejmě neminou. Škoda, že sem vyhodil všechny její hadry z okna autobusu. Ale možná že nastal čas, aby si Carlotta Ulanská trochu pozměnila vizáž. Connie se nabídla, že mě zítra vezme nakupovat na Rodeo Drive.

20:10 – Něco se příšerným způsobem podělalo. Právě sem vytočil číslo svý milovaný, abych jí popřál všechno nejlepší k narozeninám a

taky abych jí řek tu radostnou zprávu. Telefon vzala její pět tisíc let stará matka, a tak sem přešel do toho nejbublavějšího Carlottina švitoření.

„Dobrý večer, paní Saundersová. Omlouvám se, že jsem nestihla včera zajít do kostela. Je doma Sheeni?“

„Lháři!“ zaječela. „Jsi hlasem samotného satana. Bůh ať tě srazí do pekel, Nicku Twispe!“ *Klik.*

Mým šourkem se právě přehnalo ničivé zemětřesení: nesnesitelnejch 9,7 stupňů Richterovy stupnice.

Úterý, 16. března

Po úděsný noci sem se probudil s pocitem, jako bych byl chuchvalcem vlasů v odtoku vany. Tady něco nesedí. Kde sem udělal chybu? Sem z toho tak vyřízenej, že do sebe nedostanu ani sousto. Připevnil sem si k pasu vopasek s prachama, napakoval ruksak a byl připravenej okamžitě vystřelit – ale problém je v tom, že nevím kam.

10:45 – Už sem to napětí nemoh dýl vydržet, a tak sem zatelefonoval do Redwoodský střední a chtěl mluvit s nejlepší studentkou prvního ročníku Sheeni Saundersovou. Sekretářka mi sdělila, že Sheeni nemůže přijít k telefonu, protože ji právě odvezli na místní policejní stanici. Všechny mý vnitřní orgány se opět smrskly v jedný velký křeči. Ovládl sem se a žádal k telefonu Franka DeFalca.

„A *kdo* vůbec volá?“ vyzvídala sekretářka, který se to najednou přestalo nějak zdát.

„Polonius DeFalco,“ odpověděl sem s ledovým klidem. „Rád bych svého synovce informoval o tragickém úmrtí v rodině.“

Sekretářka odběhla najít Hároše. Po takřka nekonečným čekání se na druhým konci drátu ozval můj kámoš.

„Strejda Polly?“

„Franku, to sem já, Nick. Copaks zapomněl, že je tvůj strýc už dávno bradou vzhůru?“

„No, napadlo mě, že ses to ty. Pěkněs mi to tady polepil, ty hlavo vylízaná.“

„Franku, co se děje?“

„Co se děje? Tak to ti rád popovídám. Celá škola ví, že sem byl na školním plese s borcem. Jak to mám teď vysvětlit Laně? A to není zdaleka všechno! Bruno Modjaleski ti natrhne prdel, až tě najde. Už dávno sem ti říkal, ať si s tím idiotem nic nezačínáš. A všechny holky v Lanině třídě ti dou po krku. Některý z nich musely dokonce navštívit psychologickou poradnu. Jo, a tělocvikářka žádá tvůj skalp.“

„Franku, ale jak se o mně dozvěděli poldi?“

„Jak to mám asi vědět? Dneska brzy ráno udělali šťáru v tvým domě. Trent a Apurva jim museli ukázat svůj oddací list. Oba z toho byli pěkně vyděšený. Myslím, že Trent by ti taky rád rozflákal tu tvůj nedomrlou hubu.“

„A s tebou už poldi taky mluvili?“

„Ještě ne, ale všichni vědí, že sem byl s Carlottou jedna ruka. Jestli mě vodtáhnou na stanici, kápnu božskou.“

„Franku, přece jim nemusíš říkat všechno.“

„Tak to si teda myslíš. Naši mě zabijou.“

„Franku, jestli jim něco vyžvaníš, pak nemám na výběr a budu jim muset prásknout, že Lanin otec pěstuje marjánku. A tvoje holka určitě bude vědět, odkud ty informace mám.“

„Ty seš ale takovej šmejd, Nicku. Slizkej, mizernej hajzl.“

„Jsem tvůj nejlepší kamarád, Franku. Musíme si navzájem pomáhat. Ale neboj se, já ti to všechno vynahradím.“

„A nevíš jak?“

„Penězma, Franku. Přece víš, že se v nich topím. Pokud uvidíš Sheeni, řekni jí, aby mi okamžitě zavolala.“

„Tak jo, Nicku,“ povzdechl si. „Sejdem se v lochu. Možná nás i vrazí do stejný cely. Ale jen na tu chvilku, než půjdeš na elektrický křeslo.“

Hároš určitě udělá líp, pokud tu svou chlupatou klapačku zamkne na deset západů. Jestli na mě práskne, že sem zodpovědnej za ten páprdovskej virus, pak má tata na krku škodu ve výši několika set

milionů dolarů. A já se můžu těšit na dalších pět set let ve federálním krimu.

15:45 – Je ze mě naprostá troska. Zůstal sem doma a celej den se schovával v jeskyni. Potřeboval sem nějak zaměstnat mozek, abych na ten průser nemusel furt myslet, a tak sem šňupal v Paulovejch a Laceynejch věcech. Lacey bere antikoncepční pilule (ten šťastlivec Paul nepotřebuje žádný prezervativy), její čtenářskej vkus se omezuje na módní časáky plný extravagantních účesů a na kreditních kartách dluží skoro dvanáct tisíc dolarů. Paulův skromnej majetek (většinou oblečení a noty) by nezaplnil ani jeden celej kufr. Je vidět, že cestuje nalehko. Našel sem taky velice zajímavou fotku, na který Paul tlačí v kočárku rozkošný batole. Zeleným inkoustem bylo na zadní straně napsáno: *Paul a Sheridan na přehradě Oroville Dam*. Sheenino skutečný méno je Sheridan! To je ale šok, když člověk zjistí, že vášnivě miluje osobu jménem Sheridan, která kdysi objížděla přehrady v růžových dupačkách a čepečku. Ale jak to, že svět nezná moji milovanou pod jménem Sherry?

17:15 – Hároš se pořád ještě neozval. Dočerta. Snažím se vypudit z hlavy představy, jak na něm ti horliví detektivové pracují s gumovýma obuškama. Jako vrcholný číslo masochismu sem vyťukal Carlottino bývalý číslo. Telefon vzal pán domu.

„Ahoj, Trente," slyšel sem, jak říkám.

„Ahoj, Nicku," odpověděl chladně.

„Tys poznal můj hlas? To mě teda udivuje."

„Jak bych ho kdy mohl zapomenout?"

Nenapadlo mě, co bych měl říct dál.

„Tak jak se ti vede, Trente?"

„Ujde to. Díky za těch tisíc dolarů."

„To byl dar vod neznámýho dárce. Třeba ani nebyl vode mě. Jak se daří Apurvě?"

„Je trochu zaskočená tvou licoměrností, Nicku. Jsi neuvěřitelný lhář."

„No snažím se, jak se dá. A budete se rozvádět?"

Žádná odpověď.

„Promiň, byla to asi příliš osobní otázka."

Na druhým konci drátu furt nic.

„No a co poezie, Trente? Napsals něco novýho?“

„Nicku, samozřejmě si uvědomuji, že všechno, cos pro nás dělal, bylo vedeno zlými a hanebnými úmysly, ale chtěl bych ti říct jen jedno.“

„A to jako co?“

„Děkuju ti.“

„Prosím?“

„Jsem nesmírně šťasten, že Apurva je moje žena, i přes to utrpení, kterým jsme museli v těch několika právě uplynulých dnech projít. Dalo nás to dohromady dříve nepoznaným způsobem. Těžko se to vysvětluje, ale za své štěstí vděčíme tobě, Nicku Twispe.“

„Děkuji ti, Trente,“ odpověděl sem a pocítil záchvěv náhlýho dojetí. „Sem vopravdu rád, že to takhle vidíš.“

„A ještě bych ti rád řekl jednu věc, Nicku.“

„Ano, Trente?“

„Doufám, že tě policajti co nejdřív sbalí a strčí ten tvůj nepovedenej ksicht za mříže na hodně, hodně dlouhou dobu.“ *Klik.*

Je možný, že ten kluk se dodnes nevyrovnal s tím, že sem odmít jeho pozvání na vánoční ples?

22:45 – Moje milovaná se neuvěřitelně statečně postavila na odpor rodičovskýmu zákazu, vykradla se z domu a konečně mi zavolala. „Sheeni! Řeklas poldům, že se skrývám u tvýho bráchy?“

„Samozřejmě že ne, Nickie. Prozradila jsem toho co nejmíň. Otec tam se mnou byl po celou tu dobu jako můj právník. Policisté byli únavně neodbytní, ale já jsem jim řekla jen to, že jsem si uvědomila Carlottinu skutečnou identitu až poté, co mi Vijay sdělil, že Nick Twisp vědělo Apurvině svatbě, které se zúčastnila pouze Carlotta. Řekla jsem, že nemám ponětí, kam se Carlotta poděla. Rodiče mi to nevěří, ale nechtějí se do toho příliš namáčet, aby je nikdo neobvinil z napomáhání k trestným činům. Nickie, představ si tu tragédii – zatrhli mi kapesné! A mám domácí vězení na celé měsíce!“

Snažil sem se o soucitný tón. „Tak to je vopravdu hrozný, miláčku. Co všechno chtěli ještě poldi vědět?“

„Ále, dotírali na mě kvůli Carlottinýmu domu, koho jsem tam kdy viděla a kdo byli tví přátelé. A taky chtěli vědět, z čeho jsi žil – tohle zvláště zajímalo jednoho protivného poldu z Oaklandu.“

„To mohl být Lance, můj ďábelskej nevlastní fotr. Cos řekla?“

„Řekla jsem, že jsi nejspíš spekuloval na burze.“

„To se ti povedlo. Řekli ti policajti, jak se mi dostali na stopu?“ Dodal sem, že Mario ani necekl.

Moje milovaná zůstala jako opařená. „Nickie, copak tys s Mariem nemluvil osobně? Říkals přece, že tě udal!“

„To sem si myslel podle toho, co říkala moje sestra. Ale neviděl sem jedinej důvod, proč mu volat. Vod takovýho krysího ksichtu by mě to ani moc nepřekvapilo. A navíc sem se bál, že by na mě mohli Poldi nalíčit past a odposlouchávat mu telefon.“

„Ale, Nickie, to je hrozné.“

Pomalu mi začalo svítat.

„Sheeni, tos musela být ty, kdo jim to řekl!“

„Nickie, byla jsem hrůzou bez sebe! A byl to zrovna den mých narozenin. Tak jsem si myslela, že v ten den budou rodiče nuceni projevit alespoň trochu shovívavosti. Chci tím říct, že snad nemůže být lepší den k přiznání než právě narozeniny, zvláště když už to podle všeho stejně bylo venku.“

„To snad ne, Sheeni, tys to vopravdu...“

„Moc mě to mrzí, Nickie. Můžeš mi to odpustit?“

„Asi za to vlastně ani nemůžeš. Budu prostě muset zavraždit toho hňupa svý ségry. Věděl to už v pátek, ale nějak se nenamáhal mi to vyřídit.“

„Nickie, už budu muset jít. Pokud naši zjistí, že tam nejsem, bude z toho zase scéna.“

„Sheeni, miluju tě.“

„Nickie, já... já...“

Srdce mi samou radostí poskočilo. „Ano, Sherry, miláčku?“

„Tak takhle mi laskavě už nikdy neříkej. To jméno nenávidím!“ *Klik.*

Nepochopitelná reakce, ale aspoň sem vyřešil jednu záhadu. Myslíte si, že bych za podobnejch okolností někdy já práskl Sheeni?

Zabýval sem se tou otázkou ze všech možnejch úhlů a vždy sem dospěl ke stejnýmu závěru: Ani za deset milionů let.

Středa, 17. března

Connie mě vzala na snídani kamsi do West Hollywoodu, kde dělají vyhlášený lívancový portréty slavnejch filmovejch hvězd. Dal sem si plnej talíř Meryl Streepových, zatímco Connie uždibovala kousíček suchýho toustu. Přitom sem jí podrobně popsal včerejší telefonát s Paulovou sestrou.

„Jsem ráda, že Saundersovi vykazují tak evidentní stopy kruté bezcitnosti," prohlásila. „Je to velice povzbudivé. Už jsem se začala obávat, jestli náhodou moje děti s Paulem nebudou natolik hodné a milé, že by jim to až mohlo uškodit."

„Co tím chceš říct?" dožadoval sem se vysvětlení.

„Ale, milý Nicku, ta tvoje Sheeni tě přece práskla kvůli tvým penězům."

„Tak tomu nevěřím. Jen se svěřila svým rodičům a ti pak zavolali na policii."

„Ono to vyjde nastejno. Říkala něco o tom, že by ti ty peníze vrátila?"

„Tak na to nebyl čas. Naše konverzace musela být z pochopitelných důvodů velice stručná."

10:05 – POLDI DNES U NÁS UDĚLALI RAZII! Měl sem všechno sbalený a čekal u bazénu, když se po cestičce přiřítila Connie ve stavu poloobnažený paniky.

„Dvě policejní auta, Nicku! Právě vjely na příjezdovou cestu k domu. Rychle, musíš se schovat."

Trtal sem směrem k jeskyni, ale Connie mě chytla za košili.

„Tam ne, Nicku! *Jezerní kabina* je příliš známá. Copak jsi o ní neviděl ten článek i s fotkama v loňským čísle *Divů současné architektury*? Zalez sem!"

Strčila mě do horký lázně, řekla, ať se skrčím, a přirazila na mě poklop imitující šutry. Ocitl sem se v naprostý, všeobjímající vlhký

tmě. To horko bylo tak strašný, že sem najednou nevěděl, jestli sem úplně ponořenej, nebo ne. Zadržel sem dech a začal se v panice motat kolem dokola. Náhle sem zahlíd paprsek světla. V jeho slabý záři bylo vidět, že mezi hladinou a vzduchotěsným poklopem je snad deset cenťáků vzduchu. Snažil sem se udržet nos nad hladinou vřelý vody a zhluboka se nadechnout, když sem zaslech přibližující se těžký kroky a přidušený mužský hlasy. Natahoval sem uši, abych zjistil, co říkají, ale rozeznával sem jen Conniin hlas: „A máte, vy krasavci, vůbec povolení k prohlídce?“

Srdce mi bušilo, pot se ze mě lil, ale nějak se mi podařilo zpomalit dýchání – věděl sem totiž, že vzduchová kapsa nemůže dlouho vydržet. Nepolevující vedro bylo nesnesitelný. Cítil sem se jako vařenej rak v hrnci. *Hic-na, hic-na, hic-na* – signalizovalo zoufale mozku každičký nervový zakončení v mým těle. Snažil sem se myslet na něco studenýho: na zmrzlinu, vychlazenej čaj, chladnou sprchu, zmrzlý palce u noh, sněhovou vánici v Mississippi, srdce mýho taty. Minuty a hodiny pomalu plynuly. Každá vteřina se zdála nekonečná, a jako by byla tou poslední v mým životě. Kde je ta zatracená Connie? Copak na mě zapomněla? Z vydejchanýho vzduchu se mi začala točit hlava. Věděl sem, že pokud omdlím, je po mně. Pokoušel sem se zaklesnout prsty mezi poklop a okraj lázně, abych se udržel, ale nešlo to, poklop byl příliš na těsno. *Vzduch, vzduch, vzduch* – naříkaly mý plíce. *Hic-na, hic-na, hic-na*. Pak na mě padla clona dusivý temnoty.

Když sem přišel k sobě, svítilo mi do očí palčivý slunce a něco vostrýho mě píchalo do zad. Sheeni mě líbala. Akorát že to nebyla Sheeni, byla to Connie, a nebylo to líbání, ale něco protivnýho, jako by se mi snažila do pusy napumpovat vzduch. Měl sem jediný přání, aby toho nechala a taky aby se o mě přestala opírat, protože mě o to víc bolely ostrý šutry v zádech. Odstrčil sem ji a namáhavě se posadil.

„Nicku! Ty žiješ!“ vykřikla nadšeně Connie.

„Určitě ne díky tobě,“ zamumlal sem a votočil se na bok, abych ze sebe vypustil několik hektolitrů nechutný vody.

Věděl sem, že do horký lázně mě už nikdy nikdo nedostane. A vážně pochybuju, jestli budu ještě někdy schopnej přiblížit se k vaně jako takový.

12:20 – Sem na autobusovým nádraží v Los Angeles. Čekám na spoj do San Diega. Všechno je to pěkně v řiti. Bylo by pro mě mnohem jednodušší, kdybych se byl prostě jen tak utopil. Ukázalo se, že poldi tam nebyli kvůli mně, ale kvůli Paulovi. Lapli ho dnes ráno ve West L. A. za nepovolený držení marjánky a vzali útokem jeho doupě, protože hledali doličný důkazní materiál. Zabavili můj bágl! Šňupali v něm a našli tři tisíce dolarů, který sem měl odložený pro případ nejvyšší nouze, a naznačili, že jde o prachy z drog. Chtěli mi čubnout i leptop, ale Connie tvrdila, že je její. Předpokládám, že totéž nemohla říct o mým ruksaku, neboť asi nenosí slipy.

Tak sem znovu na útěku a jen s tím, co mám na sobě. Naštěstí sem měl u sebe opasek, kterej – jak se ukázalo – nebyl až tak vodotěsnej, jak hlásala reklama. Takže mám 17 700 v promočenejch stodolarovkách plus vodou nasáklou šrajtofli s rozmočenýma zfalšovanýma dokumentama. Žúžo.

16:47 – V autobuse do Ensenady. Konečně v Mexiku! Teď si už snad můžu vydechnout, pokud lze něco takovýho udělat v zemi třetího světa. Když sem dojel do San Diega, přesedl sem na tijuanskou linku a svezl se až na hranice. Musím přiznat, že když sem přijížděl do Mexika, moje nervozita značně stoupla, ale vobčanku po mně nikdo nechtěl. Člověk jim vleze přímo do země, a Mexičanům je to šumafuk! My gringové však vyčuhujem široko daleko jako podebranej palec, takže jim to zas tolik práce nedá, aby si na nás posvítili.

Na tijuanským autobusovým nádraží sem proměnil jednu ze svých umolousaných stodolarovek za balík barevných pesos a koupil si lístek

první třídy do Ensenady. To není jako ta naše rádoby rovnostářská společnost. Lidi, který si to holt můžou dovolit, si raději koupí dražší lístek, než aby museli jezdit společně s kuřatama a mečícíma kozama. Chlap v okýnku naštěstí uměl anglicky a pochopil, kam chci jet. Kvůli bordelu v rozvrhu sem se sice v sedmý třídě krátce učil

španělsky, ale jediný, co si pamatuju, je *buenas tardes* – a nejsem si jistej, na kterou denní nebo noční dobu to může člověk použít.

Slavní literární alkoholici v minulosti často cestovali na jih, aby do sebe nasáli místní kolorit a trochu zpustli. Tak se je snažím napodobit a otevírám se novým zkušenostem, který pak využiju ve svým umění. Moje první dojmy z Mexika: všude plno prachu, pár stromů, a kde sou všichni učitelé? Že by byli ve stávce? Co se to tu vlastně děje? Pro vesnický batolata tady asi nemaj školky. Ulice sou přeplněný hnědejma prckama, kteří vnucujou turistům žvyksny. Mám jich už zásobu aspoň na půl roku.

21:15 – Postupuju podle Conniinejch instrukcí a sem zalezlej v hotelu Christina, což je prostá betonová budova v jižní části Ensenady kousek od hlavní tepny, která vede podél přístaviště. Španělka v recepci (že by Christina?) nebyla dvakrát nadšena, že by měla pronajmout pokoj takovýmu mlaďochovi, bez zavazadel a s uštvaným pohledem v očích, ale voslnil sem ji falešnýma papírama a pravýma penězma. Pokoj není špatnej, až na ten smrad linoucí se z rozvrzaný široký postele. Rychní to tu, jako by na ní někdo vehementně souložil ještě dvě minuty před mým příchodem. Otevřel sem vokno, abych ten puch trochu odvětral. Tak copak to tady máme: židli, dřevěnej stůl, malej kobereček na linoleu, televizi, která většinou funguje (mizerný barvy), koupelnu s rezavou kovovou sprchou a tu nejmenší kuchyňku na světě. Malá lednička nepřestává zuřivě ledit a vydává zvuky jako vojenská helikoptéra s odvařenýma tlumičema. Tak ta nebyla rozmrazená aspoň sto let. Rozglábil sem skříňku pod dřezem a četa robustních švábů mě přivítala s nadějí v očích. Dal sem jim už vyžvejkanou žvyksnu, aby měli na čem pracovat, a doufal sem, že dají pokoj.

Leptop sem narval pod postel a šel se do paluše za rohem nakrmit místní rybí specialitou, kterou sem zalil silným mexickým pivem. Dobrá zpráva – pít se tady může už od osumnácti. Zvlád sem vyklopit do sebe celou lahev na ex a vodpotácet se zpátky do hotelu. Nechápu, jak to ti lidi můžou pít po bednách.

Ensenada je plná gringů, kteří tu žijou ze svý podpory v nezaměstnanosti, takže anglicky se domluvíte všude. Je to mnohem

větší štatl, než sem očekával: rušný velkoměsto narvaný mezi hnědý, keřema porostlý hory a křivku modrý zátoky. Docela pěkný místo k návštěvě, ale nechat si tady udělat novej ksicht, no nevím nevím.

Teď chápu, jak se asi cejtil Trent před svatbou v Mississippi. Celej tenhle podezřelej podnik dostává výrazný rysy neskutečna. Člověk se v karavanovým kempu seznámí s holkou a po devíti měsících se musí skrývat pod cizím jménem v cizí zemi a čekat, až mu vodřežou obličej jako flákotu masa. Proč sem se vůbec nechal od Connie přemluvit k tak šílenýmu plánu? A co když to doktor zpacká a já skončím nadosmrti zohyzděnej?

Budou mi říkat „Zjizvenej Dillinger“?

S vodporným ksichtem a takovou přezdívkou pak začnu vážně uvažovat o tom, že svůj život zasvětím zločinu.

Čtvrtek, 18. března

Ledničku se mi nakonec přece jen podařilo rozmrazit. Musel sem ji totiž vytáhnout ze zdi, jinak bych se vůbec nevyspal. Kuchyňka teď plave, což ale nevadí. Stejně sem neměl v plánu nějak extra vyvařovat. Na snídani sem zašel do nóbl restaurace nad rybářským přístavištěm. Pak sem rozměnil další dolary, koupil si telefonní kartu, pár triček, trochu spodního prádla a toaletních potřeb v místním kvelbu pro turisty a našel telefonní budku. Brnkl sem Connii. I po telefonu sem cítil, jak je přepadlá.

„Tak podařilo se ti už dostat Paula na kauci z lochu?“

„Ještě ne, Nicku. Objevily se neočekávané komplikace.“

„Jako třeba co?“ chtěl sem vědět. „Za marjánku mu toho přece zas tolik nenapařej.“

„No, pokud tě chytnou s pár gramy, tak asi opravdu o nic nejde, ale Paulo jí měl celou obrovskou sportovní tašku.“

„Tolik? A na co?“

„Nicku, Paulo se přece živí čištěním bazénů. Taková práce je na nic, pokud si při tom nepřivydělávás bokem jako překupník drog.

Zákazníci to od tebe očekávají. Je to součást profese. A navíc, Paulo už za sebou nějaký ten trestík má.“

„Paul už byl trestanej?“ zeptal sem se a úplně mě to vyvedlo z míry.

„Co sis myslel, Nicku. V téhle zemi se přece nemůžeš pustit do hledání duchovních hodnot, aniž by ses nedostal do rozporu se zákonem. Takže okresní státní zástupce to odhaduje na tři křížky.“

„To chceš říct...“

„Jo, Nicku, Paulo by mohl dostat pětadvacet let až doživotí! A proto si zodpovědné orgány myslí, že zde hrozí nebezpečí útěku, a žádají

soudce, aby kauci nepovolil. Pokud se právníkům mého otce podaří dostat ho ven, modlím se, aby udělal tu jedinou rozumnou věc a prchl se mnou do Evropy.“

„Connie, ale to je šílený.“

„Já vím, Nicku. Paulovi rodiče včera přiletěli. Jsou ubytovaní v domě pro hosty. Moje první dojmy z budoucího tchána a tchýně nejsou. zrovna nejpříznivější.“

„A lepší už nebudou. Přijela s nimi Sheeni?“

„Ne, ta zůstala v Ukiahu.“

Takže Sheeni je sama v tom jejich velikým domě. Jen doufám, že neudělá něco nepředloženýho, jako třeba že by si tam pozvala Vijaye.

„A co tvůj hotel, Nicku?“

„Jó, de to. Taky v něm bydlíváš, když sem jezdíš?“

„Ne. Ten hotel jsem ti vybrala na doporučení naší hospodyně Benecie. Ať jsi do půl jedné zpátky. Z kliniky pro tebe posílají auto. A ne aby ses z toho pokoušel nějak vykroutit. Vím, že mi za to budeš jednou vděčný. Doktor Rudolpho je vážně génius.“

Jo, to se tvrdilo i o dr. Frankensteinovi.

„Nicku, už ses rozhodl, jestli dáš na mou radu a zvolíš si tvář árijského boha? Samozřejmě by sis musel nechat vyšisovat vlasy a nosit modré kontaktní čočky.“

„Ještě nevím, Connie. Nejsem si jist, jestli vopravdu chci vypadat jako ti maníci na plakátech Hitlerjugendu.“

S tím Paulem sem celkem v šoku. Potkáte člověka, k němuž můžete vzhlížet jako k duchovnímu učiteli, zdá se vám, že je povznesenej nad všechny ty hovadiny moderního života, a pak se z něho vyklube překupník drog. A jak je možný, že tu kalamitu s poldama svým věšteckým zrakem nepředvídal? Brácha v lochu a snoubenec na útěku – jak může být osud k mladý nadějný intelektuálce Sheeni Saundersový tak krutej?

15:50 – Cestou na kliniku sem byl silně nervózní. Tak za prvé mě transportovali v obrovským bouráku – v perleťově stříbrným linkolnovi z šedesátých let. To není dobrý znamení. Naposled sem v jednom takovým seděl, když se mi podařilo podpálit půlku Berkeley a udělat škodu za pět milionů dolarů. A taky nezapomeňme, co se v něčem podobným stalo JFK. Aspoň že samotná klinika dr. Rudolpha na mě zapůsobila příznivým dojmem. Dává mi alespoň ždibec naděje, že to nebude tak úplně pokoutní operace. Velká dvouposchoďová hacienda obklopená asi desítkou bungalovů z nepálených cihel se nachází v nákladně upraveným lesoparku s úžasným výhledem na město a zářivě modrou zátoku. Nikdo se tady nepromenáduje v obvazech, díky bohu. Předpokládám, že všichni pacoši sou zašití v těch hogofogo bungalovech.

Samotná hacienda je uvnitř víc než luxusní a nikde ani smítko. Musejí tu mít uklízeče aspoň na dvě směny. Uvedli mě do malý čekárny a nechali o samotě. Není tu nic na čtení kromě štosu lesklejch časáků s názvem *Nádhera!* a všechny se věnujú problematice úspěšně provedený plastický operace nosu. Ani se mi nechce věřit, že matka příroda obdařila tolik lidí tak příšernýma chobotama. Dovedu si živě představit, kolik příkoří museli v dětství kvůli svým zobanům vytrpět. Nemusím snad zdůrazňovat, že celý to prostředí mě ještě víc znervóznilo. Čekání na plastickýho chirurga je stokrát horší než čekat na zubaře.

Konečně se odkudsi ozval zvonek a přišla pro mě vnadná sestřička v bílý uniformě, aby mě odvedla do soukromý ordinace dr. Rudolpha. Ladně vstal od svýho obrovskýho vyřezávanýho psacího stolu a potřásl mi pravicí. Okamžitě sem se cítil líp. Byl to vysokej urostlej muž (asi čtyřicátník) s chlapeckou tváří Joela McCrea

oživenou energickou jiskrou Randolpha Scotta. Je možný, že by plastičtí chirurgové prováděli operace sami na sobě? Nebo je to tak, že se praktickej výcvik začínajících chirurgů podobá učednickejm létům holičů – nejdřív začnou tím, že opracují jeden druhýho a pak je teprve pustí mezi platící veřejnost. Jeden z jeho talentovanejch spolužáků musel být zřejmě velkým milovníkem starejch klasickejch westernů.

Nejdřív sme chvíli tlachali o ničem. Potom dr. Rudolpho propletl svý malý, ale zřejmě šikovný prsty a pustil se do zevrubnýho výkladu o problémech estetiky.

„To, co lidé považují za krásu, pane Dillingere, je pouze podvědomě vnímaná harmonie rysů. Vaše rysy například postrádají to nejdůležitější – symetrii. Brada příliš ustupuje, nos vypadá, jako by vám ho tam přilepili na poslední chvíli, očím chybí poziční důvěryhodnost, rty máte příliš tenké, uši příliš velké a vaše vlasy... Ale radši toho nechme. Kdybyste chtěl, mohl bych tyto genetické nedokonalosti odstranit a ve vaší tváři zdůraznit onen doposud neprojevený řád.“

„To byste se zbytečně namáhal, pane doktore. Stačilo by mi, abych vypadal jako někdo úplně jiný. Aby mě nikdo nepoznal, až odtud budu odcházet. Uměl byste něco takovýho?“

Dr. Rudolpho se upřeně zahleděl na vyřezávané stropní trámy a zřejmě přemýšlel.

„A ještě jedna věc,“ přerušil sem jeho rozjímání. „Chci vypadat starší – aspoň tak na osmnáct.“

„Měl jsem za to, že jste říkal, že vám osmnáct je.“

„To jo. Ale chci tak i vypadat. Chcete vidět mou občanku?“

„Není třeba. I když na to možná ve skutečnosti nevypadáte, důležitý je váš věk v občanském průkazu. Nicku, dostal bych se do velkých problémů, kdybych operoval nezletilce bez souhlasu jeho rodičů.“

„Moji rodiče jsou už po smrti, pane doktore. Jsem na tom širém světě úplně sám. Ale peníze mám.“

„Tak mě alespoň ubezpečila naše společná přítelkyně Connie. Takže jakým směrem to chcete vést? Budete mi muset v tomto bodě trochu pomoci.“

Podal sem mu z peněženky rozmáčenou fotku. Se zájmem ji začal studovat.

„Jste si úplně jist, že přesně takhle chcete vypadat?“

„Naprosto. Uměl byste to?“

„Umím všechno. Ale aby bylo mezi námi jasno, bude to obnášet plastickou operaci nosu, úpravu očí a rtů a silikonové vložky do obou tváří, čela a brady. Uši prozatím necháme být. Bude to dělat deset tisíc dolarů splatných předem.“

„Žádný problém.“

„Pooperační rekonvalescence potrvá týden, možná i dva. Naše taxa je pět set dolarů za den.“

„To je teda síla. A nenabízíte nějaké slevy?“

„Můžete také zůstat ve svém hotelu a naše sestra vás bude dvakrát denně navštěvovat. Bylo by to jen za sto dolarů na den.“

Mírně se mi zatočila hlava. „A nemáte ještě nějaké další extra slevy?“

„To je minimum, kam až můžeme s cenou jít. V poplatcích jsou zahrnuty veškeré léky a tekutá strava. Prvních pár dnů budete muset pít brčkem.“

„A bolí to? Myslím, že bych vás měl informovat, že jsem nedávno prodělal silné trauma, když jsem si nechal propíchnout uši. Jsem totiž značně alergický na bolest.“

„Věřte mi, Nicku. Nebude to tak hrozné.“ Dr. Rudolpho mě doprovodil ke dveřím. Měl ty nejdelší nohy, jaký sem kdy viděl, když pominu vrtný soupravy v Severním moři. I přes jeho volnej doktorskej plášť bylo vidět, že ten chlap je samá noha a žádný tělo.

„Dnes si ještě můžete dát lehký oběd, Nicku, ale po šesté večer už nic nejezte. A žádné pití po půlnoci. Zítra ráno o půl osmé pro vás přijede auto.“

„Dobře. A ještě jedna věc. Mohl byste změnit i můj hlas?“

„Normálně to nedělám, ale hrtan není příliš komplikovaný orgán. Jednou cvaknu, a barva vašeho hlasu už bude navždy jiná.“

„A co by to stálo?“

„Byla by to pozornost podniku.“

„Díky, doktore. Ale musím se přiznat, že bych jen nerad zněl jako Andy Devine nebo Gabby Hayes. Nikdy jsem nezvažoval kariéru kovbojskýho poskoka.“

„Váš hlas bude znít skvěle, Nicku. Connie má pravdu. Jste pozoruhodný mladý muž.“

Dr. Rudolpho mě opět odevzdal svý svůdný sestřičce, aby se mnou provedla „vstupní proceduru“. Podle umělohmotný visačky přišpendlený na jejím levým ňadru to byla „Anděla“. Nebyl sem si jistej, jestli je to její méno, povolání nebo jen trefný zhodnocení jejích vnadných předností. Zvážila mě, změřila tlak a tep (ten se zrychlil, kdykoli se na mě usmála), vodebrala mi hektolitr krve pro laboratorní vyšetření a vyfotila mi tvář a hlavu ze všech možnejch úhlů. Svou roztomilou angličtinou mě ujistila, že fotografie budou bezpečně uchovány na klinice, a tak se nemusím bát, že bych se našel na stránkách časopisu *Nádhera!*

„Já litovat ty davy děv, až doktor Rudolpho dokončit svou práce,“ ujišťovala mě. „Serdcí mnoho vy zničit, ještě mnohem víc než doposavád.“

Dříve než jí François mohl naznačit, že ona by s ním mohla počítat kdykoli, odvedl mě vrchní poskok do malý úzký kanceláře, kde sem vodpočítal deset tisíc sedm set dolarů z pořád ještě vlhkejch bankovek a novým uměleckým podpisem Nicka Dillingera podškrábl mazaně naformulovaný prohlášení o zodpovědnosti za výsledek operace. Odejdu vocaď třebas jako druhej King Kong, ale dr. Rudolpho a jeho nohsledi sou podle zákona nedotknutelní.

18:35 – Poslední odpoledne v životě Nicka Twispa. Vzal sem svou tvář naposledy provětrat po nábřeží Ensenady. V zátoce kotvila velká bílá výletní loď, stánky byly obsypaný turistama hladovějícíma po suvenýrech. Dvouletí prodavači žvejkaček byli zase v pohotovosti, ale tentokrát se zaměřovali na starší, zámožněji vyhlížející gringy. Chvíli sem pozoroval kluka asi tak mýho věku, jak na grilu ze starý plechovky vod barvy vopíká kousky masa.

Úžasně to vonělo, ale rozhod sem se to neriskovat a jít raději dál. Kdo ví, třeba prodával kousky marinovanýho čokla.

Abych zažehnal kurděje, dal sem si margaretu ve vyšňořený paluši, která o sobě na papírovým ubrousku tvrdila, že jde o jeden z nejznámějších barů na světě. Vzhledem k tomu, že mám v úmyslu stát se

jedním z nejslavnějších světovejch romanopisců-nasávačů, musel sem mý kroky přivést sám osud. Kvůli životně důležitý dávce soli sem vyzunkl ještě jednu margaritu a pak se vydal hledat telefonní budku. Moje milovaná nebyla doma, ale na třetí pokus sem zastih aspoň Hároše.

„Nicku, se flákáš?“

„Tak různě,“ motal se mi jazyk. „Tak jak probíhá hon na Nicka Twispa?“

„Poldi mě tvrdě zpracovávali, ale já sem nepustil ani chlupa. Všem pořád říkám, že sem netušil, že Carlotta je kluk. Poldi měli tu drzost se mě zeptat, jestli sem po Carlottě na vánočním plese nevyjel. Řek sem, že to teda ne. Tvrdil sem jim, že Carlottu sem pozval na ples jen proto, že mi jí bylo líto. Totéž sem přísahal i Laně. Policajtům sem řek, že jedinej, o kom vím, že si to s Carlottou rozdával, je Bruno Modjaleski. Tak si ho vzali na paškál.“

„Poldi ho vyslýchali?“

„Asi pět hodin. Vzali si do hlavy, že musel vědět, že Carlotta je Nick, když se s ní tak intimně znal. Ukázalo se, že jeden z vašich sousedů ho viděl, jak se oblizuje s Carlottou na verandě před domem. Čoveče, Candy Pringleová je pěkně nasraná. Bruno se už dva dny neukázal ve škole. Myslím, že se stydí vystrčit hlavu. Ještě štěstí, že letošní sezóna už skončila. Teplouše by z týmu nejspíš vyrazili.“

„Franku, a ptali se tě, z čeho Carlotta žila?“

„Jo, ptali se mě na spoustu věcí. Lhal sem, přesně jaks mi řekl. Svěřil sem se jim s podezřením, žes okrádala stařenky.“

„To ti fakt moc děkuju, Franku.“

„Nevěděl sem, co říct. Napadlo mě, že asi nechceš, abych je informoval o bradavičnicích, nebo snad jo?“

„Udělals dobře, Franku. Velmi si cením tvý diskrétnosti.“

„A na kolik si jí ceníš, Nicku? Víš, mám teď velký výdaje s Lanou. Na naši poslední schůzku pozvala Soňu a já nechal v cukrárně přes deset doláčů.“

„No, já už musím končit, Franku. Zas ti někdy brnknu. Zatím.“ *Klik.*

U Sheeni to pořád nikdo nezvedá. Tak sem znovu strčil kartu do přístroje a vytočil číslo již zmíněný Soni Klummplatzový. Byla nesmírně překvapená, že mě slyší.

„Panebože, Nicku Twispe, jsi to skutečně ty? Osobně?“

„Přesně ten, známý též jako Carlotta Ulanská.“

„Ach, Nicku, jsi tak skvělej. Všechny si tady zblbl. Panebože, to byla ale sranda. Myslíme si s Lanou, že je to fakt úžasný, jak tě tady všichni ti poldi hledají.“

„A nejste na mě nakrknutý kvůli tomu tělákovi, Soňo?“

„My ne. Obě potřebujeme získat praxi, jak se nahatý nestydět před klukama. Ale Barča Hoffmasterová tě chce zabít. Myslím, že od všech těch holek, co se hroutí a dožadují se psychologický poradny, je to jen jedna velká bouda, aby mohly školu žalovat o finanční odškodnění za utrpěný trauma. Je to, asi jako když dojde v San Francisku k havárii autobusu a všichni kolem tam hned běží a začnou naříkat bolestí. Takže ty ses asi fakt o Trenta nezajímal, co?“

„Samozřejmě že ne, Soňo. Proč bych ti v tom lhal?“

„A stejně tak jsi říkal pravdu o Brunovi Modjaleským. Nicku, dlužím ti padesát babek. Kam ti je mám poslat?“

„Nespěchej, Soňo. Možná se pro ně brzy stavím a vyberu si je.“

„Dala bych ti klidně i víc než padesát, Nicku, vzhledem k tomu, žes ty Brunovy mužný rty zas tak moc nežral.“

„Nemám zájem o fotbalový hráče jakéhokoli pohlaví.“

„Seš fakt třída, Nicku. Moje ložnice je hned vedle zadní verandy. Nechám okno otevřený.“

Měl bych se asi cejtit polichocenej, ale teď momentálně to nebyla informace, která by ve mně vzbudila extra velký nadšení. Ale stejně je příjemný vědět, že existuje někdo, kdo se bude po zesnulým Nicku Twispovi soužit.

21:37 – Devítiletej syn paní Christiny Guadalupe mi před chvilkou zaťukal na dveře, že prej mi někdo volá. Doufal sem, že je to dr. Rudolpho s návrhem, abychom tu operaci o den odložili, abych si moh ještě vychutnat pár dalších hodin zbabělých úvah. Ale byla to Connie, která mě chtěla informovat o posledním vývoji situace v Paulově případu.

„Už ho soudce pustil z vazby?“ zeptal sem se.

„Ještě ne. Ale zjistila jsem od právníků pár zajímavostí.“

„A co třeba?“

„Zdalipak víš, že Poldi musí mít aspoň pravděpodobný důvod, než tě zastaví a prohledají ti auto?“

„To máš pravdu. A voni nic takovýho v případě Paula neměli?“

„Jo, měli. Někdo jim dal anonymně tip, že by Paulo u sebe mohl mít drogy.“

„Fakt? A kdo by proboha něco takovýho dělal?“

„No, někdo takovej mě napadá. Můj otec dělá, co může, aby se Lacey z toho šoku vzpamatovala. Je možný, že viděl Paula na videozáznamu bezpečnostních kamer, jak hulí marjánku.“

„To je šílený, Connie. Ty si vážně myslíš, že by tvůj otec moh bejt taková svině?“

„Víš, nejspíš ho ani ve snu nenapadlo, že by to Paula namočilo do takový bryndy. Ale nic bych za to nedala, že ho práskl on.“

„A řeklas to Lacey?“

„To ani omylem. V každém případě jsem do Paulova případu raději zaangažovala matčiny právníky. Myslím, že matka je schopná pochopit důvody Paulova rychlýho propuštění na kauci mnohem lépe než otec.“

Pak sme probírali mou blížící se operaci a první dojmy z největšího mexickýho génia plastický chirurgie.

„Zdá se mi dost schopnej,“ připustil sem. „Jak to, že má tak dlouhý nohy?“

„No, samozřejmě je má prodloužený.“

„A co byl předtím – trpaslík?“

„Trpaslík zrovna ne, ale byl poměrně malého vzrůstu. Musíš si uvědomit, Nicku, že k lidskému hrudníku nebo břichu se toho už

nedá moc přidat. Myslím, co se týče délky. No a pak se ty prodloužené nohy mohou přirozeně zdát přehnaně dlouhé v poměru ke zbytku těla. Myslím, že vypadá úžasně.“

„Jo, trochu jako volavka, když ji voblíkneš do gatí. Connie, mám z toho všeho hrozně divnej pocit.“

„To jsou jen předoperační nervy, Nicku. Všichni jsme je měli. Musíš se hlavně soustředit na to, jakou výhodu ti přinese výrazně krásná tvář při získání Sheeni.“

V tom bodě měla pravdu.

„A bolí to, Connie?“

„Skoro vůbec ne, Nicku. Dají ti úžasné pilulky. Vím, že z toho budeš nadšený. Jen si vzpomeň na moje prsa.“

Rozumná rada, kterou se člověk jako já může řídit, pomyslel sem si, když sem naposled studoval svůj původní ksicht v zrcadle koupelny. Teď se uchýlím do svý vopuštěný betle a budu myslet na Conniiny prsa, Sheenino nahý tělo a božsky zaoblenou, bíle oděnou postavu Anděly, dokonalý sestry dr. Rudolpha.

Pátek, 19. března

(žádný zápis)

Sobota, 20. března

(žádný zápis)

Neděle, 21. března

Dnes mi sundali obvazy z očí. Konečně můžu zase psát. Cítím se, jako bych přežil strašlivou autohavárku. Jako bych proletěl předním sklem rypákem napřed. Taky mě strašně bolí v krku. Nemůžu mluvit. Kde je ta zatracená Anděla se svýma pilulkama?

Pondělí, 22. března

Ty malý prášky bohužel dlouho nevydrží. Čuňa bolí, jako by mi ji banda zdivočelejch sadistů drásala sekáčkem na led. Je to desettisíckrát horší než propichování uší. Doktoři sou pěkní lháři!

Úterý, 23. března

Sem úplně zblblej bolestí a těma pilulkama. V krku mě pořád ještě bolí, tvář pálí, jako kdybych ji vytáh z kopřiv. Mluvit nemůžu. Anděla mi vyměnila obvazy. Přišel nějakej chlap a vytáh mi prvních „pár“ stehů. Řek, že se to „hojí skvěle“. Že prej děcka mýho věku se vždycky zotavujou jako „žížaly“. Taky mi řek, ať se nedívám do zrcadla. Samozřejmě sem neodolal. Ještě teď sem se z toho šoku nevzpamatoval. Vypadám jak hlavní hrdina filmu *Noc obživlých mrtvol*. Sem tak zdrcenej, že ani nemůžu psát. Nutně potřebuju další prášky!!

Středa, 24. března

Vydám už ze sebe pár skřeků. Zaplať pánbu, že nejsem úplně němej, jak sem se původně obával, přestože pořád ještě nemůžu hejbat rtama. Operace dopadla katastrofálně. Všechno mám nateklý jak papuč: černomodrý voči, fialovej ksicht, hnusně zarudlá flákota místo nosu, struskoidně vokoralý rty. Všude příšerný jizvy a frankensteinský stehy. Psychicky sem na dně, kromě krátkýho okamžiku těsně po zhltnutí tabletek. Anděla zůstává neoblomná. Prej se to hojí skvěle. Podezírám ji, jestli taky náhodou nebere ňáký prášky. Kromě obvyklýho tekutýho žrádla přinesla dneska i mexickej kuřecí sendvič. Většinu sem ho sněd. Zajímalo by mě, jestli je pořád ještě možný upíchnout se v cirkusu jako zrůda. Prášky, zoufale potřebuju další prášky!

Čtvrtek, 25.března

Příliš sem toho dnes nenaspal. Anděla přinesla pilulky jiné barvy. Čumím na bednu, ale moc mi to nepomáhá. Ti nejhorší a nejzlotřilejší padouši furt vypadaj líp než já. Každých pár minut se chodím dívat do zrcadla. Jediná moje naděje je, že Sheeni nějakou nešťastnou náhodou oslepne.

Syn seňory Christiny Guadalupe klepe na dveře. Opatrně otevřu na škvíru. Ubožátko zaječí zděšením a prchá. O chvíli později klepe na dveře seňora Christina. Mám prej telefon. Přehodím si ručník přes vobličej a jdu za ní do kanceláře. Volá mě nenáviděnej původce mý životní tragédie, Connie Krusinowská.

„Čau, Nicku, tak jak se ti vede?“

„Chrrr.“

„Nemůžeš mluvit, co? No to nevadí, dr. Rudolpho mi všechno do detailu povyprávěl. Dopadlo to výborně.“

„Hhhh.“

„Mám dobrou zprávu, Nicku. Matčini právníci přemluvili soudce, aby nebral v potaz první Paulův trestný čin, protože byl v té době ještě nezletilý. Zástupkyně okresního prokurátora se polekala tý armády právníků, co se sešikovali na Paulově straně, a kromě toho se ukázalo, že je velkou fanynkou jazzu. Takže souhlasila s tím, že se Paulo přizná jen k držení omamných prostředků pro vlastní potřebu. A je to vyřízené. Paolo dostal od soudce pořádný sprdunk a šest měsíců natvrdo v místní věznici. Pro Paula je to dost hrozný, ale už za čtyři měsíce by mohl být venku. No a kdo si myslíš, že má v plánu ho chodit navštěvovat tak často, jak jen budu moct? Další dobrá zpráva je, že otec a Lacey jsou teď skoro pořád spolu. Kdybych byla věděla, že se to bude vyvíjet tak skvěle, byla bych Paula práskla sama.“

„Grrr!“

„Samozřejmě že kecám, Nicku. Lacey vyžvanila Paulovým rodičům, žes tam nějakou dobu bydlel. Zdalipak víš, že ji nemají rádi? V každým případě je to úplně smetlo a vzali si do hlavy, že jsi nějakým způsobem zodpovědný za Paulovo zatčení. Na hlavu padlé, že? Byla to úleva, když jsem je včera posadila na letadlo. Spěchali zpátky do Ukiahu, protože Sheeni byla zatčena.“

„He?“

„Copaks o tom neslyšel? Zřejmě ne. Takže poldi hlídali tvůj barák pro případ, že by ses náhodou vrátil. To bys musel být úplně dementní, kdybys něco tak hloupého udělal. No a načapali Sheeni, jak se v době vyučování vkrádá dovnitř. Ten člověk, co tam teď bydlí – jakže se jmenuje, Trint? Trant?“

„Ent!“

„Jo, Trent. Zdá se, že nemá v plánu na ni podat žalobu, ale jeho žena je z toho značně přepadlá. Zřejmě to není první případ, kdy se tam Sheeni objevila jako nezvaný host. Říkala jsem ti, žes toho kluka neměl ženit.“

„Grrr!“

„Tenhle názor je zcela scestný. Řekls Sheeni o tom, že si necháš upravit obličej?“

„Hhh“

Tak to je dobře. A rozhodně to nedělej. Nemá přece smysl absolvovat celou tuhle kalvárii a vyhodit tolik peněz, pokud jediné, co má Sheeni v plánu, je zase tě předhodit poldům. Radím ti, abys pěkně držel jazyk za zuby.“

„Ach promiň, Nicku. Zapomněla jsem, že teď momentálně stejně nemáš na výběr.“

Pátek, 26. března

Vopuchlost včera v noci mírně ustoupila. Můžu už sem tam hejbnout rtama. Dokonce zamumlám i pár slov. V krku to pořád pálí a můžu jen šeptat. Vypadám a mluvím jako mrtvola. Přišel dr. Rudolpho a vodstranil zbývající stehy. Udělal pár fotek. Řek, že se to hojí líp, než předpokládal. Hrozí mi, že sem přestane docházet Anděla s pilulkama. Copak ten předplacenej tejden je už pryč? Mám pocit, jako by to bylo dvanáct let. Vysolil sem 700 dolarů, abych dostal další tejden životně důležitý péče vod kouzelné sestry se zázračnýma práškama.

Tvář mě zoufale svědí. Dr. Rudolpho mě varoval, abych se neškrábal, ale říkal, že během několika dnů se můžu začít holit, aby to tolik nesvědilo. Taky řek, že to může trvat i celej rok, než se všechna ta vopuchlost ztratí a než tvář dostane definitivní tvar. Proč mi tuhle skutečnost nesdělili předem? Přece se nemůžu donekonečna skrývat v tomhle zavšiveným mexickým hotelu. Finanční hotovost se rychle rozplývá a ze zoufalýho nicnedělání mi pomalu začíná šibat. Navíc se u mě projevuje náznak posedlý fixace na osobu pečovatelky. Toužím přitisknout svý zohavený rty na ty svůdně rudý Anděliny. François jí začal dělat nestydatý návrhy. Sestra se jen směje. Je možný, že přebujelý vzplanutí libida maj na svědomí ty prášky? I seňora Christina začíná vypadat jako ženská.

Sobota, 27. března

Vopuchlost a rudý fleky pomalu mizí. Nos se už nepodobá shnilý vokurce. Je to zvláštní pocit, podívat se do zrcadla a vidět tam upřenej pohled jakýhosi cizího chlapa. Ani památka po starým dobrým Nickovi, snad kromě zaníceného twispovskýho jebáku na nový, tak strašně drahý bradě. Mám dojem, že mi půlku ksichtu zabíraj rty. Má to tak bejt? Mám je vodulejší než sám Louis Armstrong. Trumpetisti by se z takových pysků samou radostí podělali. Probíral sem ten nadbytek retní hmoty s Andělou. Řekla, že dr. Rudolpho svým pacientům vždycky udělá rty tak, aby byly „móc líbatelná“. François se dožaduje okamžitýho důkazu, Anděla souhlasí a dá mi sladkou pusu. To je ale síla. Upnutá sesterská uniforma a malý čepeček ještě zvyšujou erotickej náboj. Zajímalo by mě, jak vysoký sou v Mexiku pálky za znásilnění. Anděla se směje, když se jí vyptávám na soukromý život. Odmítá se bavit o možných milencích. Opět vodmítla Françoisovu upřímně míněnou nabídku k sňatku. Začala mi dávat pilulky jiné barvy. Rozhod sem se, že kariéra alkoholickýho romanopisce se už dnes nenosí. Musím jít s dobou. Měním plán a raději se stanu drogově závislým spisovatelem.

Neděle, 28. března

Anděla mi na snídani přinesla mexický pečivo a termosku kávy. Řekla, že už nepotřebuju tekutou stravu. Seřvala mě, protože si drápu ksicht. Znovu odmítla upřesnit datum sňatku i Françoisův návrh na společnou bublinkovou koupel. Zeptala se mě, jestli je bolest pořád ještě tak hrozná. Zalhal sem a řek, že jo. Odpočítala šest oranžových tabletek a řekla mi, abych bral každý dvě hodiny jednu. Jakmile se za ní zavřely dveře, zhltl sem čtyři najednou. Tvář sice nebolí, ale ta nuda je k nevydržení.

Z dopoledního spánku mě vzbudilo hlasitý mlácení na dveře. Posbíral sem trosky svýho těla z postele a otevřel. Dovnitř vplula nečekaná návštěva – Connie Krusinowská v dokonale upnutých hedvábných šatech, stejně černých jako její oči.

„Čau, Nicku! Pojď blíž, ať se na tebe můžu pořádně kouknout.“ Vzala mi hlavu do dlaní a prohlížela si ji ze všech stran.

„Velmi hezké, Nicku. Není to sice přesně ten styl, pro který bych se rozhodla já, ale musíš uznat, že doktor Rudolpho je génius. No tak něco řekni, Nicku. Máš k tomu přece skvěle stavěné rty.“

„Ahoj, Connie,“ zachrčel sem.

„Nicku, máš hlas jako otec Fura.“

„Mělas mě vidět před dvěma dny. To sem tak i vypadal. Jako dvaadevadesátiletej dědek čerstvě po smrti.“

„Proto doktor Rudolpho nařídil, že v pacientských bungalovech na klinice nesmí být žádné zrcadlo. Je to příliš depresivní podívaná. Člověk má zůstat blaženě nevědomý o tom, jak příšerně vypadá. Neškrábej si to, Nicku.“

„Když já si nemůžu pomoct.“

„Tak si sbal své věci.“

„Proč? Jedeme někam?“

„Přijela jsem tě zachránit s jachtou svých rodičů!“

„Ale já přece nemůžu vodjet!“ vydechl sem. „Právě sem zaplatil za další tejden péče. Potřebuju ty prášky. Už se bez nich nevobejdu!“

„Ukaž, co ti to dávají?“

Vytáh sem svý drahocenný voranžový pilule z úkrytu.

„Přesně, jak jsem předpokládala, Nicku. Je to jen tylenol.“

Tylenol! Platím stovku denně za mizernou snídani a tylenol!

„Už ti nic není, Nicku. Padáme.“

„A co mých sedm set dolarů?“

„Odepiš je třeba jako ztracenou investici do kšeftu s drogama. Pohni, ať už jsme z tohoto zapadákova pryč.“

Vzhledem k tomu, že sem prakticky nic neměl, trvalo mi to necelejch třicet vteřin, než sem se sbalil. Connie mi na hlavu narazila vobrovskej slamák, aby se mi na sluníčku nespálil ten můj stále ještě zánovní ksicht, a vyšoupla mě ze dveří. Na parkovišti před hotelem měla zaparkovaný malý dvoudveřový autíčko, který vypadalo jako miniaturní loď. Po stranách mělo imitaci dřevěnýho vobložení, zahnutou příď, děsivě vyhlížející čelen a maličký kruhový vokna. Na lesklejch kovovejch stěžních vpředu i vzadu vlály dlouhý trojúhelníkový vlajky, mosaznej kryt na kolech zdobily vytlačený kotvy. Vnitřek auta byl zařízenej jako kabina starodávný jachty – samý lakovaný dřevo, lesklá napulírovaná mosaz a modrobílý čalounění. Connie hodila mý krámy na zadní sedadlo a vysvětlila mi, že tohle vozítko vždycky doprovází jachtu její matky. Zatroubila na klakson, aby vodehnala bandu zvědavejch pouličních prodavačů žvejkaček, nakopla motor a vystřelila z parkoviště.

„Podařilo se ti vyrazit z poldů mý tři tisíce dolarů?“ zeptal sem se. „Tak o tom si můžeš leda tak nechat zdát, Nicku. Poldi je už pravděpodobně prochlastali. Tvůj ruksak už dál nezkoumali. Zaplať pánbu, žes tam neměl nic se svým jménem.“

„Tak o to sem se postaral. Ale rád bych získal zpět Sheeninu podepsanou fotku. Neslyšelas něco o Sheeni?“

„Ani půl slova, Nicku. Ale neboj, to odloučení vám jenom prospěje.“

„Jak to myslíš?“

„Protože právě teď jsi to ty, koho Sheeni nemůže mít. S trochou štěstí jí tvoje nepřítomnost zaměstnává mozek a odvádí pozornost od jejího ženatého přítele.“

Vroucně v to doufám.

„Už ses zamyslel nad svým novým jménem?“ zeptala se Connie.

„Myslím, že zůstanu u Nicka S. Dillingera.“

„Všechno špatně. Nemůžeš si nechat své křestní jméno. A Dillinger zní příliš podezřele. Musíš počítat s tím, že Poldi nejsou zas tak úplně padlí na hlavu. Co bys tak říkal jménu Dick?“

„Zní příliš nixonovsky.“

„Hm, a co takhle Rick?“

„Rick... Rick... s tím ménem bych asi mohl žít.“

„Dobře. A co takhle Rick S... Smith?“

„To je nuda. A zní to hrozně vymyšleně. Potřebuju něco mužnějšího. A přiléhavějšího. Něco, co by v sobě neslo živočišnou vášeň džungle.“

„Nezdá se mi, že by Rick S. Tarzan bylo to pravé ořechové. Hm, a co takhle... Hunter?“

„Rick S. Hunter. To není špatný. To vůbec není špatný!“

Rick S. Hunter – pokud tohle není méno nadrženýho autora bestselerů, pak už fakt nevim. Představuju si ten jeho chlapáckej úsměv, jak se kření z třiceti milionů obálek knih. Milovanej svýma čtenářema, uznávanej těma nejlepšíma kritikama a ženatej s nádhernou Sheeni Hunterovou. Tak to je přesně vono!

15:15 – Mám práci! Právě sem byl oficiálně zaměstnanej jako stevard a plavčík v jedný osobě na palubě jachty *Plock*, ze který se vyklubala nikoli loď, ale ten největší přepychově zařízenej motorovej dům, jakej sem kdy viděl. „Jachta na kolečkách“ s vlastním pohonem měří skoro dvacet metrů. Stejně jako hadimrška, ve který sme přijeli, je zařízená v neuvěřitelně luxusním námořnickým stylu. Musela bejt šíleně drahá, ale jak mě Connie ujišťuje, celá ta záležitost se odepsala z daní, protože se jedná o reklamní ukázku, co všechno vydrží mohutný naklaďákový pérování, který vyrábí její otec. Obrovská jachta byla zaparkovaná na soukromým tábořišti malebnýho poloostrova, jen pár desítek metrů od vzdouvajících se vln oceánu, kousek od města jižním směrem. Connie zaparkovala hned za ní.

„*Plock*,“ čet sem pozlacený písmena na zádi. „Znamená to něco?“

„Na tohle se ptá každý,“ odpověděla Connie. „Je to město v Polsku, Ricku. Proslavilo se tím, že dalo světu generace slavného rodu Krusinowských.“

Connie mě uvedla dovnitř, kde sem upřímně vzdychal nad úžasně zařízeným salonem obloženým lesklým tmavým dřevem.

„Co je to za dřevo," zeptal sem se a prstem přejížděl po jeho hedvábným povrchu.

„To je mahagon, Ricku. Pravý mahagon z Kuby. Je velice vzácný."

Šla přede mnou a vedla mě po závratně točitejch schodech s mosazným zábradlím nahoru na rovnou střechu (bez zábradlí), kde se na rozkládacích lehátkách slunila její matka a šlachovitej postarší chlap. Měl mohutný svaly, byl jednorukej a celej potetovanej. V lehkým vánku popíjeli margaritu z velkých sklenic. Na klíně každýmu z nich spala do klubíčka stočená droboučká velkouchá čivava. Oba prťaví čokli se zároveň jako na znamení probudili a zavrčeli na mě.

„Tak tady máme tu oběť plastické chirurgie," řekla paní Krusinowská, odložila kruh na vyšívání, zvedla sluneční brejle a pozorně se zadívala na můj ksicht. Byla to připrclá, břichatá padesátka, s vybledlýma vlasama, ale pořád ještě hezkýma modrýma vočima. „No, mladý muži, nerada vám to říkám, ale váš pokus stát se Číňanem vám jaksi nevyšel. A copak vám to udělali s pusou?"

„To bych taky rád věděl," zachroptěl sem.

„Nevrčte tak na mě, mladý muži," řekla. „Connie, tvůj přítel vydává zvuky jako slon v říji."

„Má pořád ještě trochu napuchlé rty, Rito," odpověděla Connie. „To se dalo očekávat. Rick odsouhlasil, že tady bude pracovat jako stevard. Ale je tu naprosto inkognito. A nepůjde pod osm set dolarů týdně."

„To je ale drzost!" zvolala dotčeně paní Krusinowská. „Bude vám muset stačit sedm set, ať se vám to líbí nebo ne. Dogo, přines mu uniformu a ukaž mu, jak se dělá pořádná margarita."

„Jasňačka, paní K," zahuhňalo potetovaný chlapisko s dělňáckým přízvukem.

Vyzunkl svůj koktejl, předal vrčícího čokla Connii a odvedl mě zpátky po schodech dolů. Chcačky nechcačky, musel sem s

otevřenou pusou zírat na jeho pahýl, na kterým byla vytetovaná dýka se slovy:

První splátka peklu. Kolem druhý paže se mu hlavou dolů vinul skvrnitej tetovanej had, zalízal mu pod rukáv trika s obrázkem čivavy a s nápisem *Největší malý pes na světě* a vocasem ho lechtal pod levým ušním boltcem, na kterým visela obrovská zlatá náušnice.

„Dogo Dimondo," představil se a napřáh ke mně levačku. Ostýchavě sem mu s ní potřás. „Rick S. Hunter. Co se vám stalo s rukou?"

„Hydraulickej lis," odpověděl a štrachal ve velkejch zásuvkách pod mahagonovým stolem na mapy tak dlouho, až našel zmuchlanou tmavě modrou uniformu, asi takovou, jakou by na sobě měl vrchní velitel válečného námořnictva při oslavě uvedení prezidenta do funkce. V životě sem neviděl tolik mosaznejch knoflíků. „Máš pech, Ricku. Vypadá to, že je to tvoje velikost. Taky se mě do ní snažila narvat, ale nevyšlo jí to. Mám moc široký ramena."

19:40 – Uniforma kouše a vypadám v ní jak ten debil, ale za sedm set dolarů týdně sem vochotnej vyjít vstříc jakejmkoli výstřelkům vládnoucí třídy. Conniina matka teď oslovuje svou dvoučlennou posádku Dogo a Tojo. Dala mi prej asijský méno proto, aby mi pomohla rychleji se vzpamatovat z mýho „zklamání z neúspěšné plastické operace".

Kromě toho, že Dogo slouží jako hlavní mechanik, navigátor a řidič, je taky vrchní kuchař. Je skoro k nevíře, co všechno je schopnej vytvořit v luxusně zařízený lodní kuchyňce jen jednou jedinou rukou. Tak třeba skvělý škeble na másle. Pomáhám mu s přípravou večeře tím, že dělám salát a míchám, co mi řekne. Už sem namíchal hektolitry margarity, přičemž sem si vždycky ulil trochu tý nazelenalý pěny do svý sklínky, abych zkontroloval kvalitu. Je to mnohem chutnější a radostnější činnost než polykání pilulek. Možná sem nakonec přece jen předurčenej k tomu, abych se stal slavným alkoholikem.

Connie říká svý matce křestním jménem. Často to bývá znamením neurovnanejch vztahů mezi matkou a dcerou. Už sem si všiml, že si ty dvě nemaj zrovna moc co říct, ale aspoň na sebe neštěkaj, jako to

měly doma ve zvyku matka s Joanií. Možná že bohatí nemaj až tak velkou potřebu na sebe ječet. Conniina matka je posedlá vyšíváním. Všechny zdi sou posetý obrázkama vyšívanejma křížkovým stehem v drahých paspartách a rámech. Všim sem si, že většina z nich znázorňuje zoufale skotačivý scénky ze života těch jejich čoklů.

21:40 – Hádejte, kdo má na starosti umývání nádobí? Je fakt, že jediný, co to obnáší, je narvat všechno do obrovský myčky a zmačknout příslušný tlačítko. Takže zatímco všichni nahoře sedí a užívaj si měsíčního svitu, prošmejdil sem zbytek lodi. Všechno je super hogofogo. Na zádi je soukromá kajuta Krusinowských, s obrovskou vestavěnou mahagonovou betlou a honosnou koupelnou, samej mramor a zrcadla. Před tím je Conniina sice skromnější, nicméně pořád ještě značně luxusní kajuta, pak další koupelna s modrobílýma kachličkama, pak kuchyně a hlavní salon. Nikde nevidím pokoj pro posádku. Doufám, že to znamená to, co si myslím.

23:15 – Znamenalo, ale jen částečně. Když sem se vrátil z venčení Anny a Vronského, kapitánka Krusinowská a její první důstojník byli v tahu. Předal sem psy Connii, která je zavřela do jejich klimatizovanýho kotce naproti svý .kajuty (původně sem si myslel, že je to skříň). Pak mi Connie popřála dobrou noc a zmizela ve dveřích svý kajuty. V salonu na mě čekala rozestlaná postel. Zhasl sem světlo, vysvlík si uniformu a zalezl si do betle. O pár minut později se objevila Connie. Když se ke mně blížila, s překvapením sem si všim, že na sobě nemá nic, co by stálo za zmínku.

„Ricku, přemýšlela jsem o tvých rtech," zašeptala a klekla si vedle mý postele.

OLE na sebe nenechala dlouho čekat.

„A já zase o tvejch!"

„Vadilo by ti, kdybys mě políbil?"

„Určitě ne!"

Connie se ke mně naklonila a já jí vyšel v ústrety. Naše rty se ve tmě setkaly. Po chvíli – příliš krátké – se zase oddělily.

„To není špatné, Ricku. Škoda jen, že jsem to nevěděla dřív."

„Ach, Connie!"

„Ano, měla jsem doktora Rudolpha požádat, aby mi je udělal větší.“

Objal sem její nahý ramena a stáhl ji k sobě.

„Co to děláš, Ricku?“

„Chci se s tebou milovat!“ zavrněl François.

„Tak na to zapomeň, chlapečku,“ řekla a vyvlíkla se z mýho objetí.

„Pamatuj si, že vždycky chceme to, co nemůžeme mít.“

Dohajzlu!

Pondělí, 29. března

Mýlil sem se, můj milý deníku. Nevím jak Anna a Vronský, ale zbytek osazenstva jachty strávil noc v naprostým celibátu. Jak sem zjistil, Dogo Dimondo spává na spartánským lůžku dole v nákladním prostoru. Je to díra asi metr vysoká a vlízt se tam dá jenom zvenku. Ráno sme se osprchovali (nikoli však společně) v kempingovejch sprchách, zatímco dámy provedly svou každodenní očistu v přepychovým zařízení na jachtě. Úspěšně sem si voholil svou novou tvář. Je o poznání míň napuchlá a podlitiny skoro úplně zmizly. Možná i rtů o něco ubylo. Strašně rád pozoruju v zrcadle svůj novej zjev. Nejlepší způsob, jak z člověka udělat fanatickýho narcise, je nákladná plastická operace. Zabíjím tím dlouhý hodiny, jako koníček je to poměrně laciný. Na pár našich sousedů v kempingu sem svou novou uniformou evidentně udělal hlubokej dojem. Několik z nich mi dokonce vystrouhalo říznej vojenskej pozdrav, když sem se s Dogem vracel po pláži s ručníkem v ruce.

Dogo připravil snídani a já sem dostal na starosti kávovar. Seděli sme kolem mahagonovýho stolu na kapitánskejch sicnách z jemný kůže a pročítali anglickou verzi místních novin, zatímco se Anna s Vronským rafali o jehněčí kost a Connie zjišťovala kvalitu satelitního televizního signálu na obří obrazovce s vysokou rozlišovací schopností, která se spouštěla ze stropu po zmáčknutí

knoflíku. Myslím, že by mi nedělalo potíže zvyknout si na tenhle životní styl.

Paní K mě studovala přes rantl svých brýlí. „Tojo, někoho mi připomínáte. Connie, komu se to jen podobá?“

Connie se na mě se zájmem zadívala. Dnes ráno má oči stejně lazuritový jako její matka. „Nevím, Rito... Možná Natovi Kingovi Coleovi, kdyby byl běloch.“

„Ne, toho jsem zrovna nemyslela,“ odpověděla paní K. „Však já si časem vzpomenu. Tu tvář jsem už určitě někde viděla. A neohrnujte na mě pořád ty svoje rty, mladý muži.“

Nic sem na ni nevohrnoval, jen sem se je snažil trochu vtáhnut. 11:35 – Po snídani mě Connie vzala do města vozítkem *Plock II*. Po cestě sme se stavili u fotografa, kde sem na počkání obdržel dvě pasový fotky svýho novýho ksichtu. Ty sem poslal expres panu Castillovi s žádostí o novou sadu osobních dokumentů pro Ricka S. Huntera. Také jsem ho požádal o kopii vysvědčení z prvního ročníku s vyznamenáním. Myslím, že sem si ho po všech těch riskantních eskapádách zasloužil. Jako první splátku sem přiložil dvě stodolarovky ze svý značně ztenčený finanční zásoby. (Můj opasek už bohužel skoro není pod šatama vidět.) Slíbil sem mu zbytek, až si pro ty papíry přijdu.

Doufám, že mi coby častýmu zákazníkovi dá pan Castillo slevu. Tyto neustálý změny identity sou finančně značně náročný. Na Conniin popud sem zlikvidoval všechny dokumenty Nicka S. Dillingera, kromě rodnýho listu, na kterým z pochopitelnejch důvodů žádná fotka není. Jako nouzovka při návratu přes hranice se mi vždycky může hodit.

Na zpáteční cestě sem se zeptal Connie, jestli za náma přijede její otec.

„No, měl by, Ricku. Rodiče se většinou vyžívají v plánování nudných rodinných dovolených v době jarních prázdnin. Ale mezi ním a Lacey se to zřejmě vyvíjí podle plánu, a tak jen doufám, že si táta najde nějakou výmluvu, aby sem nemusel.“

„Nebude tvá matka naštvaná?“

„Předpokládám, že bude. Ale ona nakonec může začít znovu zpracovávat Doga. Flirtuje s ním už roky. Přišel o ruku v otcově továrně a Rita se ho snaží všemožně ujistit, že je pořád ještě dokonalý muž. Mám pocit, že se s ním chce vyspat, aby si tak odpykala všechnu tu vinu, kterou vůči němu cítí.“

„No a kdybych si něco uříznul na vašem mixéru, Connie, co bys pak ke mně cítila?“

„To by záleželo na tom, co by sis uřízl.“

14:15 – Paní K právě něco řešila po telefonu se svým manželem a je nasraná jak mraky. Zřejmě se zpozdil kvůli Lacey, která ho z těžko představitelnejch důvodů shledala přitažlivým. Nebylo by to poprvý, co se zabouchla do starýho, nechutnýho chlapa (můj tata je toho zářným příkladem). Po obědě poslala paní K Doga s *Plockem II* do San Diega, aby kohosi vyzvedl na letišti. Pochopil sem, že jde o návštěvu, kterou pozval pan K, aniž by se o tom poradil se svou ženou. Jen doufám, že si neplánuje nakvartýrovat je ke mně do salonu.

Paní K a Connie šly vyvenčit psy. Slouhu nechaly doma, aby se moh věnovat svým povinnostem pradleny. (V komoře vedle lodního špajzu sem našel velikou pračku se sušičkou z nerez oceli.) No dobře, aspoň se můžu kochat Conniinýma kalhotkama a podprsenkou, když už se nemůžu zabývat tím, co je v nich. Dogovo prádlo mě až tak nerajcuje.

20:40 – To je k nevíře, milý deníku. Když se Dogo vrátil z letiště, z fára se nevysypal nikdo jinej než Sheenin otec s pravěkým huňatým vobočím v modrobíle proužkovaným vohoze! Za ním se vyšourala její pět tisíc let stará matka (v šortkách!) a pak sama moje nejmilovanější s výrazem hluboký deprese ve tváři. Srdce mi poskočilo, když nás Connie představovala, ale Sheeni jen apaticky potřásla studeně vlhkou rukou Ricka S. Huntera, aniž by naznačila, že mě poznala. Ani její rodiče nevypadali, že by si byli vědomi bezprostřední blízkosti toho údajnýho posla samotnýho satana, zlotřilce a kriminálníka Nicka Twispa.

Byl sem vděčnej za Tojovu špatně padnoucí uniformu. Moje tvář i hlas sou teď sice jiný, ale pod šatama číhá to stejně bezútěšný tělo, který Sheeni tak důvěrně zná. Dokud se nepřesvědčím, že svý lásce můžu naprosto důvěřovat, musím každou jeho část před jejími zraky pečlivě ukrývat.

Panu a paní Saundersovým byla přidělena Conniina kajuta, Connie a moje milovaná obsadily salon a mě šoupli dolů k Dogovi do zavazadlovýho prostoru. Zatímco Connie prováděla mou lásku po kempu, propašoval sem svůj leptop dolů do kotce pro otroky a pak spěchal do kempový umývárny, abych se před zrcadlem trochu zušlechtil. Uhladil sem si vlasy a pečlivě si natrénoval, jak udržet rty co nejsevřenější. Podlitiny na obličeji byly sotva znatelný a jebák na bradě plně pod kontrolou, což se rozhodně nedalo říct o mý nervový soustavě.

Paní K se snažila být ze všech sil přívětivá, ale přítomnost dvou zapřisáhlejch abstinentů a jejich zakaboněný mladistvý dcery pohodu koktejlovýho dýchánku tak trochu narušovala. Domácí upíjeli svý margarity a hosté srkali nealkoholickou verzi tlamolepu mai-tai. Vzhledem k tomu, že je připravoval ďábelskej stevard, bylo v nich o něco víc rumu, než by si člověk pod pojmem „nealkoholický" představoval, ale nikdo si nestěžoval. V době, kdy se Dogo chystal hodit na pánev první kusanec másla, byli už všichni v poněkud povznesený náladě. Příjezd hostů si vynutil i novej, konvenčnější řád u jídla. Na mahagonovým stole bylo prostřeno pouze pro pět lidí. Dogo vařil a já servíroval. Později se personál odděleně navečeřel z toho, co zbylo.

Paní K a pan Saunders udržovali konverzaci u stolu, seč jim síly stačily. Moje milovaná byla podivně zaražená a zjevně se odmítala na svý rodiče byť jen podívat. Sheenin otec opakovaně děkoval paní K, že pomohla zachránit jejich „zhýralého syna" od „katastrofálně chybného kroku". Sheenina matka jí zase zdvořile poděkovala za to, že se s nimi opět dělí o tak „sybaritský přepych". (Těžko říct, co tím má na mysli. Doufám, že nic sprostýho.) Connie se vyptávala Sheeni na Ukiah a školu, ale dostalo se jí pouze strohejch, jednoslabičnejch

odpovědí. Že by byla moje milovaná tak zdrcena starostma o můj osud?

„Tojo, pojďte se nám ukázat na světlo," poručila mi paní K, když sem dolíval kafe ze stříbrný konvice. „A teď mi řekněte, komu jen se tento mladý muž podobá?"

Když si tak všichni podrobně prohlíželi mou novou vizáž, celej sem zčervenal a skousl si rty.

„Vypadá jako poměrně slušný mladík," poznamenala Sheenina matka, „i když je pravděpodobně smíšeného původu."

„Vypadá jako jeden z mých klientů. Hájil jsem ho kdysi při obvinění z pohlavního zneužívání dětí," přišel se svou trochou do mlýna pan Saunders.

„Řeknu vám, jak vypadá," řekla Sheeni a nesměle na mě pohlédla. „Vypadá jako Jean-Paul Belmondo."

„Ten francouzský herec?" zeptala se udiveně Connie.

„Ano! To je ono!" vykřikla nadšeně paní K. „To je to jméno, na které jsem si za boha nemohla vzpomenout. Jako by mu z oka vypadl."

Doufám, že se ti to líbí, Sheeni. Jako obvykle, drahá, jsem to udělal jen kvůli tobě.

Úterý, 30. října

Nedochvilnej pan K se pořád ještě neozval. Dokud se ten energickej magnát nerozhodne, jestli se k nám připojí nebo ne, zůstává *Plock* zaparkovanej na týhle sluncem zalitý písčitý zátoce jižně od hranic. Ne že by mi to vadilo, spíš považuju za úžasný štěstí být na palubě grandiózní silniční jachty společně se svou milovanou, přestože jí tajemnej plavčík Rick S. Hunter doposud nestál ani za tři věty. Dnes se jí aspoň trochu zvedla nálada. Jistě si umíte představit, že sem v neustálým pokušení sevřít svýho zamračenýho drahouška do náruče a zasypat ho divokýma belmondovskýma polibkama. Minulou noc sem tiše trpěl při pomyšlení, že moje láska leží ve svý svůdný noční košili jen pár centáků nade mnou. Místo toho sem byl nacpanej jak sardinka vedle Doga Dimondy, a to celou situaci ještě zhoršovalo. Měl sem nutkavou potřebu věnovat se svýmu horečnatýmu tělu a musel sem nehnutě ležet jak nebožtík ve svý

rakvi podobný posteli, zatímco venku se romanticky převaloval příboj.

Anna a Vronský vykazujou silnej odpor k Sheenině matce. Kdykoli se přiblíží, ostentativě prchají a schovávají se. Cítím némlich to samý. Je to jediná pasažérka *Plocku*, která mě ještě furt oslovuje jako „Tojo“. Všichni ostatní následovali příkladu paní K a říkají mi „Bondo“. Kdykoli mám při snídani nezvládnutelnou chuť hodit jí míchaný vajíčka za výstřih nebo nalít kafe do klína, opakuju si, že je to babička mých budoucích dětí. Má z pekla štěstí, že sem si nenechal podvázat chámovody.

14:28 – Právě sem měl vzrušující debatu se svou jedinou. Když sem zapřahal oba čokly k odpolednímu venčení, zeptala se Sheeni, jestli se k nám může připojit.

„Určitě,“ zachrčel sem s nucenou nonšalancí a podal jí Annino vodítko.

Moje milovaná měla na sobě sandály, kanárkový kraťasy a tak důvěrně známej žlutej vršek bez ramínek, ze kterýho sem byl vyřízenej už před pár měsícema u jezera Clear Lake. Zamířili sme si to po písčitý pláži směrem ke skalnatým útesům v dálce, kde údajně chrlí mořskej gejzír slanou vodu do víc než dvacetimetrový výšky.

„Kdysi tu muselo být moc hezký,“ poznamenala melancholicky Sheeni. „Dokud si tu všichni ti zhýralí Američané nenastavěli své hnusné plážové vily.“

„Lidé jsou jako morová nákaza,“ odpověděl sem a táhl Vronskýho pryč od tlející mrtvoly utopenýho mořskýho zvířete. „A psi s nimi drží krok.“

Moje milovaná zabublala potlačovaným smíchem. „Není ti v tom kabátě horko?“

„Vůbec ne,“ zalhal sem. „Léčím se z nachlazení. Proto mám tak zastřený hlas. A paní K vyžaduje, abych chodil celý den v uniformě.“

„Pracuješ pro ně pořád?“

„Jen přes prázdniny. Tento rok jsem to skoro nezvládl, protože jsem se vyboural na motorce, ale zranění se mi celkem rychle hojí... A co ty? Netrápí tě něco? Vypadáš tak... nějak duchem nepřítomná.“

„Po pravdě, vůbec se mi sem nechtělo. Můj otec si to vydupal. Ani matka sem nechtěla. Nemá Krusinowské příliš v lásce, jak sis jistě mohl všimnout z jejího nespolečenského chování. Otec trval na tom, že musíme jejich pozvání přijmout. Je to právník a ti se vždycky instinktivně lepí na lidi s penězi. Asi doufá, že se mu podaří převzít pár kšeftů."

„Vždyť jsou na světě horší věci než prázdniny na pláži v Mexiku."

„Možná by se mi tu líbilo, ale ne s mými rodiči!"

Anna se zastavila, aby si mohla v klidu po obědě ulevit a vyblít se.

„Jak vycházíš s Connií?" zeptal sem se.

„Ujde to."

Opět sme pokračovali v chůzi.

„Víš, že je bláznivě zamilovaná do tvého bratra?"

„Slyšela jsem. Osobně mám za to, že nechat se chirurgicky zohavit jen proto, aby člověk zaujal lhostejného partnera, je čiré zoufalství. Nemyslíš?"

„Nejsem si jist, zda bych to nazval zoufalstvím," oponoval sem a těžce polkl. „Je to spíš tvořivý přístup k řešení problému." Cítil sem, že je na čase změnit téma.

„Tys prý měla nedávno nějakou srážku se zákonem."

Moje milovaná na mě vrhla rychlej zkoumavej pohled. „Zdá se, že jsi velmi dobře informovaný. Bylo to jen nedorozumění – jedno z mnoha v poslední době. Byl to teď děsný blázinec. Můj blízký přítel byl vmanévrován do idiotského sňatku. Další můj kamarád musel urychleně opustit město a jen tak tak unikl zatčení. Už jsem o něm asi dva týdny neslyšela."

„A tebe to asi pěkně trápí, co?" zeptat sem se s nadějí.

„Ani ne. Ten se o sebe umí postarat sám."

„Zní to, jako by ti ani nevadilo, kdyby ho zavřeli."

„Víš, ono by to celou situaci značně zjednodušilo."

Snažil sem se nedat najevo ten zmatek, kterej v mým srdci její krutý slova vyvolaly.

Ke slavnýmu gejzíru sme se nedostali. Moje milovaná byla jako vždy plná energie, ale zdálo se, že tenoučký nohy psů to už dlouho nevydrží. Vydali sme se raději zpátky.

„Ještě nikdy jsem neslyšel jméno Sheeni."

„Ve skutečnosti se jmenuji Sheridan. Můj otec je totiž blázen do občanské války. A když jsem byla malá, můj kamarád mi začal říkat Sheeni."

„A kdo to byl?"

„Jistý chlapec jménem Trent Preston."

Další rána válečným štváčům. Doufám, že se mi jednoho dne podaří najít v rušným životě mý drahý aspoň jednu věc, ve který by neměl prsty ten pomatenej poéta.

16:10 – Při návratu sme zjistili, že je *Plock* narvanej cizíma čumilama z kempu, který nejspíš ke značný rozmrzelosti paní K pozvala Sheenina matka. Moje milovaná se stáhla na střechu s knihou a já sem šel s Connií na pivo (platila ona) k vydlážděnýmu plácku kempingovýho obchodního střediska. Vymačkal sem si dovnitř trochu citronový šťávy a nemilosrdně nasával přímo z hnědý flašky.

„Tak jak to jde, s tou Paulovou sestrou?" ptala se Connie.

„Hrozný. Chce Nicka prásknout poldům."

„Opravdu? To že řekla?"

„Naprosto otevřeně."

„Hm, to se dalo čekat, Ricku. Ale celkem chápu, proč jsi z ní vedle. Je to třída. Sice trochu studený čumák, ale stejně."

„Sheeni umí být i něžná. Akorát že teď je pěkně nasraná na svý rodiče. Connie, musíš mi pomoct z ní dostat ty prachy."

„A jak?"

„Řekni jí, žes mluvila telefonicky s Nickem. Že tě pověřil, abys ji požádala o vystavení šeku na šest set osmdesát devět tisíc dolarů na tvý méno. Pak bys mi ty peníze poslala na konto."

„Dobře, Ricku. Ale moc by mě překvapilo, kdyby na to přistoupila."

Dopil sem pivo a krkl si tak hlasitě, až se všichni přítomní otočili a zírali na mě. Ať mi laskavě vlezou na záda.

„Jak se ti líbí budoucí tchán a tchýně?“ zeptal sem se.

„Panebože, Ricku, ti mi pijou krev. Nechápu, jak mohli ti dva vyprodukovat něco takového, jako je Paul a Sheeni.“

„To taky nedokážu pochopit. Dále mi vrtá hlavou, proč je sem vůbec tvůj otec pozval.“

„To je jednoduché, Ricku. Jde o další důkaz, že to byl on, kdo práskl Paula. Jediným vysvětlením je nepřekonatelný pocit viny. Neobjednáme si ještě něco na zub?“

„Měl sem za to, že se živíš jednou olivou denně. V poslední době se cpeš jako kůň.“

„Teď rozhodně nemusím držet dietu, Ricku. Chudák Paulo je ve vězení a Lacey prakticky zmizela ze scény.“

„Seš si jistá, žes ho nakonec neudala sama? Víš, napadá mě, jestli to nebyl poslední zoufalej pokus tvýho těla, jak se vyhnout smrti hladem.“

„Kéž bych byla tak mazaná, Ricku. Možná bych se měla trochu přiučit u tvé přítelkyně.“

21:40 – Někteří pasažéři se museli jet nadlábnout předraženou zobkou s mnoha chody do hóchnóbl restaurace nahoře v kopcích. Vzhledem k tomu, že se do *Plocku II* vejde jen pět lidí, oba slouhové směli zůstat doma a najíst se z toho, co zbylo v lednici. Nemusím ani popisovat, jak úchvatně se na večeři vyfikla moje milovaná. Bondo se svou novou francouzskou krví v žilách ji drze očumoval, ale zdálo se, že si toho nevšimla. Connie si přilepila fialový kontaktní čočky, který sem na ní ještě neviděl. Na sobě měla jeden ze svých odvážných orientálních hábitů z hedvábí a vypadala záhadně exoticky. S povzdechem sem je pozoroval, jak odjíždějí. Pak sem vyrobil dvě silný margarity a Dogo mezitím naservíroval zpracovaný zbytky z panský tabule. Mám pro tebe otřesnou zprávu, milej deníku. Ještě mi není ani patnáct, a už sem ztratil přehled, kolik chlastu sem ve svým životě vypil.

„Dogo, kde se z vás stal tak skvělej kuchař?“ zajímalo mě, když sem si to chrochtal nad jeho lahodnejma šlejškama.

„V CIA, Ricku.“

„Cože! Vy ste byl špión!? A není to vaše nápadný tetování poněkud nevhodný pro utajenou špionážní činnost?“

„To byla jiná CIA, Ricku. Po svým úrazu sem začal pracovat u Krusinowských na jachtě. Byla to skutečná, čtrnáctimetrová loď. Ale

Connie trpí mořskou nemocí, tak ji museli prodat. Potom mě poslali na kuchařskej kurz do Culinary Institute of America.“

„Fakt?“

„Jo a celý to za mě zatáhli. Nejspíš je přestalo bavit jíst furt dokola ty moje dělňácký guláše a poflámový ryby.“

„A nesnažil ste se někdy o paní K? Myslím, že vás má ráda.“

„To ani náhodou, Ricku. Celkem rád bych jí trochu zvalchoval kosti. Potřebovala by to jak sůl. Ale co se stane, až je po tom? Až si začnete lízt na nervy? Hm? Řeknu ti, co se stane. Dogo Dimondo přijde o flek. A já mám tuhle práci moc rád.“

„A máte nějakou přítelkyni?“

„Já mám pravidelnej přísun, Ricku. Ženský úplně blázní po mým znetvořeným údu.“

„Prosím?“

„Po mým pahýlu přece. Sou po něm jak utržený ze řetězu. Pořád chtějí zkoušet, jaký to je.“

Odložil sem nevěřícně vidličku. „To nemůžete myslet vážně.“

„Udělám jim tu radost, kdykoli chtějí.“ Natáhl ke mně svou šikmo seříznutou, ale svalnatou paži. „Až sem nad loket. Moc se jim to líbí!“

Zbytek večeře sem už nedojedl. Zrovna když si o někom začnete myslet, že je to docela prima chlap, dozvíte se, že je to starej prasák. A já musím spát hned vedle něho, bezbrannej jak holátko.

Středa, 31. března

Pana K pořád ještě zaměstnávaj pracovní problémy v L. A. Výroba naklaďákovýho pérování musí být hodně choulostivá záležitost. Paní K řekla, „ať jde do hajzlu“, a po snídani nařídila Dogovi, aby vytáhl kotvy. Nakopl silnej dízl motor a stiskl pár

tlačítek na palubní desce. Satelitní talíř na střeše se vnořil, postranice smrskly, přední markýza a schody se zatáhly, hydraulický stabilizační podpěry se zvedly a vtáhly dovnitř. Pár věcí musel Dogo udělat ručně: odpojit elektrickej kabel, odšroubovat vodovodní přípojku a smradlavej odtok do kanálu. Když sem se mu pokoušel při upevňování táhla k *Plocku II* bejt co platnej, zaflákal sem si uniformu kolomazí.

Původní plán byl vzít to dolů po pobřeží až k La Pazu, ale šéfík kempu důvěrně Dogovi sdělil, že nedávno v těch místech na liduprázdných úsecích silnice banditi přepadli a okradli několik americkejch karavanů. Paní K se proto raději rozhodla jet na východ k Mexicali a pak jižně přes Sonoru směrem ke Guymas na druhý straně

Kalifornskýho zálivu. Já osobně bych si to namířil přímo do Estados Unidos, kde může člověk bez obav pít vodu, rozumí domorodcům a banditi se vyskytujou jen ve městech.

Ať už je Dogo úchyl nebo ne, ukázal se opět jako skutečnej mistr a protáhl naši obrovskou obytnou kraxnu úzkejma mexickejma silnicema. Druhá ruka by mu nejspíš jen zavazela, a navíc by ho ještě hendikepovala při sexuálních hrátkách. Paní K okupovala sedadlo vedle řidiče, kde pokračovala ve vyšívání svých psích deček. Ostatní se uvelebili v pohodlným, přestože už ne tak prostorným salonu. Anna a Vronský se roztahovali na vypolstrovaným rantlu pod oknem a zdravili míjející řidiče pokyvováním hlavy jako ty módní figuríny psů z umělý hmoty. Šinuli sme si to severovýchodně, já se věnoval praní prádla (přihodil sem tam i ten svůj zasmolenej kabát od uniformy), vysávání koberců, drhnutí koupelen a servírování vybranejch pochutin a koktejlů zhýčkanejm pasažérům. Tak tomu se zřejmě říká prázdninová brigáda.

Před polednem sem si chvíli pokecal s Connií na posteli její matky v hlavní ložnici. Místo svýho admirálskýho kabátce, kterej se zatím převaloval v rušičce, sem se maskoval Dogovým žlutým pršiplášťem.

„Včera večer, když jsme se chystaly do postele, jsem mluvila s Sheeni. Má skvělou figuru.“

„To já vím, Connie. Už sem ji totiž viděl. Hrozně rád bych si to zase někdy – a to co nejdřív – zopakoval. A co říkala?“

„No, udivilo ji, žes volal mně, a ne jí. Řekla jsem jí, žes měl strach, že by její telefon mohl být odposlouchávaný.“

„Chytrá hlava. A co říkala o vystavení toho šeku?“

„Neřekla ne. Ale má to jeden malý háček.“

„A to?“

„Dřív než ti ty peníze předá, chce s tebou mluvit.“

„Doprčic. Já s ní přece v žádným případě mluvit nemůžu. Poznala by můj novej hlas.“

„Tak tak, Ricku. Tvůj hlas je teď opravdu nezaměnitelný. A taky velmi mužný pro chlapce tvé tělesné konstrukce. Doktor Rudolpho je skutečný génius.“

Překvapeně sme vzhlédli, když se otevřely dveře. Moje milovaná nakoukla dovnitř a okamžitě zrudla.

„Ach, promiňte,“ zakoktala. „Jen jsem hledala, kam bych si mohla na chvíli lehnout.“

13:20 – Po obědě strávila Sheeni půl hodiny blitím na záchodě. Paní K usoudila, že si nejspíš uhnala nějakýho cizáckýho mikroba, a nadopovala ji něčím ze svých bohatých zásob léků. Doporučila jí, ať si lehne do ložnice rodičů, a vyslala k ní plavčíka s hrnkem slabýho čaje.

„Jak je ti?“ zeptal sem se.

„Strašně,“ odpověděla a přikryla si oči paží.

Mé srdce jí běželo v ústrety, přestože sem svý tělo držel v bezpečný vzdálenosti. V situacích citový krize bych neváhal a nabídl svý útěšný rameno, ale když se jedná o infekci, držím se raději stranou.

„Právě projíždíme Mexicali,“ upozornil sem ji.

„To je fakt úžasná zpráva.“

Tiše sem zíral na svého trpícího drahouška a slyšel, jak jí to v žaludku ohavně škrundá.

„Mezi mnou a Connií dnes ráno k ničemu nedošlo.“

„Ani ve snu mě nenapadlo, že by k něčemu mohlo dojít. A i kdyby? Co je mi do toho?“

Vzdychl sem si. Moje milovaná se na mě podívala štěrbinou pod loktem.

„Ještě něco?“ zeptala se.

„Ne, já už jdu. Doufám, že už je ti líp. Dej mi vědět, kdybys něco potřebovala.“

„Dík. Neboj, určitě budeš ten první, komu dám vědět.“

15:42 – Sheeni stále ještě odpočívá. Za oknem ubíhá typická krajina třetího světa. Tato část Mexika je nádherná, pokud se vyžíváte v pohledu na holý hnědý kopce, nekonečně nudnou poušť a obří náklaďáky s chlapáckýma maniakama za volantem. K zahnání tý neuvěřitelný nudy se paní K rozhodla, že svou dceru a manžele Saundersovy naučí hrát bridž. Ani jeden z těch tří se dvakrát nechytal. Nejhorší je paní Saundersová, která neustále přerušuje hru pomlouváním Nicka Twispa. Sloním uším zdánlivě nezúčastněnýho plavčíka se tak donesly nesmírně zajímavý okolnosti celýho případu. Vypadá to, že si pan Mince v novinách přečetl o pátrání po Nicku Twispovi a vyzvonil poldům všechno o kontě Carlotty Ulanské. Ti vyčmuchali finanční transakce až k Mariovi a Kimberly, a taky k Sheeni, na jejíž konto mi obchodní partneři zasílali šeky.

„Vytvořil jakousi pekelnou síť,“ vysvětlovala neúnavně paní Saundersová. „Něco tak strašného by nevymyslel ani ten nejďábelštější mozek. Policie si samozřejmě zprvu myslela, že moje dcera je do toho také nějak zapletena. Ale ona jen posílala peníze dál. Velmi přísně jsme ji za to potrestali. Od chvíle, kdy se s tímto zvráceným kriminálníkem seznámila, je náš život noční můra. A teď nakazil svou morální zkažeností i našeho syna. Tojo, došly nám oříšky.“

„Hned to bude, paní Saundersová,“ odpověděl sem a potlačil Françoisovo dnešní už čtyřicátý sedmý puzení k vraždě.

„A zabavila mu policie všechny ty peníze?“ zjišťovala paní K. „Bohužel nikoli,“ odpověděl Sheenin otec. „Převedl všechno na anonymní konto do zahraničí, zcela mimo dosah FBI.“

„Ale přece musí vědět aspoň jméno, na které je to konto založené,“ tvrdila paní K.

„Je na jméno Emma Bovaryová,“ odpověděl. „Mají vážné podezření, že jde o pseudonym.“

21:37 – Utábořili sme se u Cortézova moře na předměstí Puerta Penasco. Pokud budu někdy nucenej prožít kus života jako ztroskotanec v ošuntělým mexickým městě, pak si zarezervuju hotel v Puertu Penasco. Teď momentálně okupujou zaprášený ulice a putyky hordy chlastometrů (studentů z arizonskejch univerzit na jarních prázdninách), mezi kterýma je i Connie Krusinowská. Dogo ji odvezl do města z titulu řidiče, osobního strážce a úchyla na lovu. Sheeni a já sme chtěli jet taky, ale pan Saunders svý dceři důrazně připomněl, že má domácí vězení, a paní K upozornila Bondu, že nemá hotové své povinnosti v kuchyni. Tak sem to narychlo pofackoval a pozval svou milovanou na romantickou procházku do padajícího nachovýho soumraku, spojenou s venčením psů. Je to jedinečná příležitost využít exotickejch kulis k tomu, aby se Rick S. Hunter začal svý budoucí supermanželce neodbytně dvořit.

„Sheeni, nechápu, jak můžeš mít domácí vězení třináct set kilometrů od domu?“ upozornil sem ji na jistou nesrovnalost.

„Můj otec je idiot.“

„A jak se cítíš?“

„Ricku, ptáš se mě na to každých dvacet minut. Je mi už dobře.“

„Promiň. A co to právě čteš?“

„*Á lómbre des jeunes filles en fleurs.* Je to od Prousta.“

„Marcela Prousta?“

„Ano. Četls od něho něco?“

V žádným případě sem neměl v plánu nechat se chytit do pasti tím; že bych prozradil ten tak dobře známej (a banální) literární vkus Nicka Twispa.

„Kdepak já, Sheeni. Já nečtu, já žiju.“

„Netušila jsem, že se tyto dvě činnosti navzájem vylučují. A jaký druh života vedeš?“

„Život plný činorodosti.“

„Aha. To myslíš jako vysávání koberců, míchání koktejlů, venčení psů a tak?“

„Tyto domácí povinnosti jsou jen dočasné. Zpracovávám životní zkušenosti, abych je mohl použít ve svém umění.“

Podívala se na mě poněkud skepticky.

„A jaký druh umění máš na mysli?“

„Mám v plánu stát se hercem,“ zalhal sem. „Jako můj otec.“

Moje milovaná se dlouze zadívala do fádně hnědejch očí Ricka S. Huntera.

„Kdo je tvůj otec?“ naléhala.

„Tak úplně přesně to nevím. Víš, adoptovali mě z dětského domova ve Francii. Moji nevlastní rodiče, Hunterovi, nedávno zahynuli při autohavárii dřív, než mi stihli říct podrobnosti o mém původu. Jsem teď úplně sám. Ale mám neodbytný pocit hlubokého spříznění s... no asi víš, koho mám na mysli.“

„To je neuvěřitelné, Ricku. A snažil ses ho zkontaktovat?“

„Samozřejmě že ne,“ odpověděl sem a smyslně ohrnul spodní ret. „Mám za to, že jsem jen jeho prohřeškem z mládí, na který by nejraději zapomněl.“ Můj ret zůstal trčet příliš daleko od tváře. Raději sem ho rychle zasunul zpět. „Máma s tátou byli velice neoblomní. Nikdy mi nedovolili se podívat na jediný jeho film ani naučit se slovo francouzsky.“

„Ricku, to je neuvěřitelné,“ opakovala moje láska. „Myslím, že bys měl co nejdřív zajet do Francie.“

„Spíš ne, Sheeni. Raději bych se prosadil na vlastní pěst.“

Do zátylku mě praštil šutr. Otrhaná banda místních výrostků na nedaleký skále začala na Sheeni obscénně gestikulovat a po mně házet kamenama. Přestože mohli od chrabrýho syna však víte koho snadno dostat výprask, lapli sme svý čokly a pelášili si to nazpět.

Později sem zvažoval, že svou nejmilovanější políbím při svitu luny, ale pak sem si to rozmyslel a raději počkám, až budu mít jistotu, že je ten mikrob udolanej.

DUBEN

Čtvrtek, 1. dubna (apríl)

Noc sem strávil na nepohodlným zadním sedadle *Plocku II*. Dogo měl štěstí a vrátil se s hnědovlasou čtyřicítkou, která funěla a nervózně se pochichtávala. Později sem se od Connie dozvěděl, že dělala pedagogickej doprovod dívčímu spolku z univerzity v Tempe. Lapl sem svůj polštář a deku a snažil se nemyslet na to, co se asi děje v zavazadlovým prostoru. Aspoň že neječela. No, na druhý straně se to snad dá považovat za bezpečnej sex, pokud se ovšem Dogo před tím pořádně vydrhne. Byla pryč dřív, než sem se vzbudil. V umývárně kempu sem potkal Doga, kterej vypadal odpočatej a sám se sebou spokojenej.

Každý ráno se Dogo snaží udržovat v kondici padesáti klikama jednoruč. Slíbil, že mi ukáže pár cviků, jak posílit svalstvo. Je mi jasný, že je zapotřebí nějakým radikálním způsobem změnit stavbu těla Ricka S. Huntera, dřív než se odvážím svést svou milovanou. Vzhledem k tomu, že už nemůžu být hubenější, mou jedinou záchranou je nabalit na sebe svalovinu. Horší to bude s ptákem. V žádným případě nemůžu tu citlivou část svýho těla vystavit stejnýmu utrpení, jaký nedávno prodělala moje tvář. Je mi ukradený, že dr. Rudolpho je světovej specialista na tenhle druh operace, a výsledkem by tudíž mohla být vskutku závratná velikost. Nepadá to v úvahu, ani kdyby mi Anděla chodila měnit obvazy třikrát denně. Budu si zřejmě

muset vzít příklad ze svýho dávnýho kámoše Leváka a trvat holt na tom, aby bylo zhasnuto.

9:15 – I přes svou kocovinu překypovala Connie dnes ráno při snídani nadšením. Když sem doumýval nádobí, vytáhla mě ven, na pláž zaneřáděnou plechovkama od piva.

„Ricku, mluvila jsem dnes ráno s naší hospodyní Benecií. Říkala, že táta strávil noc v jeskyni!“

„Jen si nedělej moc velký naděje, Connie. Mohl to být od vaší hospodyně jen povedený apríl!“

„Už léta Benecii podplácím. Je na ni naprosté spolehnutí. Kromě toho ví, že by si to se mnou neměla rozházet. Je totiž v Americe ilegálně.“

„A řekneš to Paulovi?“

„Blázníš? Nemůžu přece riskovat, že se Lacey stane tím, co Paulo nemůže mít. Zjistí to sám, až nadejde ten správný čas. No a jak se to vůbec vyvíjí mezi tebou a Sheeni?“

„Celkem to de. Myslí si, že sem synem Jeana-Paula Belmonda.“

„Doufám, že víš, co děláš, Ricku. Měl bys být trochu rezervovanější. Nezlob se, ale kdykoli se objeví Sheeni, tvůj jazyk těla hlasitě vyřvává, jak jsi dostupný. Musíš být trochu odměřenější a nechat ji, aby k tobě přišla sama.“

„A co když nepřijde?“

„Ale přijde. Jsi jediný volný muž na scéně – teda s výjimkou Doga.“

„Když už sme u toho, Connie. Co si myslíš o Dogovi... jako o muži?“

„Ptáš se, jestli bych chtěla dělat tamto hnusný s tím jeho tamtím?“

„No, tak nějak.“

„Ricku, je jasný, oč vám chlapům jde. Staráte se jen o to, co kam narvat. Ale ženská sexualita není tak monotématická. Je mnohem komplexnější.“

„Panebože, tak tys to s ním dělala?“

„Já ne, Ricku. Dogo je pro mě něco jako táta. Ale dvě moje kamarádky si to s ním jednou rozdaly ve třech. To jeho tetování jim fakt vzalo dech. Jedna část jeho těla je údajně ozdobená tak, že

vypadá jako přesná kopie periskopu ponorky, včetně nýtů.“ Pak se mrkla na hodinky. „Uf, je čas, abys zavolal domů. Benecia říkala, že tvoje sestra hodinu co hodinu volala Lacey z Oaklandu, aby zjistila, kde jsi.“

9:45 – To je dobře, že sem zatím odložil milostný přibližovací manévry. Sheenin mikrob opět nemilosrdně zaútočil a srazil mou milovanou na postel v kajutě jejích rodičů. Paní Saundersová chtěla poslat pro doktora, ale má láska trvá na tom, že si akorát potřebuje odpočinout. Paní K jí naordinovala další antibiotika. Mezitím sem si vypůjčil od Connie mobila a vytočil důvěrně známý číslo svýho starýho domova v Oaklandu. Nebyl sem si jistej, co tam dělá moje ségra, ale modlil sem se, aby máma byla v práci. Joanie zvedla telefon hned po druhým zazvonění. Teprve odkazem na její románek z dívčích let s budoucím topenářem Philem Polsetou sem ji přesvědčil, že ten divně znějící mužskej hlas v telefonu skutečně patří jejímu uprchlýmu bratrovi.

„Abys věděl, Nicku, nikdy jsem to s Philem Polsetou nedělala.“

„Tak mi vysvětli ty antikoncepční pilulky schovaný v horním šuplíku prádelníku?“

„Ty seš ale příšernej čmuchal, Nicku. Musíš se okamžitě vrátit domů. Máma je ve vězení. Střílela na Lanceho.“

„Naše máma vzala na Lanceho Wescotta kvér? Na svýho policajtskýho manžela?!“ nevěřil sem svým uším. „A zastřelila ho aspoň?“

„To ne, ale Lance je v nemocnici. Ztratil spoustu krve. Střelila ho do třísel.“

„Naše máma ustřelila Lancemu koule?“

Nevím, proč sem se tak divil. Vždyť jak znám mámu, kam jinam by chlapa střelila?

„Byla velmi rozčilená, Nicku. Lance byl podle všeho hrubý a podváděl ji s jinýma ženskýma. Ty ani nevíš, že nikdy nepřijal malého Noela za svého.“

Noel Lance Wescott je můj trapnej nevlastní bratr, kterýho sem nikdy neviděl.

Joanie pokračovala: „Lance mámě vyhrožoval, že ji opustí. Máma všechny tvoje peníze od slečny Ulanské uložila na jeho jméno. A on jí vyhrožoval, že ji nechá bez jediného centu! No a pak se nějak jeho pistole dostala z pouzdra a Lance skončil s dírou v podbřišku. Máma je teď ve vazbě, Nicku. Já se starám o malého Noela. Potřebujeme pětadvacet tisíc dolarů na kauci, ale Lance to nechce zaplatit.“

„Joanie, to má být nějakej aprílovej fór?“

„To není vtip, Nicku. Musíš nám ty peníze poslat.“

„Já je nemám, Joanie. Všechny moje peníze má Sheeni.“

„Tak je od ní fofrem vyber. Jsem naprosto v koncích.“

„Nemůžu s ní mluvit, Joanie. Je to trochu složitější. Budeš jí muset zavolat sama. Dám ti číslo, kde ji zastihneš. Ale neříkej jí o dvacet pět tisíc. Tolik by ti nikdy nedala. Požádej ji dejme tomu o šest.“

„Ale já potřebuju rovnejch pětadvacet, Nicku.“

„Věř mi, Joanie. Dostaneš je. Řekni Sheeni, ať ti vypíše šek na výběr v hotovosti. A musíš mi slíbit, že všechno, co dostaneš navíc, schováš pro mě.“

„Tak jo, Nicku. A kdy přijedeš?“

„To nevím. Teď nemůžu.“

„Máma tě potřebuje. A copak nechceš vidět malého Noela?“

„Vždyť je to ještě batole, Joanie. Sou všechny k nerozeznání. A mámě řekni, že... že jí napíšu.“

„Dobře, Nicku, tak ještě aspoň řekni ahoj tomu maličkému.“

Řek sem ahoj svýmu vrnícímu nevlastnímu bratrovi a dal mu do života dobrou radu, aby si neustále a za všech okolností kryl záda. Teď konečně chápu, odkud má François svý vražedný sklony. Každej blbec, kterej umožní mý matce přístup k nabitý zbrani, zasluhuje, aby přišel o svý visatce. Panebože, to je ale dědičný zatížení! Není divu, že ten vzornej student Nick Twisp tak zvlčil. Aspoň že mám jistou satisfakci, neboť sem ji varoval (šarlatovou rtěnkou na zrcadle), že ji její manželství bude jednou sakra mrzet. Další dobrá zpráva, kromě té, že je Lance postřelenej, je nejspíš skutečnost, že tento incident pravděpodobně ještě sníží beztak již skomírající Sheeninu úctu k Nicku Twispovi. To všechno povede k

tomu, že moje milovaná pak snadno propadne odměřený francouzský přitažlivosti Ricka S. Huntera.

10:35 – Pět minut poté, co sem zavěsil, začal znovu vyzvánět Conniin mobil. Vzala ho a odnesla Sheeni. Za pár minut sem s potěšením pozoroval, jak zpod gauče v salonu vytahuje Sheeninu kabelku a nese ji do kajuty mý milovaný. Zdálo se mi, že uplynula celá věčnost, než se Connie znovu objevila v salonu s bílou ofrankovanou obálkou, které se okamžitě zmocnil plavčík.

„Slíbila jsem Sheeni, že jí to hned odnesu na poštu," zašeptala Connie.

„Taky že jo," zašeptal sem. „Jen co to trochu opravím."

Snadno sem otevřel ještě vlhkou obálku a vytáhl z ní šek podepsaný „Emmou Bovaryovou", kudrlinkovým rukopisem devatenáctýho století. Modrozelená barva mi byla povědomá – šlo o tutéž reklamní propisku s vyrytým jménem firmy pana Krusinowskýho, kterých se tu všude kolem válely mraky. Vzal sem stejnou propisovací tužku a rychle připsal čtvrtou nulu. Přepsat slovy šest tisíc na šedesát bylo o něco těžší, ale nakonec sem byl s výsledkem moc spokojenej. Ještě štěstí, že je tak indisponovaná a nevypsala to jedním tahem. Jen mě mrzelo, že tam nešlo připsat ještě jednu nulu.

„To s tvou matkou je dost hrozné, Ricku," zašeptala Connie a se zájmem pozorovala, co dělám.

„To bude dobrý," odpověděl sem polohlasně. „Pokud Lance půjde na lavici svědků, neexistuje na světě porota, která by mou matku odsoudila – i když jde o poldu."

Pak sem vrátil šek zpátky do obálky, znovu ji přelepil a podal ji svý spolupachatelce Connii. Já vím, je to podvod, ale nesmíme zapomínat, čí prachy to defrauduju.

O pět minut později. Další strašnej šok. Uvědomil sem si, že na obálce, kterou sem olízl, byly pravděpodobně Sheeniny sliny plný mikrobů!

13:22 – Zatím se u mě žádný zhoubný příznaky neprojevily. Znovu si to valíme plnou parou vpřed jižním směrem po široký čtyřproudý silnici vstříc temnýmu a zlověstnýmu Mexiku. Sem tam

záhlídneme malý, sluncem zalitý vesničky. Před chvílí nařídila paní K Dogovi zastavit náš mohutnej pojízdnej domov na odpočívadle, abychom mohli odpochodovat na obhlídku vysokýho kvetoucího kaktusu u silnice. Je to zázrak, že se mu ve vyprahlým prostředí podařilo sehnat dost živin k úspěšný imitaci rudejch plastikovejch květů made in China. Anna s Vronským mu chtěli být v tý bohulibý činnosti nápomocni, a tak se na něho vyčůrali.

14:50 – Právě sem odnesl našemu invalidovi odpolední čaj. Seděla na posteli a poslouchala volkmena. Protože se Rick S. Hunter snažil oplývat maximem nezájmu, jakýho byl schopnej, práskl sem s hrnkem na stolek, pohrdavě se zašklebil a měl se k odchodu. Moje milovaná zastavila pásku a sundala si z uší sluchátka.

„Ricku, líbí se ti Borodinova smyčcová kvarteta?“

Zastavil sem se s rukou na klice. Věděl sem, že vzhledem k Nickovýmu jednoznačně staromilskýmu hudebnímu vkusu si budu muset dát v týhle oblasti zatracenýho majzla.

„Dávám přednost skupině *Mladí vylízanci*,“ zalhal sem.

Moje láska se posadila na okraj postele a zcela zřetelným gestem mě vyzvala, abych usedl vedle ní. Váhavě sem tak učinil, ale zachovával si co největší odstup.

„Opravdu, Ricku? A které jejich písně máš nejraději?“

Tak to sem teda šlápl do hovna.

„No, v podstatě všechny. A kdo ti dnes ráno telefonoval?“

„Nepříjemná zpráva, Ricku. Matka mého přítele Nicka postřelila svého manžela. Volala mi jeho hysterická sestra. Její bratr Nick je ten kluk, co prchá před policií.“

„To je ale divná rodina.“

„Obávám se, že by jim všem prospělo psychiatrické vyšetření a dlouhodobá, pravidelná léčba. Zvláště pak Nickovi.“

Ovládl sem se a nepoukázal na to, že v poslední době má její rodina skoro stejně impozantní rejstřík trestných činů jako ta moje.

„Hm,“ zachrčel sem. „Zdá se, že by ses toho kluka hrozně ráda zbavila.“

„Někdy si to také myslím.“

„Jenom někdy, Sheeni?“

„Je to trochu komplikované, Ricku. Chodíš s nějakou dívkou?“

„Mám pravidelný přísun.“

Sheeni byla blízko a přibližovala se ke mně čím dál víc. Rozeznával sem jemný napětí jejích odzbrojujících rtů. Jestli si myslí, že ohrozím imunitní systém Ricka S. Huntera další várkou mikrobů, tak se teda hrozně...

Líbali sme se jen deset minut. Pak sem odtrhl svý rty od jejích, zkroutil je do pohrdavýho posměšku a kolíbavým krokem se vydal ke dveřím.

21:12 – Celou cestu přes doširoka roztažený Hermosillo a ještě dál sem zápasil s dopisem matce. Zajímalo by mě, v kolika případech lze tvůrčí krizi spisovatelů přičíst na vrub jejich rodičům. Co může člověk říct blízkýmu příbuznýmu z matčiny strany, kterýho čeká soudní postih za střílení na nenáviděnýho otčíma? Škoda, že ses netrefila? Smůla, žes neměla možnost vystřelit ještě jednou? Příště to snad vyjde? Nakonec sem se zmoh jenom na to, ať se kvůli pokusu o vraždu zbytečně netrápí a že doufám, že si v budoucnu neplánuje navštěvovat manželskou poradnu společně se svou obětí. Taky sem připsal pár hezkejch slov o jejím předchozím milenci Wally Rumpkinovi a vyslovil přání, aby jí tato epizoda dala nahlédnout, kam až sou někdy lidi jako ona a její starší syn nuceni zajít v zoufalých životních situacích. Nakonec sem napsal něco v tom smyslu, že doufám, že ji bude moct malý Noel často navštěvovat ve vězení, neboť to její druhý syn pravděpodobně nezvládne. Celkem mám za to, že se mi podařilo vytvořit poměrně podnětnej dopis, kterej by se v budoucnosti mohl stát jádrem publikace *Sebrané dopisy Ricka S. Huntera*. Obálku sem adresoval mámě domů do Oaklandu, a abych zmátl poldy, jako zpáteční adresu sem uved Spolek milovníků psů čivava, místní pobočka Sonora.

Pozdě odpoledne sme dorazili na pobřeží Guaymas. Spousty výškovejch hotelů mezi svěže zelenýma tropickýma zahradama, ale žádnej z kempingovejch placů neuspokojil náročný požadavky paní K. Nakonec sme se utábořili na písčitým břehu modrý zátoky, pár kiláků jižně od města, ve stínu rozeklaný hory Teta Kawi: Není tady dokonce ani elektřina, a tak nám musí vystačit to, co máme: lodní

baterie, zásoba propanu, naftovej generátor (kterej napájí nezbytnou klimatizaci) a tisícilitrovej kanystr s pitnou vodou. Příjem satelitního televizního vysílání je dokonalej, ale mobilní telefony paní K i Connie sou mimo dosah civilizace. Zdá se, že nás čeká život ve skutečný divočině.

Dogo si dal pár silnejch margarit, aby se trochu vzpamatoval po cestě, a pak se na ohništi, který v písku na pláži vykopal Bondo, pustil do grilování čerstvě zakoupenýho mečouna. Seděli sme na teplým písku, cpali se a pozorovali, jak oranžovorůžový slunce nesměle zapadá do kobaltovejch vod Cortézova moře. Sheenina matka si pomlaskávala a chválila mě, že můj nealkoholickej tlamolep mai-tai je to nejlepší, co kdy pila. Bez ohledu na mý jednoznačně rezervovaný chování se moje milovaná uvelebila hned vedle mě. Snažím se ji ignorovat, co mi jen síly stačí.

Pátek, 2. dubna

Další vražedně parnej den. Nevím, jak to Guaymas zvládá, ale je tu jak na poušti, uzavřený navíc do obrovskýho skleníku. Bylo už teplo, když sme se s Dogem vykutáleli z naší kobky v nákladovým prostoru. Kolem venkovní sprchy natáhl plachtu a pak se vysvlík. Nenápadně sem očumoval jeho bohatě zdobený nahý tělo a všim sem si orla, vigvamu a čehosi, co vypadalo jako fordka z roku 1932. Ale že bych tam zahlíd něco, co by se podobalo onýtovanýmu periskopu ponorky, to teda ne. Pak sem se osprchoval já. Dřív než sem se stihl utřít do sucha, musel sem na svý ještě vlhký tělo hodit admirálskou uniformu, protože z *Plocku* se vynořila moje láska v těch stejnejch purpurovejch bikinách, kterýma mi loni v létě u jezera Clear Lake nabourala nervovej systém.

„Ahoj, Ricku," zavolala na mě laškovně. „Pojďme si zaplavat."

„Už jsem byl," lhal sem. „Musím vymačkat pro paní K džus."

Byl bych samozřejmě mačkal raději něco jinýho, ale to rozhodně nepatřilo do rodiny citrusovejch plodů.

Hlavním tématem konverzace při snídani byla Nickova matka-vražednice. Zdá se, že moje milovaná opět nedržela jazyk za zuby. Nic moc se o tom případu neví, to však nezabránilo Sheenině odporný matce, aby znovu nespustila urážlivou tirádu na téma, jakou hrozbu pro svět představují Twispovi. Měl sem co dělat, abych zabránil Françoisovi v jeho úmyslu nachcat jí do ovesných vloček.

Uprostřed snídaně někdo zaklepal na dveře, což vyvolalo bouři zuřivýho psího štěkotu. Otevřel sem. Zlostnej turista, kterýho sem předtím zahlíd dole na pláži, nás požádal, jestli bychom nemohli laskavě vypnout ten „hlučný generátor".

„Ráda bych, ale nemohu, milý příteli," odpověděla paní K. „Moji psi bohužel nesnášejí vedro."

„Není nic horšího než rozhicovaná čivava," sdělil sem tomu zarudlýmu pěšákovi. „Nechcete si dát s námi kapučíno? Mám právě v kávovaru horkou vodu."

Zamumlal něco o „zasranejch egoistickejch buranech, co ničí planetu" a vztekle odešel.

12:20 – Mezitím než Bondo dokončil svý povinnosti v kuchyni, stihly uschnout bikiny mý milovaný, tak si přes ně hodila hodně dlouhý triko a nenápadka sme se vykradli z tábořiště. Obdivoval sem její prozíravost, s níž se moudře vyhnula diskusím o domácím vězení tím, že se raději rodičům o našem výletě ani nezmínila. Přestože ze mě čišela chladná rezervovanost na sto honů, Sheeni mě vzala za ruku. Došli sme až k silnici, odkud sme se nechali místním rozhrkaným autobusem dovézt do města. V dopoledním parnu celý město smrdělo tlejícíma rybama. Pro případ, že by přesto nebylo nově příchozím dostatečně jasný, čím se místní lidé živí, páni radní považovali za vhodný postavit cosi, co se menuje „Monumento al Pescador", obludnou sochu chrabrýho domorodce zápasícího s obří rybou.

Procházeli sme se po nábřeží, když tu se moje milovaná omluvila a zapadla do *lékárny*. Od vchodu sem ji pozoroval, jak si něco vybírá v uličce s *antikoncepčníma* prostředkama. Snad si nepředstavuje, že si zaplatíme jedno odpoledne v laciným hotelu? Skvělej nápad, ale

jenom v případě, že by nabízeli možnost totálního protileteckýho zatemnění.

Vskutku se zdálo, že to má v plánu, protože o chvíli později mě už vedla směrem k hotelu. Prošli sme zšeřelou chladnou vstupní halou k přilehlý jídelně.

„Dáme si sodu, Ricku?“ navrhla moje milovaná. „Zdá se mi, jako bys měl v plánu každou chvíli v tom kabátě omdlít horkem.“

„Tak dobře,“ zachraptěl sem.

U atraktivní číšnice sme si objednali mangovou šlichtu ve vysokých sklenicích. Sheeni se omluvila a odběhla na záchod. Když se po pár minutách vrátila, zářila jak sluníčko na hnoji.

„Vypadáš, jako bys vyhrála v loterii,“ zachrčel sem.

„Jsem šťastná, Ricku. Opravdu šťastná. Podívej!“

Podala mi malej obdélník tvrdýho papíru v plastikovým pouzdře.

„Co to je?“ zeptal sem se.

„Těhotenský test, Ricku. Dopadl skvěle.“

„To chceš říct, že jsi těhotná?!“ zvolal sem.

„Ne, hlupáčku. Právě že nejsem. Podívej, tady to malé okénko se nezbarvilo do růžova.“

„Ty sis myslela, že bys mohla být těhotná?“ zeptal sem se, pořád ještě jakoby omráčenej.

„Něco mnohem horšího, Ricku,“ odpověděla. „Obávala jsem se, že čekám malého Twispa. Minulý měsíc využil můj přítel Nick momentu mé emocionální přecitlivělosti. Jsem ještě pod zákonem, takže by se z čistě právního hlediska jednalo o znásilnění.“

Polkl sem. „Ale těhotná nejsi, že ne.“

„No, o pár dnů se mi to zpozdilo a cítila jsem se divně. Taky mi dělalo starosti to zvracení. Ale mám někdy dost nepravidelnou menstruaci. Už se mi stalo, že jsem vynechala i celý měsíc.“

„S tím by sis neměla zahrávat, Sheeni. Muži nejsou stavěni na to, aby byli v sexu zodpovědní. Zneužijí tě, jak jen budou moci.“

„Ricku, mluvíš jako moje matka. A kromě toho na mě Nick nikdy nepůsobil dojmem pravděpodobného kandidáta na úspěšnou reprodukci.“

Mírně dotčeně sem se natáhl pro účet a obdélník tvrdýho papíru loktem shodil na zem. Když sem se sklonil, abych ho pod stolem vylovil, zažil sem příšernej šok.

TO ZATRACENÝ VOKÝNKO ZRŮŽOVĚLO!

Pokud to mý geny přivítaly s nadšením, pak mi to nedaly vědět. Zbytek mý bytosti to přijal s panickou hrůzou. Ve snaze zvládnout to zděšení sem ten usvědčující důkaz nenápadně strčil do kapsy.

„Ricku, jsi bledý jak smrt."

„Promiň... musím si..."

Prchl sem na záchod a tam v několika bouřlivejch vlnách vodevzdal celou svou snídani. Jakmile doznělo mohutný závěrečný finále, roztrhal sem malej papírovej obdélník na kousíčky a spláchl je do záchoda i s tím dalším sajrajtem.

Když sem se vrátil ke stolu, Sheeni něco hledala.

„Nickie, nemůžu najít ten test."

Krve by se ve mně nedořezal.

„Jaks mě to řekla?" zeptal sem se v úžasu.

„Ricku, samozřejmě. Neviděls ho někde?"

„Ne, asi ho vzala servírka, když odklízela ze stolu. Pojďme."

Když sme opouštěli hotel, moje láska mě najednou chytla za paži a vtáhla zpět do haly. Na druhý straně ulice kráčeli do sebe zavěšeni Sheenin otec a paní K.

„Možná je to jen výraz přátelské zdvořilosti," vydechl sem.

S otevřenou pusou sme zírali, jak tulící se pár mizí ve vchodu protějšího hotelu.

„Vrcholné farizejství, Ricku," prohlásila znechuceně Sheeni. „Jsme svědky toho, jak právě zvedlo svou odpornou hlavu."

15:20 – Po obědě – tentokrát s menším počtem strávníků (ti dva absentéři „nakupují ve městě", bezstarostně vysvětlovala Sheenina podváděná matka) – sem vzal oba psy na krátkou procházku, abych je uchránil od úžehu, a pak sem pod pohupující se palmou vyhledal mladší Krusinowskou, abych se jí optal na radu. Kydal sem opalovací krém na Conniiny holý záda, zatímco moje milovaná na druhý straně zátoky vesele dováděla s Dogem. Tentokrát se žádná

OLE z této tak smyslný činnosti nevobjevila. Doufám, že ze mě události dnešního dne neudělaj pro zbytek života impotenta.

„Zdálo se mi, že ti dva na sebe mrkají, už když jsme hráli bridž," poznamenala Connie, když sem jí vylíčil šokující průběh dnešního dopoledne. „Není to sice moje gusto, ale všimla jsem si, že ženy jsou po padesátce mnohem méně vybíravé. Menopauza musí být zřejmě daleko depresivnější záležitost, než jsem si myslela. Kdysi by se moje matka takovému samolibému moulovi vysmála. To, že je Rita přitažlivá pro pana Saunderse, je mnohem pochopitelnější. Jak by se ti líbilo muset strávit s jeho zákonitou nocležnicí každou noc?"

Samotný pomyšlení mnou otřáslo. Je možný, že drahá Sheeni bude jednou taky tak stará a odpudivá?

„Ale co mám dělat s Sheeni?" zaúpěl sem.

„Patnáct, a už je v tom," zavrtěla hlavou Connie s povzdechem. „Tak si to určitě neplánovala."

„Ale ona neví, že je těhotná," zdůraznil sem.

„Toto slastné nevědomí nemůže trvat věčně, Ricku. Z toho, co mi prozradily kamarádky, lze usoudit, že těhotenství zná způsob, jak o sobě dát své oběti vědět. Až to zjistí, umím si představit, že jejím prvním impulsem bude touha toho chlapa, co za to může, zbičovat k smrti."

„A co kdybych jí nabídl sňatek?"

„Nechtěj, abych ti řekla, jak brzo by ses ocitl za mřížemi."

Duší se mi přehnalo další citový zemětřesení. Můj scvrklej nástroj v gatích se ještě zmenšil.

„Co mám teda dělat?"

„Absolutně nic, Ricku. Hoď se do klidu a šarmuj dál. Líbí se mi, jak sis zlepšil jazyk těla."

„Ale co chudák Sheeni?"

„S tou si starosti nedělej, ovšem za předpokladu, že se jí to podaří utajit před rodiči. Díky tobě, Ricku, si může dovolit ten nejlepší potrat, jaký jí mohou peníze zajistit."

„Ale já myslel, že bychom se mohli vzít. Sheeni by si mohla naše dítě nechat. Mohli bysme si ho pár měsíců nechat u sebe, aby si k

nám vytvořilo citovou vazbu, a pak bysme ho šoupli do internátní školy. To by nám přece naše plány až zas tolik nenabouralo.“

„To není dobrý nápad, Ricku. Ještě nejste na rodičovství zralí.“

„A kdo je, Connie?“

„Skoro nikdo, Ricku, přestože já doufám, že se mi podaří brzy ulovit toho hezouna Paula.“

Zadíval sem se na druhou stranu zátoky a toužebně civěl na svou lásku. Vůbec se mi nelíbí ten bouřlivej způsob, jakým ji náš potetovanej řidič hází do vln. To by především s ohledem na svůj stav dělat neměla.

„Connie, nikde na celým tom hnusným Dogově těle sem nezahlíd ani náznak periskopu ponorky ani žádnejch umělejch nýtů.“

„Možná tam nejsou, Ricku. Nesmíš věřit všemu, co se ti řekne na apríla.“

19:05 – Pozdě odpoledne se náš zamilovanej párek vrátil z města ověšenej nakoupenýma potravinama. A dělali jako že nic. Je to pro mě zajímavý zjištění, že nejen my mladí se musíme tvářit, že sme vůči sexu lhostejní. Po obvyklým koktejlovým dýchánku Dogo připravil další skvělou grilovanou večeři na pláži. Moje milovaná se zaksichtila, když sem jí naservíroval skutečně nealkoholickej mai-tai. Řek sem si, že bych měl děcku dopřát trochu klidu, protože má pravděpodobně ještě kocovinu z těch flámů předchozích dnů.

Když sem tak seděl na písku a cpal se na rožni opíkaným kuřetem, prohlížel sem si plochý břicho svý milovaný. Tam někde zápasí prťavá zygota o svou existenci. Čeká ji pěkně tvrdej boj. Jakpak si poradí s břemenem twispovskejch chromozomů ve svý DNA a s hostitelkou, která nebude nadšená, až se o její přítomnosti dozví? Přemýšlel sem, jestli mám tý chudince fandit nebo ne. Potřebuje tato přelidněná planeta další lidskou bytost? A co ten nehostinnej svět, se kterým se bude muset vypořádat, pokud by se jí to přece jen povedlo a ona to vybojovala až k narození. Samozřejmě sem si uvědomoval, že o jejím osudu bude naštěstí rozhodovat pouze Sheeni, ale i tak sem z toho byl smutnej.

22:45 – Měsíc je skoro v úplňku. Dřepím pod palmou a hlavou se mi honěj zasmušilý myšlenky v rytmu dunění generátoru, když tu ke mně bezstarostně přitančí moje milovaná a vyzuje si sandály.

„Nevadilo by, kdybych si přisedla, Ricku?“

„Je to veřejná pláž,“ zachrochtal sem.

Sheeni se posadila, opřela se o kmen stromu a s nepřítomným výrazem si upravila horní část bikin. Natáhla se a hodila mi hrst bílýho písku na kalhoty uniformy.

„Žhavá noc,“ řekla. „Jak to můžeš v tom kabátu vydržet?“

„Svítí měsíc. To není zdravé.“

„Pchá. Mně se spíš zdá, že se za své tělo stydíš.“

„Možná. Ta havárie byla opravdu ošklivá.“

„Co se stalo, Ricku?“

„Zadřel jsem hlavový těsnění při stodevadesátce. Z motorky nezbylo nic. Doktoři říkali, že už nikdy nebudu chodit. Ale já sem těm cucákům ukázal.“

„Zůstaly ti ošklivé jizvy?“

„Možná.“

„Mně by to nevadilo, Ricku.“

„To ty jen tak říkáš. Můžu se tě na něco zeptat? Co bys dělala, kdyby ten dnešní test dopadl jinak?“

„Panebože, Ricku. To nevím. Je to příliš úděsné, než abych o tom vůbec přemýšlela.“

„Vzala by sis toho kluka?“

„Vždyť ani nevím, kde je mu teď konec.“

„A... miluješ ho?“

„Co je to láska, Ricku? To slovo se tak často používá, že ztratilo veškerý význam. Nick mi pořád opakoval, že mě miluje. No tak jo. Co to ve mně vyvolávalo? Pocit, že je to neodbytný kluk, který se na mě chce lepit – asi tak jako lišejník na kůru stromu.“

„Tak tys ho vůbec neměla ráda?“ zeptal sem se zděšeně.

„To neříkám. Ovládal umění, jak se dostat člověku pod kůži. Ale spala jsem s ním jen proto, abych s ním mohla spát.“

„Tak tomu nerozumím.“

„Chci tím říct, že jsem s ním měla sex jen proto, abych s ním mohla strávit noc. Myslím, že lidé nejsou stavěni na to, aby spali sami. Kdybych měla dceru, řekla bych jí – dokud ti nebude šestnáct, tak žádný sex, ale potom můžeš spát se svým klukem každou noc.“

„Možná by to pro ni bylo příjemné, Sheeni, ale obávám se, že by se ten kluk moc nevyspal.“

„Musí to být divné, být klukem, Ricku. Mít to své náčiní, které vás nutí ho pořád do někoho strkat.“

„Ale bez toho bychom jako druh vymřeli.“

„Asi máš pravdu. Líbím se ti, Ricku?“

„Jo, docela ujdeš.“

„Mohla bych se dnes v noci vypařit. Setkali bychom se v tom malém vozítku.“

„Možná,“ zívl sem. „Uvidím, jestli se mi bude chtít.“

Sobota, 3. dubna

Nemusím snad ani říkat, že se mi chtělo. Sheeni, pořád ještě oblečená ve svých fialkových bikinách, na mě už čekala na zadním sedadle, když sem tam dorazil v plný zbroji. Lehli sme si spolu do stísněnýho prostoru, měsíc svítil dovnitř kruhovýma otvorama a ozařoval její vábný křivky stříbřitou aurou. Mý masivní rty se už nemusely obávat žádných mikrobů, a tak se okamžitě pustily do díla. Moje láska si přitiskla mou ruku na svý pružný ňadra a pohladila mě po vzdouvajícím se poklopci uniformy. Krátký období Rickovy impotence naštěstí vzalo okamžitě za svý. Stáhl sem jí vršek bikin a začal se mazlit s tou tak důvěrně známou bradavkou. Snažil sem se nepoužívat milostný techniky z repertoáru Nicka Twispa. Naše rty se nakonec přece jen odloučily.

„Nesundáš si ten kabát, Ricku?“ zeptala se. „Mám pocit, jako bych se líbala s mažoretkou.“

To je smůla. Proč nemohla dnes být temná, bezměsíčná noc?

„Raději ne, Sheeni. Nemám s sebou žádné kondomy.“

„Pár jsem jich koupila. Ten zákazníky nejlépe hodnocený druh.“

„Neříkalas, že sex s osobami pod šestnáct neuznáváš?“

„Pocházím z rodu pokrytců,“ zašeptala a stáhla si dolní část bikin.

„Pojďme na to.“

Ať sem se snažil sebevíc, nezabránil sem Rickovi, aby nevsunul prst do horce zavlhlých záhybů její kaštanově hnědý chlupatice. Zasténala a pustila se do boje s mým poklopcem. Musel sem vyřešit obtížný dilema: i kdybych riskl možnou identifikaci OLE při svitu měsíce, nebyl sem si jistej, jestli by při svým nynějším stavu měla něco takovýho dělat. Nakonec sem, sice nerad, odtáhl její ruku z mých kalhot.

„Raději ne, Sheeni.“

„Proč ne, Ricku?“

„Víš, doktoři říkali, že bych ho ještě nějakou dobu neměl používat.

Pěkně se mi potrhal, když jsem přeletěl přes řídítka. Teprve minulý týden mi sundali dlahu.“

„Jó? Ale na omak mu nic není.“

„Já bych to raději neriskoval. Uděláme to jinak.“

Na základě dlouhý zkušenosti sem přesně věděl, co se v tomto bodě ode mě očekává. Vykonal sem to, zachvěla se mi v náruči jakoby v křeči a pak se udýchaně uvolnila.

„To bylo úžasné. A co ty, Ricku? Myslíš, že by to ohrozilo tvou rekonvalescenci, kdybych ho jen tak přes kalhoty hladila?“

„To by mu myslím nemuselo uškodit. Jestli teda chceš.“

Její jemný dotyky byly nepředstavitelně vytříbený. Až příliš rychle sem se ocitl v tý mlžný říši mimo rozumový chápání a jen nerad se vracel zpátky na zem. Propletli sme svý údy, jak nejvíc to jen šlo, a poslouchali bušení svých srdcí a zpomalující se rytmus dechu. Její jemný vlasy voněly mořem. Zabořil sem do nich svou tvář a políbil ji na krk. Přál sem si, aby tato noc nikdy neskončila.

„Je to strašné, Ricku,“ řekla a mazlila se s jedním knoflíkem z mý uniformy. „Po neděli tě už nikdy neuvidím.“

„Takový už je život, puso,“ zachrčel sem.

„Ricku, a záleží ti na mně aspoň trochu?“

„Jasně, mám tě docela rád. Pojďme spát.“

„Kéž bychom nebyli tak mladí.“

„Pojďme spát, Sheeni. Ber každý den tak, jak přichází. To je moje heslo.“

Kéž by bylo!

11:09 – Zabalili sme to a vydali se zpátky na sever. Paní K měla sice v plánu, že se dostane až ke starýmu báňskýmu městu Alamos (dalších dvě stě padesát kilometrů na jih), ale vzala zavděk tím, že dostala aspoň Sheenina otce. Dnes ráno se její tajnej milenec muchlal ve velkým stylu s Vronským, což sem interpretoval jako pokus signalizovat, že by se strašně rád mazlil s jejich společnou paničkou, přestože bych byl předpokládal, že laškování s Annou by vysílalo mnohem jednoznačnější poselství. Ti dva mají smůlu, že na *Plocku* je tak málo soukromí. I já s Sheeni bychom ho trochu potřebovali. Naštěstí si nikdo nevšiml, že sme oba prozívali celou snídani. Spal sem asi dvě hodiny a i těch pár minut bezvědomí si vyčítám jako promarněnej čas, kdy sem měl raději vdechovat vůni paží svý milovaný. Jak mi Rick S. Hunter neustále připomíná, na spaní budu mít dost času, až budu mrtvej.

Moje láska dnes po snídani opět zvracela a spustila tím další tirádu svý matky na téma nedostatečných hygienických norem v Mexiku. Osobně nechápu, proč naše parazitní zygota vyhazuje oknem tolik potenciální výživy. Brzy obě v klidu odpočívaly v kajutě Saundersových a plavčík si mohl dát rande s Connií v ložnici její matky a trochu si s ní soukromě poklábosit.

„Mám za to, žes strávil příjemnou noc se svou přítelkyní,“ řekla Connie.

„Velice příjemnou. Nikdy bych tomu nevěřil, Connie. Čím sem vůči Sheeni vodměřenější, tím je přítulnější.“

„Gratuluju, Ricku. Právě jsi objevil fundamentální závadu lidskýho mozku. Nějak se nám tam popletly dráty slasti a bolesti. Paulo mě ještě ani. nepolíbil, a já jsem z toho vyřízená. Pořád na něho musím myslet. Sheeniny hormóny jsou teď samozřejmě velice zmatené. To je možná další důvod, proč to má tak rychlý spád.“

„Je neuvěřitelně něžná. Skoro na Ricka S. Huntera žárlím, že mu to s ní jde až tak snadno.“

„Jsi skvěle schizoidní, Ricku. Líbí se mi, jak jsi žárlivý sám na sebe. Takže jste to spolu dělali, co?“

„Dělali sme všechno, až tam na to. Nebyl sem si jistej, jestli to je bezpečný – víš, s ohledem na její stav.“

„Je to naprosto bezpečný, Ricku. Lidi to dělají skoro přímo na porodním sále. Copak vás to neučili ve škole?“

„Možná že jo, Connie, ale já sem nedával pozor. Nikdy mě nenapadlo, že by se něco takovýho mohlo týkat mý osoby.“

„No tak abys pomalu začal shánět informace, chlapče. Nebo ti mám říkat tatínku?“

15:45 – Zastavili sme u silnice na rychlej oběd v městečku Imuris, asi třicet kiláků jižně od hranic. Než sem stihl odklidit nádobí ze stolu, seběhlo se veškerý místní obyvatelstvo a očumovalo náš skvostnej lodní karavan. Dogovi se nelíbilo, jak mu vošahávaj jeho naleštěný veledílo, a tak když sme odjížděli, mocně zadul na klakson, aby ty davy usmrkanců trochu vyplašil. Náš plán byl přejet hranice do Arizony v Nogales. Connie na mně viděla, jak začínám být nervózní, tak si mě vzala stranou a uklidňovala mě, že to bude dobrý. Jí se to řekne! Ona není ten údajnej Rick S. Hunter, kterej má u sebe zfalšovanej rodnej list znějící na méno Nicka S. Dillingera.

Před náma se na hranicích šinula asi půlkilometrová kolona aut, takže než sme se dostali na řadu, měl sem dost času, aby hladina stresu dosáhla život ohrožující úroveň. Seděl sem na gauči vedle svý milovaný a cítil, jak se mi tep srdce pomalu ale jistě blíží k bodu definitivního kolapsu a po čele stékaj pramínky potu jako sliz hlemýždě.

„Ricku, co se děje?“ zajímala se moje láska a tiskla mi ruku.

„Jen se mi vrátily vzpomínky na tu havárku,“ zachrčel sem.

A pak projel hraniční kontrolou náklaďák před náma a přišla řada na nás. Dogo stiskl tlačítko, vysunuly se přední schůdky a otevřely se dveře. Usměvavá pohraničnice vstoupila na palubu. Přestal sem dýchat. Anna a Vronský zuřivě štěkali na Conniině klíně.

„Vezete nějaké ovoce nebo zeleninu?“ zeptala se.

„Poslední jsme snědli na oběd,“ zalhala paní K.

„Jste všichni američtí občané?“ zeptala se pohraničnice a přelétla pohledem všechny pasažéry, z nichž jeden musel podle mého názoru vypadat strašně podezřele.

„Jistě,“ odpověděla paní K.

„Máte velmi hezký karavan!“ pochvalně se vyjádřila pohraničnice. „Přeji vám šťastnou cestu.“

Vystoupila, Dogo zatáhl schůdky a zavřel dveře, nastartoval a jako zázrakem se mi vrátil dech. Byl sem zpátky ve Spojených státech a dokonce sem ani neprošel osobní prohlídkou. Panebože, pak ale fakt není divu, že je naše země vydaná napospas drogám. Mohli sme před odjezdem z Mexika narvat kokainem celej nákladní prostor, a pes by ani neštěk.

19:05 – Tábořím před Tucsonem v masňáckým karavanovým kempu, kterej má vlastní bazén, tenisový kurty a golfový hřiště. Když člověk stráví nějakou dobu v zemi třetího světa, musí mu připadat naše země až k nevíře blahobytná – jako by z nebe neustále pršely dolary. Dogo (s mou pomocí) zapojil všechny přípojky a přívodní šňůry (a spláchl až po okraj naplněný kontejnery). Connie se rozhodla, že je pořád ještě dost světla, aby si šli zahrát devět jamek. Coby dítě zazobanců z privilegovanejch vrstev hraje určitě tu stupidní hru nadprůměrně dobře. Překvapením pro mě bylo, že šel hrát i Dogo, přestože má proti ostatním hráčům značnej hendikep. Možná odpaluje míček nohama.

Sheenina matka jela s nima, protože se potřebovala po tý dlouhý cestě trochu nadýchat čerstvýho vzduchu a ráda řídí golfový vozítka. Jako skvěle placenej právník je pan Saunders taky golfovým nadšencem, ale tentokrát se obětoval a nabídl se, že zůstane doma „dělat společnost naší hostitelce“. Sheeni ty dva nechtěla pustit z dohledu, ale paní K trvala na tom, abysme my „mladí“ šli prozkoumat kemp. Při odchodu sme ještě zaslechli, jak za náma cvakl zámek u dveří.

„Kdyby to nebyli takoví pokrytci,“ poznamenala moje milovaná a vzala mě za ruku, „mohli být v jedné ložnici a my v té druhé.“

Podnikli sme teda výzkumnou výpravu po kempu vobklopeným pouštní krajinou, která vypadala jako povrch měsíce s kaktusama. Je

mnohem líp vybavenej než ten kemp u Clear Lake, kde sme se loni poznali. Prošli sme velkou společenskou místností s hracíma automatama, videohrama, kulečníkem a obří televizní obrazovkou. Omrkli sme bazén a přilehlou horkou vířivku narvanou šedovlasýma důchodcema. (Odmít sem se k ní přiblížit byť jen na padesát metrů.) Pozorovali sme, jak se v automatickejch pračkách kompletně vybavený prádelny muchlujou pestrobarevný vohozy. V obchodě sme si koupili sodu, zvolna se procházeli pomalu padajícím soumrakem a hodnotili životní styl obyvatel jednotlivejch karavanů. Kemp nabízel kdejakou vymoženost moderního světa, kromě místa, kam by si mohli zajít mladí lidé opačnýho pohlaví a být tam spolu sami. A navíc bylo všude tolik kempařů a tolik světla, že sme si nemohli ani zalézt do *Plocku II* a nerušeně se tam věnovat intimnostem. Sheeni vyjádřila zklamání, ale Rick S. Hunter musel dělat, že je mu to fuk.

„Ale tohle je náš poslední společný večer," poznamenala.

„Asi jo," odpověděl sem. „Už aby se ti golfaři vrátili. Umírám hlady."

21:45 – Pan Saunders se ostentativně práskl přes kapsu a pozval všechny na večeři do nóbl restaurace, včetně stevarda a Doga (následovali sme je v *Plocku II*, vzhledem k tomu, že ostatní jeli taxíkem). Connie a já sme si objednali nejdražší zobku z celýho jídelního lístku a náš budoucí tchán nás za to obdařil kyselým pohledem. Sheeni se jen tak trochu povrtala ve svým stejku a já opět pocítil hlubokej soucit s naší ztrápenou zygotou. Náš hostitel seděl mezi svou ženou a paní K, a pokud sem moh posoudit, koketně se lepil nohama pod stolem na obě z nich. Paní Saundersová naštvaně vrátila číšníkovi svou sklenici s čistým mai-tai s odůvodněním, že je „příliš vodový". Mám strach, jestli sem jí tenhle druh koktejlu nezkazil na celej zbytek života.

Teď sme zpátky a všichni nahoře popíjejí šláftruňk a sledují satelitní televizi. Dogo se tady v tý zavazadlový díře ještě neukázal. Máme s Sheeni plán, že až se zhasne, připojí se k Rickovi S. Hunterovi. Jestli se zadaří, možná to půjdeme dělat do černočerný

tmy prádelny na vibrující sušičku prádla. Mám pro ten případ plnou kapsu čtvrťáků. Kéž by nám to vyšlo!

Neděle, 4. dubna

1:15 – KATASTROFA! Sheeni je v nemocnici! Mám úplně nervy v kýblu. Prádelna byla zamčená (asi se vobávali, že by jim někdo vybral ze sušiček tu cupaninu), a tak moje milovaná navrhla, abychom se šli projít vlahou měsíční nocí po golfovým hřišti. Líbali sme se ve stínu stromů na břehu jezírka, a zrovna když sme si hledali místečko ve svěžím travnatým porostu, Sheeni z ničeho nic vykřikla bolestí. Něco ji kouslo do nohy! Uviděl sem malýho, ráčkovi podobnýho tvora, jak se snaží co nejrychlejc zmizet z místa činu, a duchapřítomně sem ho zašláp. Moje láska samou bolestí a šokem propadla hysterii, ale podařilo se mně ji – ani nevím jak – dostat zpátky do *Plocku*, kde její do pyžama voháknutý rodiče spustili příšernej bengál, zatímco paní K na svým mobilu chladnokrevně vyťukala telefonní číslo první pomoci. Tou dobou už byl obličej mý milovaný děsivě napuchlej a jeho majitelka začala mít potíže s dejcháním. Mezitím, co se čekalo na sanitku, přikládala Connie na poraněný místo led a já byl s Dogem vyslán, abysme šli s baterkama a tu chcíplinu přinesli. To se nám nakonec přece jen podařilo, a Dogo prohlásil, že ten škorpión je „pěkně velkej macek".

Nastoupil sem do sanitky s mou milovanou, ale její otec mě hrubým násilím vykázal ven. Saundersovic jeli sanitkou a Connie s paní K je následovaly v *Plocku II*. Paní K mi nedovolila, abych jel s nima, protože bych údajně jen zavazel a prej už sem dnes „způsobil zmatků ažaž". Connie se ke mně přitočila a uklidňovala mě, že všechno bude v pořádku, šoupla mi svýho mobila a řekla, že zavolá, jakmile se něco dozví. Od tý doby mi Dogo pravidelně dolívá chlast. Pokud telefon během dvou minut nezazvoní, asi se z toho zblázním.

2:10 – Právě volala Connie. Moje milovaná je už mimo nebezpečí. Dali jí protijed a teď potřebuje klid. Doktor si pochvaloval, že ji okamžitě dopravili do nemocnice, protože šlo o

jeden z nejnebezpečnějších druhů škorpióna a jeho kousnutí může být i smrtelný. Dále pana a paní Saundersovy ujistil, že ani jed ani protijed nebudou mít na průběh těhotenství jejich dcery negativní vliv. Bylo to, jako by mezi ně hodil atomovku.

Neleží mi to teď momentálně ani v patě, protože sem příliš vyčerpanej, než abych se po tý kalamitě, co mám za sebou, zabýval takovou prkotinou. Du do postele.

11:45 – Na cestě směrem k hranicím Kalifornie. Mám příšernou kocovinu. Cejtím se jak zteřelý těsnění. Ke svý zaměstnavatelce sem byl při snídani mrzutej až neurvalej. Saundersovi už s náma nejsou. Ještě sem spal, když se Sheenin otec vrátil pro zavazadla. Moji milovanou dnes ráno propustili z nemocnice a všichni tři pak chytli letadlo do San Franciska. Ani sme neměli možnost se rozloučit!

Connie mi právě oznámila šokující zprávu. Sheeni nevydržela cílenej nápor rozzuřenejch rodičů a nakonec uvedla méno původce tý neočekávaný zygoty – prej je to ten pomatenej debžot Trent Preston. Je to vůbec možný? Zdá se mi to dost nepravděpodobný. Connie se mnou celkem souhlasí. Má za to, že se ze strany Sheeni jedná o ďábelskou skrčku, jak svý starý lásce polepit nový manželství. Že by má nejdražší milovaná byla schopná až takový zrady? Nejspíš měla mozek ještě pořád zatemněnej tím škorpióním jedem, jinak to přece není možný. Ale zaplaťpánbu, že jako otce neuvedla Nicka Twispa nebo Ricka S. Huntera, neboť, jak mi sdělila Connie, Sheenini rodiče maj za to, že můj ohavnej pokus svést jejich kdysi panenskou dceru, ji stál skoro život. A tak sem teď momentálně předmětem jejich bezuzdný záště já. Takže všechno opět při starým. To by mě zajímalo, koho teď nenáviděj víc – jestli mě, nebo Nicka Twispa. Nebo že by Trenta? Přestože moje rasová čistota může bejt nejistá, aspoň nejsem ženatej.

21:20 – A je po jarních prázdninách. Když sme dorazili zpět do Bel Airu, paní K mi vyplatila 700 dolarů v hotovosti plus mi přihodila pajcku jako prémii za „milostné zklamání“. Slíbila mě zaměstnat na stejnou práci i v budoucnu, pokud ovšem nevyrostu z tý uniformy nebo pokud si nenechám předělat ksicht na „tvář nějaké

nepřijatelné filmové hvězdy“. Poděkoval sem a ujistil ji, že takhle už budu nejspíš vypadat napořád.

Lacey tvrdí, že Rick S. Hunter je „mnohem hezčí“, než byl starej Nick Twisp. A taky se jí děsně líbí, jak teď mluvím. Velice si jejího názoru cením, neboť je to skutečná profesionálka, která zasvětila celej svůj život lidskejm zevnějškům. Dnes se mi možná splní tajnej sen – strávit s ní vášnivou noc o samotě. Pan K se ani neukázal. Předpokládám, že se snaží vypadat, jako že má z opětovnýho shledání se svou ženou a dcerou radost. Moje hostitelka právě zatáhla stěny jeskyně a v mikrovlnce připravuje popkorn. Rick S. Hunter se rozvaluje se svým leptopem na divanu. Doufám, že umělá leopardí kožešina podtrhuje mý nový mužný rty.

Pondělí 5. dubna

Chudinka Lacey si neví rady. Včera v noci, když sme tak seděli na gauči stočeni do klubíčka, mi obnažila svou duši. Usrkával sem bílý víno, zatímco François kul plány, jak ji obnažit celou. V jednom bodě se mě zeptala, co si myslím, že je lepší: jestli být zamilovaná „do chudýho muzikanta, nebo prachatýho ženáče“? Chtěl sem být loajální vůči Connii, a tak sem jí vodpověděl, že primární hledisko každý správný ženy musí bejt především ekonomický blaho jejích nenarozených dětí.

„Ale já přece nemám žádný nenarozený děti,“ namítala.

„Samozřejmě že máš,“ ujistil sem ji. „Akorát že sou... prostě ještě nenarozený.“

„Aha, už asi chápu, jak to myslíš.“

„Lacey, já vím, že Paula miluješ, ale nalejme si čistého vína: jediné, co kdy bude mít Paul společnýho s Charlie Parkerem nebo Stanem Getzem, je záznam v rejstříku trestů za drogy. Nikdy to na žádnou jazzovou superhvězdu nedotáhne. A ty vážně chceš vychovávat svý děti v pronajatých jeskyních u jezera?“

„No to ne, ale zároveň se mi ani nechce rozbíjet Bernieho manželství.“

Poté, co mi odpřisáhla, že to nikomu neřekne, sem jí sdělil šokující detaily o poměru paní K s Paulovým otcem.

„To je neuvěřitelný!“ zvolala. „Starší muže žeru, ale z pana Saunderse mám husí kůži. Toho bych se nedotkla ani kopřivou. A Paula bych kopla do zadku okamžitě, jakmile by se začal svýmu otci podobat.“

„Přesně tak to cejtím i já v případě Sheeni,“ přiznal sem se.

„Je fakt, že Bernie říkal, že to jeho manželství je už leta v troskách,“ připustila nejistě.

„Copak ti to jako důkaz nestačí?“

Lacey lovila v míse popkorn a zahloubala se.

„Bernie je moc milej pán, Nicku, teda promiň, Ricku, ale nejsem dnešní. Možná sem pro něj jen letní románek.“

„Určitě se ti ho podaří ulovit, pokud to budeš dělat chytře, Lacey. Představ si ten obrovskej diamantovej prsten a nákup svatebních šatů v Rodeo Drive. Muži Bernieho věku potřebujou pro tu zbývající část života exkluzivní druhou manželku.“

„Ale dát kopačky Paulovi, zrovna když je ve vězení... To je hrozné, Ricku.“

„Náhodou, když má takovej chlap možnost v lochu meditovat, tak se z toho mnohem rychlejc vzpamatuje. A taky nezapomeň, že se mu navalovalo už při samotný představě, že by si tě měl vzít.“

„To je fakt, že to Paulie řekl,“ uzavřela debatu Lacey. „Krysa jedna.“

François navrhl, že by možná celé věci prospělo, kdyby se mnou Lacey na tom úzkým gauči strávila noc a vzbudila tím u Bernieho trochu tý žárlivosti. Zlehka mě poplácala a řekla, že Bernieho dostatečně nakrkne už samotnej fakt, že tak „švarný šohaj“ jako já stráví noc u filtrů. Tomu moc nerozumím, vždyť sem přece údajně její brácha. Aspoň sem ji ukecal, aby vyzkoušela nový Françoisovy rty. Zamlouvaly se jí.

9:50 – Když sem se dnes ráno vymotal z jeskyně, abych vykašlal vosum hodin inhalace jedovatýho chlóru, Bernie Krusinowski měl už svý hovězí tělo namočený do horký lázně. Mávnutím mě přivolal, ale byl sem vopatrnej a udržoval bezpečnou vzdálenost.

„Tak tys mě neposlouchal, když jsem tě varoval, aby ses držel od mé dcery co nejdál, viď? Jen se na sebe podívej. Tu pusu si musíš žehlit, nebo na ní máš nemačkavou úpravu?“

„Mám ještě trochu nateklý rty po tý operaci.“

„O kolik tě ten pokoutní šarlatán obral?“

„Vo jedenáct tisíc čtyři sta dolarů, ale já si nestěžuju. Na výletě sme vás všichni postrádali,“ převed sem rychle řeč jinam.

„Mexiko je pěkná země – ale jen pro Mexičany. Musel jsem se zde zabývat důležitějšími záležitostmi.“

„Doufám, Bernie, že úmysly, který máte s mou sestrou, sou poctivý.“

„Ne tak nahlas, mladej,“ znejistěl a opatrně se rozhlíd. „Co všechno ti o tom Lacey řekla?“

„Víte, my u nás v rodině nemáme mezi sebou žádný tajnosti. Radil sem jí, aby si našla mladšího muže, který ji bude moct uspokojit po všech stránkách.“

„Jsem schopen uspokojit každou její potřebu, mladej. Tak v tomto bodě můžeš zůstat klidný.“

„Chtěla by děti, Bernie. A domov. Pokud nedostane prstýnek, odejde.“

„Tak tohle mi nikdy neřekla.“

„Nesmíte na mě prozradit, že to víte vode mě, ale loni to takhle dopadlo s jedním mužem v Ukiahu. Jmenoval se George W. Twisp – tamní velký zvíře ve stavebním a dřevařským průmyslu. Dodneška se z toho nevzpamatoval.“

„Opravdu?“

„Lacey za sebou nechává nikdy se nehojící ránu, Bernie. Jakmile jednou odejde, je zkrátka pryč. Nikdy už se nevrátí.“

„Asi má svou hrdost.“

„Proč taky ne? Takovou, jako je ona, najdete v milionu leda tak jednu jedinou.“

„Je naprosto jedinečná, v tom máš pravdu, mladej. Takovou, jako je naše Lacey, nenajdeš ani jednu v miliardě.“

Tak to bychom měli. Teď se v tom snažím nějak zorientovat. Dejme tomu, že se vožením s Sheeni. Pokud vyjde Conniin plán,

stane se mou švagrovou. Jestli si Lacey vezme pana K, bude z ní Paulova nevlastní tchýně: Ale bude zároveň i mou nevlastní tchýní, což by tím pádem mohlo Françoise udržet na uzdě, o čemž však silně pochybuju. Kdyby si Sheenin otec vzal paní K, ta pak bude nejen nevlastní tchýní svý dcery, ale i mou. Doposud si nejsem jist, do jaký příbuzenský kategorie pak bude patřit ve vztahu ke svýmu prvnímu muži. Ale ať to vemem z kterýhokoli úhlu, v každým případě budu ze všech stran obklopenej milionářema. A šťastně ženatej s tou nejkrásnější ženou světa, která mi navíc přinese věnem mý vlastní prachy.

14:24 – Connie byla mýma dohazovačskýma machinacema tak nadšena, že mě znovu vzala na snídani do hogofogo čtvrti West Hollywood. Objednal sem si celej štapl brusinkovejch palačinek Bette Midlersový a Connie vyzkoušela vafle z vepřových párků s licousama Johna Travolty. Byly tak realistický, že se skoro nedaly jíst. Pak mě vodvezla až do východní části L. A. pro nový papíry Ricka S. Huntera. Pan Castillo byl mou poslední proměnou nadšenej.

„Jó, tak to je skutečně profesionální práce, pane Huntere," řekl pochvalně. „Fakt móc pěkný. Většina lidí hraje jen s kartama, který jim rozdal život, ale vy ste muž činu, kterej jede podle vlastních pravidel."

„Mám v plánu si tyhlety karty podržet o něco dýl než minule," připustil sem a vodpočítal z mýho tenčícího se štosu další tři stodolarový bankovky:

Nejen že mě pan Castillo vybavil kompletníma papírama za poloviční cenu (včetně vysvědčení za první ročník), ale navíc mi slíbil, že až se na to budu cejtit, zařídí mi i přijetí na univerzitu. Pořád si sice myslím, že by to Rick S. Hunter klidně zvládl sám, ale v každým případě je dobrý mít jistotu, že mě přijmou zrovna na tu stejnou elitní školu, kde bude studovat moje milovaná.

Když sem tak obdivoval svůj poslední řidičák, napadlo mě, že během mýho života celej svět neustále Nickovi Twispovi sděloval, že „neexistuje". A teď konečně – díky zázračnýmu pokroku moderní plastický chirurgie a padělatelskýmu mistrovství pana Castilla – doopravdy přestal existovat. Všechny tyhle nepřátelský postoje se mi

podařilo nějak zpracovat, aniž bych se musel uchýlit k onomu konvenčnímu řešení a spáchat sebevraždu. Zmizel sem, ale přitom žiju dál. A ještě líp než předtím. Dneska ráno se mnou dokonce při snídani v restauraci flirtovala číšnice. Můžeš se jít vycpat, Trente Prestone!

18:05 – Pocítil sem zoufalý nutkání zavolat Sheeni, ale Connie mi to rozmluvila. Že prej tomu mám nechat volnej průběh a dělat jakože nic. Místo toho mi navrhla, abych šel navštívit druhýho Saundersovic potomka. Místní lochárna se rozvaluje v příměstský čtvrti na nehostinným place bez jedinýho stromu a značně se podobá areálu normální školy – akorát že je tak desetkrát větší a vobehnaná několika řadama vostnatých drátů. Dokonce i rychna je tam jak ve škole. Byl sem značně nervózní, že bych měl dobrovolně vlézt mezi takovou koncentraci strážců zákona, ale Connie tvrdila, že si aspoň ověřím platnost svejch novejch papírů. Umění pana Castilla slavilo velkej úspěch. Řidičák Ricka S. Huntera bedlivě prohlíželi aspoň desetkrát a nikdo ani nemrk. Když sme tak pochodovali ponurejma chodbama a čekali ve frontě před detektorama kovu, modlil sem se ke všem těm lhostejnejm bohům, který maj tyhlety místa na starost, aby mě jich v budoucnu ušetřili.

Měl sem pocit, že sem mezi vostatní návštěvníky celkem zapad, ale moje exoticky vyhlížející společnice budila značnou pozornost. Její vlasy se kroutily v nepřirozenejch vlnách a pohled jí dnes zářil modře, protože neměla kontaktní čočky (Paul prej má její oči raději v jejich polským stavu).

Místnost vyhrazená pro návštěvy byla pro mě dalším velkým zklamáním. Žádný neprůstřelný skleněný stěny a umaštěný telefony na krátkým špagátě. Žádný hrůzu nahánějící železný mříže. Dokonce tam nebyl ani drátěnej plot, kterej by vodděloval porušitele zákona vod řádnejch občanů. Byla to jen veliká neútulná ratejna s votřískanejma stolama a skládacíma kovovýma židlema. Kolem se proháněla spousta uřvanejch faganů, kterejm byl jejich zabásnutej tata šumafuk. Nervózní atmosféra vynucený srdečnosti mi připomínala spíš návštěvní hodiny v nemocnici nebo rodinnou

sešlost při pohřbu, s tím jediným rozdílem, že znuděnej personál byl až po zuby vozbrojenej.

Paul vypadal ve svým oranžovým vězeňským mundúru navýsost mužně. Přátelsky políbil Connii a se mnou si potřásl pravicí. Po celou dobu návštěvy držel Connii za ruku, což podle mě mohlo být jen kamarádský gesto, ale je fakt (jak zdůrazňovala Connie při zpáteční cestě do Bel Airu, kdy sme celou návštěvu krok po kroku a ze všech stran rozebírali), že držel za ruku jenom *ji* a nikoli *mě*. A když sme odcházeli, opět se rozloučil polibkem pouze s ní a nikoli se *mnou*. Díky bohu za to. Představovat sem se nemusel. Paul na mě jen mrkl a řek, že je rád, že poznává Ricka S. Huntera. Taky řek, že vyrukovat s Jeanem-Paulem Belmondem na voblbnutí skalních frankofilů je podle jeho názoru dost dobrej nápad.

„Zatím se to celkem daří," připustil sem skromně.

Zeptal sem se Paula, jak je možný, že člověk s jeho zkušenostma a předvídavostí se nechá zabásnout. Pokrčil ramenama a řek, že se to prostě někdy stává. A taky se prej v lochu setkal s pár zajímavejma lidma a ti ho pozvali, aby s nima hrál v kapele. Vzhledem k tomu, že ve vězení nemůžou mít skutečný hudební nástroje, nezbývá jim než improvizovat. Paul se učí hrát na hřeben.

Connie mu sdělila, že by možná mohl pod vánočním stromečkem najít neteř nebo synovce, ale ať s tím raději nepočítá. Paul se usmál a zeptal se Ricka S. Huntera, co si o tom myslí. Řek sem, že to považuju za strašnej průser, ale že sem vochotnej zachovat se čestně jako muž.

„K tomu by muselo dojít jedině přes mrtvolu mý matky," prohlásil Paul.

„Jo, a pravděpodobně i mrtvolu tvýho otce," uznal sem. „A možná i tvý sestry."

„Tak jak by to chtěla moje matka, to vím přesně," řekl Paul. „Včera mi telefonovala. Chce, abych se obrátil na víru, oženil se – klidně prej s kýmkoli kromě Lacey, našel si dobře placenej flek a adoptoval Sheenino dítě. Tak co si vy dva o tomhle řešení myslíte?"

„Nevidím v tom žádný problém," špitla Connie a stiskla mu ruku. „Akorát že bychom to obrácení na víru možná museli trochu předstírat."

Jen sem se usmál. Mám Paula i Connii rád, o tom není pochyb, ale pravděpodobně nejsou na prvním místě v seznamu potenciálních pěstounů mýho geniálního dítěte. Děcka maj jen jedno dětství za život. Pokud toho nežádám vod života moc, pak bych si přál, aby další generaci Twispů vychovávali normální rodiče. Jen tak pro změnu.

Úterý, 6. dubna

Sedím v autobusu na cestě do Oaklandu. Přestože bych si celkem bez problémů zvykl na životní styl v Bel Airu, rozhod sem se, že Rick S. Hunter by už pomalu měl začít něco dělat se svým vlastním životem. Po Laceyině vzrušujícím objetí na rozloučenou sem jel na snídani s Connií, která mě pak hodila na autobusový nádraží. Se svou spolubojovnicí na milostným poli sem se na chodníku rozloučil způsobem, kterej na shromážděný bezdomovce a pouliční žebráky udělal značnej dojem. Dostalo sem mi od ní druhý zničující objetí toho dne, relativně žhavej polibek na rty a číslo jejího nejsoukromějšího mobilu (má tři, podle různýho stupně utajení). Slíbili sme si, že se budem i nadále informovat o vývoji situace na obou frontách.

Právě sem spočítal svůj balík, nebo spíš vyhublej balíček: padesát devět stodolarovek v opasku plus čtyřicet dva dolarů v peněžence. A nikde žádná Connie, která by mě zadarmiko vozila sem a tam a cálovala za mě ve vybranejch restauracích. Život mě přivádí zpět na okraj společnosti. Doufám, že se to aspoň zhodnotí v mým umění. Tedy samozřejmě za předpokladu, že Rick S. Hunter si jako svou specializaci zvolí odvážný romány z ponurýho a nuznýho dělňáckýho prostředí, prozářenýho jen úžasným sexem.

20:45 – Většinu cesty přes Central Valley sem prospal. Nechápu, že tam můžou lidi žít. Vždyť jim z těch rovin podobných

kulečníkovýmu stolu, rozkouskovanýmu do nekonečnejch polí anonymní zeleně, musí samou nudou šibat. Dávám přednost životem kypícímu městu, jako je Oakland, i přes jeho vysokou kriminalitu. Další předraženej taxík mě odvezl do exkluzivní oaklandský čtvrti na kopci před novej dvoupatrovej barák s hnědou krytinovou střechou, kterej si pořídila matka z mýho dědictví po zesnulý Bertě Ulanský. Pravda, do honosnosti přepychovýho sídla Krusinowských má hodně daleko, ale zase ve srovnání s prostým rodištěm Nicka Twispa je to pěknej skok.

Paní domu je naštěstí pořád ještě za mřížema. Když mi sestra otevřela obrovský dubový dveře, vcucl sem svý odulý rty, usmál se a řekl:

„Ahoj, Joanie. Hádej, kdo si nechal v Mexiku udělat drahou plastickou operaci?“ Na můj novej ksicht zůstala civět s otevřenou pusou. Ano, je to tak, ten neznámej hezoun na verandě je její dávno ztracenej brácha.

„Ale sluší ti to,“ vypravila nakonec ze sebe. „Celkem.“

Jedna věc se mi na Twispech fakt líbí – že sou tak zdrženliví. Kdybych byl přece jen v pokušení svou švicu obejmout, bylo by mi v tom zabránilo její metrový panděro. Místo toho sme si raději potřásli rukou.

„No jak vidíš, jsem těhotná,“ připustila, když mě uvedla do obýváku – luxusně prostorný místnosti, barbarsky zaplácaný ošuntělým nábytkem z našeho starýho baráku. A kdepak skončila ta Jerryho kraxna?

„To musíš být aspoň v třináctým metru,“ poznamenal sem.

„Nebylo to tak hrozný, Nicku, dokud jsem nepřišla sem. Ale ve společnosti Noela se Tyler nafoukl jak balón. Mám strach, aby mě to ve větru neodneslo.“

Je možný, že pružný tělo mý milovaný bude během několika měsíců takhle zmrzačený? Ta myšlenka mě naplnila hrůzou.

„Tak vy ste mu dali méno Tyler?“

„No jo. Už víme, že to bude kluk. Měl by se narodit koncem května. Nechceš, Nicku, vidět svýho bratříčka?“

„Je to nutný? A říkej mi prosím Ricku.“

Chceš, nechceš, musíš. Joanie mě vzala nahoru do přeplácanýho dětskýho pokoje. Noel Lance Wescott ležel v kolíbce a šťoural se v nose. Hned jak mě spatřil, spustil šílenej ryk. Joanie ho vzala do náruče a on si upšouk. Celej Twisp. Dokonce jako by z oka vypad našemu tatovi. Když konečně jeho dvousetdecibelový pištění ustalo, sdělil sem tohle překvapivý zjištění Joanii.

„Máma se mi ve vězení k něčemu přiznala," potvrdila mi Joanie neblahý tušení. „To ještě táta bydlel v Marinu a ona ho šla jednou o víkendu navštívit, aby z něho vyrazila peníze na tvý výživný. Otevřel tenkrát flašku vína a skončilo to v posteli. Ty prachy samozřejmě nikdy neviděla."

„Ale vždyť se přece léta nenáviděli!"

„Taky jsem si to myslela, Ricku, ale zřejmě tam přece jen zůstala jakási jiskra."

Takže malej Noel je skutečnej, nefalšovanej a stoprocentní Twisp To je ale šok. Nemůžu se z toho ani vzpamatovat.

Středa, 7. dubna

Strávil sem noc v hostovský cimře a mezi jednotlivejma Noelovejma záchvatama zuřivosti sem občas i zamhouřil oko. Nechápu, že dodnes nikdo nevydělal miliony na zvukově odizolovanejch dětskejch pokojích pro uřvaný fagany. Jak to můžou normální lidi vydržet? Podle Joanie je Noel celej vedle z toho, jak se mu stýská po mámě. Nezdá se mi to moc pravděpodobný – vždyť tu ženskou až tak dlouho nezná.

Když už mluvíme o mužskejch potomcích mý mámy, prohledal sem celej barák a nenašel jedinou vzpomínku na Nicka Twispa. Naprosto nic. Dokonce ani lichou fusekli, kterou bych si přidal do svý žebrácký mošny. Zřejmě mě máma ze svýho života dočista vymazala. Aspoň že tu Nick Twisp není a nemusí se zalamovat ničím nevyprovokovanýma citovýma šťouchancema ze strany lhostejnejch příbuznejch.

Joanie ucpala řvoucí ďouru v Noelově hlavě flaškou, a tak sme si mohli při snídani trochu popovídat. Sheenin šek dorazil v pondělí a Joanie peníze okamžitě uložila v jedný zapadlý bance v Berkeley na konto, který si nechala založit na vymyšlený méno. Špatná zpráva je, že to může trvat tejden nebo i dýl, než se prachy budou moct vybrat. Do tý doby máma holt musí vydržet v chládku. Ještě horší zpráva je ta, že si máma s Joanií plánujou pustit mi žilou a z těch šedesáti táců chcou ještě zaplatit právníka. Navrhl sem Joanii, aby si našly někoho, kdo by jim nabíd extra slevy. Třeba nějakýho čerstvýho absolventa práv, kterej má sbírku zákonů pořád ještě v živý paměti. Tyhle děcka se přece taky musí na něčem učit.

Lance je furt ještě v nemocnici, ale už ho pustili z jednotky intenzivní péče. Joanie ho sice nebyla navštívit, ale poslala mu kartu s přáním brzkýho uzdravení. Tento týden by se mělo začít s rekonstrukcí jeho chybějícího údu. Nechápu, proč s tím nadělá tolik cavyků. Nebylo by lacinější a míň problematický předělat Lanceho na ženskou?

Joanie mi strčila Noela do náruče, aby mohla v klidu dojíst svý vajíčka. To byl ale zážitek: věčně se to mrvilo, hnusně tomu kapalo ze všech možnejch děr a bylo nutný mu podpírat hlavu, aby náhodou neupadla. Něco takovýho by měli nechat kolovat po třídě v hodinách rodinný výchovy. Myslím, že by nás tím donutili dát si mnohem víc majzla na antikoncepci.

Joanie si dělá těžkou hlavu, kdo se o toho chudáčka postará, pokud mámu pošlou bručet.

„Nemůžeš ho hodit do kolíbky společně s Tylerem?“ zeptal sem se. „Je to hrozná zodpovědnost, Nicku. Nevím, jak to coby svobodná matka zvládnu s jedním děckem, natož se dvěma.“

„A co ten tvůj dr. Dingy? A říkej mi Ricku, prosím.“

„Jmenuje se Dindy, Ricku. Obávám se, že s Filipem jsem pěkně šlápla vedle. Jediný týden bez něho tady v Oaklandu mi stačil, abych si to jasně uvědomila. On se totiž k životu staví jako k vědeckýmu experimentu, při kterým chce mít všechno pod osobním dohledem. Musím ho málem žádat o povolení, abych se směla vysmrkat.“

„Takže ty se s tím kreténem hodláš rozejít?“

„Myslím, že jo. Stejně mi k ničemu nebude. Jeho žena si sehnala vynikajícího právníka. Oškubala ho o všechno. Z univerzitního platu mu zůstalo jen symbolický kapesný. Vždyť já už ho půl roku živím!“

Ta teda dopadla! Povzdychla si, bezmyšlenkovitě šťouchala vidličkou do slaniny a zamyslela se. Cejtil sem, jak se mi její citlivý sondy zapichují do duše. Že bych teď přišel na přetřes já? No jenom to ne! Snažil sem se předstírat co největší tupost.

„Ta tvoje přítelkyně je prý taky těhotná,“ prohlásila nakonec.

„A jaks na to prosím tě přišla?“ snažil sem se z toho vykroutit.

„Panebože, Nicku, přestaň. To nám tak ještě scházelo!“

„Je to všechno pod kontrolou,“ zalhal sem. „A prosím, říkej mi Ricku.“

18:30 – Sem opět v autobusu a jedu směrem k Ukiahu. Musel sem z Oaklandu vystřelit, jak nejrychlejc to šlo. Přihodilo se mi něco strašnýho. Joanie mě vyzvala, abych s ní šel navštívit mámu, ale já se z toho vykroutil s tím, že se raději postarám o Noela. To byla osudná chyba. Všechno šlo hladce až do momentu, než se probudil a začal řvát. Člověk nemusel bejt zrovna speciálně vycvičenej ohař, aby poznal, jaký že aroma se mu to line z dupaček. Nejdřív sem ho v tom chtěl nechat naloženýho, ale Twispové se holt vyznačujou jistou nevodbytností.

Tak sem našel balík s papírovýma plínkama a přečet si návod. Znělo mi to jako celkem primitivní záležitost. Lapl sem toho uřvance, položil ho na přebalovací stolek a vysvobodil ho z podělaný plínky. Ten hnus nelze popsat slovy. Útok na můj čichovej orgán byl tak zdrcující, že sem se až zapotácel, což původce toho puchu docela pobavilo. Otřel sem mu zaneřáděnej zadek a i to vpředu, jak nejlíp se dalo. Na první pohled bylo jasný, že jde o Twispa. Rád bych věděl, jestli je normální, že je to tak malý, nebo jestli mu třeba v nemocnici nezbabrali obřízku. Zrovna když sem pod něho cpal čistou plínku, vysmekl se mi a bum! MŮJ MALEJ BRÁCHA SPADL NA ZEM!

Dopadl s ohlušujícím žuchnutím a vzápětí následoval příšernej jekot. Uklidnilo mě aspoň to, že pád evidentně nebyl smrtelnej. Nevím ani, jak se mi to podařilo, ale nakonec sem přece jen dostal tu mrskající se uřvanou flákotu zpátky na přebalovací stůl a pustil se do

ohledávání. Žádný zlomeniny sem nepostřehl, ale zadní část jeho hlavy mi připadala divně rozpláclá. Co když se mu část mozku rozšrotovala na kaši? Pak se mi přece jen podařilo ho uklidnit a nacpat do čistý plínky. Panicky sem zvažoval, jestli třeba pro takovýhle mrňata neexistuje nějakej rychlej domácí test inteligence. Pustil sem televizi a strčil mu šňupák přímo před obrazovku. Nezdálo se, že by ho to jakkoliv zaujalo, a to dokonce ani tehdy, když sem mu to přepnul na kanál s dětskýma pořadama. To nevěští nic dobrýho. Ricka přepadl záchvat špatnýho svědomí. Můj jedinej bratr bude možná kvůli němu retardovanej. Bude muset navštěvovat zvláštní školu a možnosti pracovního uplatnění se mu značně zúží. Díky bohu, že se mi to nestalo s mým vlastním, nadprůměrně nadaným děckem. Je mi putna, co si Sheeni myslí o rovnoprávnosti mezi pohlavíma, ale v naší domácnosti bude měnit plínky zásadně a jedině ona!

Čtvrtek, 8 dubna

Doufám, že se brácha dožil rána. Tak bych si přál bejt psychopatem, jako je François. Svědomí někdy člověku kazí radost ze života. Noc sem strávil v laciným motelu vedle ukiažský dálnice, kterej nebyl o nic hezčí než hotel Christina, ale byl asi tak pětkrát dražší. Nejdůležitějším bodem mýho dnešního programu tudíž bude najít si nějaký laciný bydlení. S výjimkou místní kanalizace sem vochotnej vzít cokoli.

Na snídani sem zašel do svý oblíbený cukrárny s nadějí, že by se tam třeba při cestě do školy mohla ukázat Sheeni. Nepoštěstilo se mi. Zato sem ale viděl tlustýho Dwayna Cramptona, jak si veze svou rozkydlou zadnici na *mým* italským horským kole. Jeho matka si to kolo zřejmě odnesla místo poslední výplaty, kterou sem jí zůstal viset. Nacpal sem se svýma oblíbenýma koblihama a přečetl si místní noviny. S hlubokým uspokojením sem zapsal, že neobsahujou jedinou zprávu o pátrání po Nicku Twispovi. Prošel sem si inzeráty nabízející pronájem bytu. Nejlacinější byl za 575 dolarů měsíčně a podmínkou bylo, že nájemník musí mít trvalý zaměstnání a důvěryhodný doporučení. Tak do toho se nevejdu.

19:15 – Tohle píšu už ve svým novým kutlochu. Realitní kancelář by ho možná dokonce inzerovala jako ateliér, protože se nachází v nejvyšším patře dvouposchoďovýho baráku, kam do přízemí chodím na koblihy. Je to skoro k nevíře, ale mý okno se otevírá přímo nad větrák odsavače par z kuchyně tý mý oblíbený cukrárny, a tak mi po celej den do bytu proudí slaďounce vábivý vůně smažených koblih a taky trochu toho tuku.

Došlo k tomu tak, že když sem dnes ráno odcházel z cukrárny, všim sem si ve výkladní skříni sousedního zlatnictví vybledlýho nápisu *Zařízené místnosti k pronajmutí*. Starej pan Szwejk – majitel zlatnictví i celýho baráku – se na potenciálního nájemníka Ricka S. Huntera netvářil dvakrát nadšeně, ale moje hotovost ho nakonec přesvědčila. Nájem dělá 108 dolarů týdně a já sem cvakl hned na celej měsíc dopředu.

Obývám dvě malý místnosti a hajzlík s umývadlem. Původně to byly kanceláře. Jejich předchozí nájemci je dávno vyměnili za něco onačejšího a vyklidili tak prostor pro penzisty, duševně vyšinutý a jinak ze společnosti vyřazený individua. Mezi místnostma sou přepážky ze světlýho lakovanýho dubovýho dřeva, s obrovskýma tabulema matnýho vroubkovanýho skla. Prosklený dveře vedoucí na chodbu sou zevnitř natřený žlutou barvou, která nepropouští světlo. Na mých dveřích je pečlivě vyvedenej štítek *Julius T. Marvin, pojišťovací agent*.

Jejich „zařízenost“ spočívá ve všehochuti nejrůznějších kusů posbíraných z vyhozenejch krámů ze skládky. Ani postel tu není. Fialovej gauč s potahem z umělý hmoty – zjizvenej nespočetnejma propáleninama od cigaret a něčím, co mělo ostrý drápy – se dá rozložit na hrbolatou postel. Z místnosti s oknem do světlíku sem si to monstrum přetáhl do špeluňky v zadní části, která se dost podobá jeskyni. Mám tu taky kovovej stůl, pár židlí každej pes jiná ves, prádelník z tmavýho dubu s voprýskaným zrcadlem, dvě domlácený lampy, šatník s odlupující se dýhou, kuchyňskej kout s kompletní kovovou linkou s umakartovým povrchem z padesátejch let, ve který je zabudovaná lednička, dva plynový hořáky, dřez, zatuchlý šuplíky a skříňka na nádobí. Plísní páchnoucí koupelna se zrezavělou

zažloutlou vanou bez sprchy se nachází na konci chodby. Někteří z nájemníků evidentně neplní svý občanský povinnosti a vanu po sobě nemyjou, ale pan Szwejk prohlásil, že s ohledem na výši nájmu není možný platit uklízečku. Je mi to fuk, protože i kdyby mí sousedi nebyli takový čuňata, stejně bych do tý vany nevlez, ani kdyby mě za to platili.

Ať se na to dívám z kterýkoli strany, můj novej domov je ve srovnání s útulným domečkem babičky DeFalcový obrovskej úpadek, ale zase je to lepší než nic a není nad to, bydlet v samým středu města. Možná si najdu něco hezčího, až mi z Oaklandu od Joanie kápne trochu tý hotovosti nebo až z Sheeni vypáčím ty svý statisíce za hodinky bradavičnice.

Hned po nastěhování sem si šel zařídit to nejnutnější: pronajal si poštovní přihrádku, kam si nechám posílat dopisy, požádal o zavedení telefonu, nechal si vystavit novou průkazku do knihovny a vyhodil přes osmdesát dolarů v nedalekým sekáči za povlečení, ručníky, kuchyňský vybavení a nějaký nepříliš nápadný školní hadry pro Ricka S. Huntera. Byla to votrava, bejt Carlottou, ale ta už aspoň byla vybavená vším, co taková holka může potřebovat. A svlíkání těch jejích gatěk byl celkem lacinej způsob, jak se rychle vzrušit. A to už vůbec nemluvím o její šprndě.

Pátek, 9. dubna

Dnes sem byl znovu přijatej na Redwoodskou střední. Možná bych se měl ucházet o zápis do Guinnessovy knihy rekordů: ve stejným školním roce sem byl přijatej jednou do prvního a jednou do třetího ročníku, jde o mý celkově druhý přijetí na střední školu coby osoba mužskýho pohlaví a o mý třetí přijetí coby někdo úplně jinej. Těšil sem se na slečnu Pomdreckovou, postarší poradkyni pro studijní záležitosti, ale dnešní přestup administrativně zpracovávala slečna Drelfleurová, přísně vyhlížející babice s flekatou kůží a umolousanýma vlasama, načesanýma do šedivýho kříví.

„Myslel jsem, že nové studenty má na starost slečna Pomdrecková,“

vyzvídal sem.

Slečna Drelfleurová studovala mou žádost a padělaný vysvědčení.

„Slečna Pomdrecková již ve školství nepracuje,“ zněla její odpověď.

„Aha,“ řekl sem a přepadl mě nepříjemnej pocit. „Šla do penze?“

„Tak nějak. Takže ty k nám chceš přestoupit ze školy Johna Wayna. Kde to je?“

„Přece dole na jihu v Orange County. Copak jste nikdy neslyšela o udatných Zelených baretech? To bylo naše slavné fotbalové mužstvo.“

„Nepochybuji, že se prosadíš i mezi naší sportovní elitou. Snad se s tím přestupem vyrovnáš. A jak to, že je ti osmnáct a jsi teprve ve třetím ročníku?“

„No, když mi bylo deset, byl jsem nemocný a zmeškal jsem celý jeden rok školní docházky. Nejdřív mě léčili na Gehrigovu chorobu, ale ukázalo se, že jde o něco úplně jiného, totiž tzv. Baberuthův syndrom. Proto jsem také na svůj věk poměrně malého vzrůstu.“

„Ach tak. Vidím, Ricku, že máš výborné známky, ale naše výběrové třídy jsou bohužel touto dobou už plné.“

„Chápu, slečno Drelfleurová. Budu chodit tam, kde je volno.“

Vytiskla mi rozvrh hodin: práce se dřevem II, tělocvik, současné problémy Kalifornie, počítačová laboratoř, oběd, samostatné studium, rodinná výchova a bezpečnost silničního provozu. Dále mi přidělila skříňku číslo 859, kterou až donedávna používala problémová studentka Carlotta Ulanská. Uvnitř skříňky sem našel zbytky podezřelýho bílýho prášku. Poldi tu určitě čmuchali, takže už nepochybně mají mý otisky prstů!

Bylo už po první hodině, a tak sem šel přímo do tělocvičny. Většina mejch spolužáků byla sice teoreticky o rok mladší než já, ale všichni byli aspoň o patnáct kilo živý váhy těžší. Dnes se nacvičoval útok v košíkový a skoro se mi jednou podařilo získat balon. Po těláku se pak v šatně kočkovali a mlátili ručníkama nahatí borci se zarostlou hrudí a velikýma visatcema pod břichem. Doufám, že Rick S. Hunter

bude takhle za pár let taky vypadat. Jak se dalo předpokládat, většina jejich neurvalostí byla zaměřena na nově příchozího. Musím uznat, že v dívčí šatně mi bylo podstatně líp.

Že sem o přestávkách po chodbách vyhlížel Sheeni, snad ani nemusím říkat, ale nikde sem ji nezahlíd. Vzhledem k tomu, že ten strupskej Vijay obědval sám, usoudil sem, že moje milovaná dnes není ve škole. Doufám, že nemá recidivu otravy škorpióním jedem. Zmírám touhou jí zavolat, ale vím, jak by se k tomuhle nápadu postavila Connie.

Se zájmem sem sledoval, že Trent neobědvá se svýma kumpánama z plaveckýho oddílu, ale sedí společně s Apurvou na prestižních sicnách u stolu vyhrazenýho pro redwoodský hrdličky. Při tý příležitosti sem si všimnul, že Candy Pringleová to už zase nepeče s Brunem Modjaleským. Zahlíd sem ji, jak drží dietu s ostatníma fanynkama, kdežto – ač je to k nevíře – zneuctěnej mistr světa se krčí u stejnýho podřadnýho stolu jako Hároš DeFalco.

Rozhod sem se, že ani svýmu nejlepšímu kámošovi neprozradím dřívější identitu Ricka S. Huntera, protože je to příliš nebezpečný. Hároš je sice celkem spolehlivej, ale kdyby přišlo na věc, jen málo děcek je schopnejch donekonečna vydržet brutální vyšetřovací metody policie. Kromě toho bych nevylučoval, že ten chudák moh dojít k závěru, že mu dlužím nějaký prachy. Po cestě do hodiny rodinný výchovy sem. si všiml, jak u skříněk obírá Lanu. Měla na sobě nový hadry a vypadala o chlup míň příšerně, než když sem ji viděl naposledy. Moc rád bych věděl, do jaký fáze se ti dva už dostali.

Přestože sem si polepšil o dva ročníky, škola je i nadále neuvěřitelně nudná záležitost. Jedinou výjimkou byla poslední hodina, kdy sem se ocitl v obrovským cvičným fáru pana učitele Nurlpradta společně se třema dalšíma třeťákama, mezi kterýma byla i snaživá novomanželka Apurva Prestonová. Vzhledem k tomu, že sem byl (i přes svůj zbrusu novej padělanej řidičák) nejmíň zkušeným studentem, musel sem jet jako první. Projížděli sme tichýma ulicema vilový čtvrti (i kolem domu mý milovaný!), vybral sem všechny zatáčky, vyhnul se všem přijíždějícím autům a nezajel

jedinýho chodce. Ty sexuálně vyzývavý reklamy fakt nelžou. Pocit síly a svobody za volantem je úžasná věc, i když vedle vás sedí opatrnej pan Nurlpradt s nohou na brzdovým pedálu.

Podařilo se mi prohodit pár příjemnejch slov s Apurvou. Moc jí to slušelo, ale zdálo se mi, že je trochu přepadlá. Musím se tomu dostat na kloub. Nebude to snadný, protože sem v týhle škole teoreticky úplně novej, což je pěkně votravná role. Řekl bych, že je to dokonce ještě o něco horší, než bejt rukojmí teroristů.

Sobota, 10. dubna

Moje druhá noc v novým domově. Ještě dobře, že tak tvrdě spím. Někteří nedoslýchaví nájemníci si totiž pouštějí televizi na plný koule. A v noci, asi tak kolem druhý – zřejmě když zavírají bary – si to pod oknama hasí motorkáři na svejch uřvanejch harleyích.

Ráno sem se potkal se sousedkou přes chodbu. Už sem ji vlastně znal z dřívějška – je to Ida, která prodává v bufáči u Flamperta. Vzhledem k výši spropitnýho, který jí dávala Carlotta, celkem chápu, proč musí bydlet v takový díře. Pozdravili sme se, zrovna když vycházela z koupelny v kostkovaným županu, ve kterým sem okamžitě rozpoznal originální model značky Flampert za dvanáct dolarů devadesát pět centů. Oslovila mě jako pana Marvina a řekla, že doufá, že budu lepším sousedem než předchozí pan Marvin, kterej nikdy nedal na její léčebný metody, a zákonitě dopadl tak, jak dopadl.

Podle všeho se mezi nájemníky udržuje tradice říkat si mezi sebou ménama osob ze štítků na dveřích. Tak například Ida má na dveřích napsáno *Walter M. Whatley, finanční poradce*, a tudíž ji ostatní oslovují pane Whatley, ačkoli někteří ze starousedlíků jí říkají „Walte“. Sem tak rád, že sem neskončil v kanceláři se štítkem *Evelyn D. Selzerová, písařka*. Její místnosti momentálně obývá penzionovanej poskok z pily se svou černou kočkou, kterou tam chová načerno.

16:40 – Právě sem se vrátil z diskontního velkoobchodu s elektrospotřebičema, kde sem si koupil tu nejlacinější kombinaci telefonu se záznamníkem. Zapojil sem to, a když sem zjistil, že telefon funguje, slavnostně sem ho uvedl do života tím, že sem zatelefonoval Connii, která se zrovna louhovala v horký vířivce s Lacey.

„Má na sobě plavky?“ zeptal sem se.

„Pořád ještě ano, ale ne že bych se o to zajímala.“

„A co ty?“

„Samozřejmě že ne.“

„Můžeš mluvit?“

„Tak o tom dost pochybuju, Rogere.“

„Jak se nám to tam u vás stele?“

„Velmi slibně.“

„Otec převzal iniciativu?“

„Spíše někdo jiný.“

„Lacey?“

„Ne, ta druhá.“

„Tvoje matka?“

„Ano, Rogere. Odjela do našeho domu v Palm Springs.“

„To chceš říct, že se odstěhovala?“

„Ano, vzala s sebou i své psy. A také Doga. Myslím, že tam nějakou dobu zůstanou.“

„Provalilo se to?“

„Ano, Rogere. Benecia je skutečný poklad.“

„Takže vaše hospodyně to vyžvanila?“

„Tak tak. Šikovná pomocnice je dost drahá záležitost.“

„Tvoje matka ji přeplatila, co? A jak se k tomu staví tvůj otec?“

„Skvěle, jednoznačně skvěle. Má dnem i nocí tolik práce, že neví, kam dřív skočit.“

„Je pořád s Lacey a věčně dělaj tam to?“

„Tak nějak, Rogere. A jak to vypadá u vás?“

Popsal sem jí události uplynulejch dnů, včetně tý katastrofy s podělanýma plínkama.

„Tak to ses moc nevyznamenal, Rogere.“

„Connie, je mi úplně nanic při představě, že můj brácha bude kvůli mně mentálně postiženej!“

„Z toho si nic nedělej, Rogere. Lidi s nimi třískají o zem každou chvíli. Máma pravidelně propouštěla hospodyně za to, že jsem jim padala. A to máme na zemi ty drahé dlaždice, které jsou tak tvrdé a nepoddajné. Mimochodem, a jak se daří tvé snoubence?“

„Sheeni sem ještě neviděl. Nebyla včera ve škole. Zvažuju, že jí zavolám.“

„To nedělej, Rogere. Nezapomeň, co jsem ti řekla. Je přesně tam, kde ji chceš mít.“

„Connie, vždyť je chudinka těhotná a nešťastná. Stejně jako já – teda aspoň co se týče toho pocitu.“

„Tvoje trpělivost se ti bohatě vyplatí, Rogere. Dej na mě, nabízím ti pohled z ženského hlediska.“

„Jak myslíš, Connie. A hodně štěstí tam na tý vaší straně.“

„Totéž přeji i já tobě, Rogere.“

21:35 – Osaměle sem povečeřel u Zlatýho kapra, v tý nejlacinější čínský restauraci celýho Ukiahu. Číšník Steve mě pro změnu obsluhoval velice pozorně, protože ještě neprožil zklamání z hlubokýho nevděku mýho nejnovějšího já.

Po večeři sem se šel jen tak nazdařbůh projít, a ani nevím jak, ale ocitl sem se před vznosným viktoriánským domem mý milovaný. Nikde sem nezahlíd ani ji ani její únavný rodiče. K mýmu velkýmu překvapení však mezi ostatníma autama na příjezdový cestě před barákem stál poslední model Acury stejný barvy, jako má Trent. Šel sem dál a kroky mě neomylně zavedly k bývalýmu pronajatýmu domku Carlotty Ulanské, před kterým Apurva Prestonová vláčela po trávníku ve skomírajícím světle dne zrezavělou sekačku babičky DeFalcový. V džínách a Trentově bílý sváteční košili s vyhrnutýma rukávama vypadala nadmíru přitažlivě. Zastavil sem, abych ji pozdravil, a snažil se ignorovat ty dva hnusný čokly – Alberta a Jeana-Paula – kteří na mě zuřivě štěkali za síťovanejma dveřma na verandu.

„Neměl by tohle dělat tvůj manžel?“ zeptal sem se.

Apurva se snažila utišit psy, ale marně. „Mně ta práce nevadí, Ricku. Potřebuji si trochu protáhnout tělo. Poslední dobou špatně spím.“

„To asi bude ten stres z nové školy. I já jsem v podobném postavení.“

„Možná je to částečně i tím,“ odpověděla a tváří jí prokmitl slabý úsměv.

„Rád bych se někdy seznámil s tvým manželem, Apurvo. Zdá se, že je ve škole velice oblíbený. Máš ho doma?“

„Ne,“ odpověděla a zamyšleně zkoumala rukojeť sekačky. „Teď momentálně doma není.“

„Hm. Tak snad až někdy příště. Zatím ahoj, uvidíme se zase v autoškole.“

„Určitě, Ricku. Už se těším. Velice jsi mě překvapil, jak dobře jezdíš.“

„I tobě to jde, Apurvo. Dobrou noc.“

„Dobrou noc, Ricku.“

Něco tady zcela určitě nehraje. Apurva vypadala skoro tak přepadle, jako sem se já cejtil. Škoda že tu není Carlotta, aby s ní hodila řeč mezi námi děvčaty. Holky se v přítomnosti kluků tolik nerozpovídají. Musím zjistit, co se to tu sakra děje!

Neděle, 11. dubna

Ani dnes se Sheeni neobjevila v naší cukrárně. Copak naše zygota nepotřebuje jíst? Nebo že by to už bylo embryo? Asi sem v hodinách biologie, když sme probírali reprodukční cyklus člověka, strávil příliš moc energie civěním na erotický ilustrace, místo abych se věnoval osvojování tý správný medicínský terminologie.

Po snídani sem zabořil ruku až po loket do útrob gauče, vytáhl vocaď ukrytej opasek s penězma a vylovil z něho další stodolarovku. Jak vidno, od dob Carlottiny bankomatový karty sem se v bankovnictví posunul aspoň o pět set let zpět. Vydal sem se ohledávat různý vývěsky v okolí a podařilo se mi sehnat starýho

francouzskýho horala s deseti rychlostma za pouhou dvacku. Za dalších pět dolarů mi k tomu ten chlápek přihodil zámek, řetěz a kotlík na hlavu. Tak mám zase kola, byť jen dvě. François by chtěl samozřejmě pořádný auto. Připomínám mu, že i kdybych sehnal přijatelně lacinej křáp, povinný ručení by mě finančně zruinovalo. A navíc pokaždý, kdy by mě haltovali poldi, by se asi divili, proč není číslo mýho řidičáku v jejich počítači. Mohl bych sice použít svůj padělanej rodnej list a požádat si o skutečnej řidičák, akorát že bych musel nechat na inspektorátu ten usvědčující otisk palce. Takže to vypadá, že ještě nějakou dobu budu raději jezdit na kole. Chudáci daňoví poplatníci zase zbytečně vyhodí prachy za mý vzdělání v oboru bezpečnosti silničního provozu.

17:08 – Právě sem u Flamperta přetrpěl vyčerpávající rozhovor se Soňou Klummplatzovou a Lanou Baldwinovou. Zrovna sem se na stoličce u pultu (Ida měla dnes volno) cpal vokoralou porcí ořechovýho závinu, když tu si na vedlejší sicně rozložila svý mohutný tělo Soňa, přestože kolem byla spousta volnejch fleků. Její kamarádka se mrštně vyšplhala na sedátko naproti ní. Vyložil sem si tu fyzickou blízkost jako nabídku k seznámení, a tak sem poznamenal, že sem právě přestoupil na Redwoodskou střední, a zeptal se, jestli tam náhodou taky nechodí. Připustily, že jo, představily se a přátelsky si se mnou o mým novým působišti pokecaly. Konverzaci se mi podařilo stočit na nejnovější drby, který cloumaj naší školou.

„No, ten kluk se jmenoval Nick Twisp," vysvětlila mi Soňa. „Celá škola se hemžila policajtama, který ho hledali. Byli tam i z FBI. Dokonce přijeli s televizníma kamerama až ze San Franciska. Policajti hledali v jeho skříňce otisky prstů, ale my sme je ještě předtím stihli všechny pečlivě utřít."

Soňo, samou radostí bych měl skoro chuť tě políbit (ale jenom skoro!).

„A odkud jste vzali klíč od jeho skříňky?" zeptal sem se.

„Néni nic snadnějšího, Ricku," zašveholila Lana tím svým strašným přízvukem. „Pomaham v kancelaře, a tak to nebel problem. Všeci vědi, kde maji schovany ty nahradni kliče."

„Zaslechl jsem, že policie vyšetřovala i studentku jménem Sheeni Saundersová," pokračoval sem ve vyzvídání.

„Jo, tu krávu," odfrkla Soňa. „Ona je v tom, jestli to nevíš."

„Fakt?"

„To celý je pěkná psina, Ricku," pokračovala. „Otcem je ten hezoun Trent Preston. Jenže on je ženatej. Jeho manželka je ten výstavní kus z Indie, víš?"

„Nahodou, Apurva je spravna," okomentovala situaci Lana.

„Možná," nechala se slyšet Soňa. „Ale i tak bych ji nejraději zavraždila."

„A odkud víš, že otcem je Trent?" zeptal sem se.

„Vylezlo to ze Sheeninejch rodičů, Ricku," vysvětlovala Soňa. „Jsou prej hrozně konzervativní. Zatelefonovali těm Trentovým a žádali, aby se jejich syn s Apurvou rozvedl a vzal si Sheeni. Všechno se to pěkně mele."

„Ale Apurva je pry take v naději," doplnila ji Lana.

„Trent snad otcovství v případě Sheeni odmítá," nevěřil sem svejm uším.

Soňa si usrkla sody. „Tak to seš na omylu, Ricku. Trent se k tomu děcku hlásí. A Apurva mu stojí nevohroženě bok po boku. Asi bych udělala totéž, akorát že bych dala přednost jiný pozici: ležela bych při tom pod ním. Ach zas ty mý fujtajblový myšlenky. Máš s kým jít na jarní ples, Ricku?"

„Cože? Jarní ples? Zatím nejsem s nikým domluvený."

„Tak teď už jsi, Ricku. Je to dámská volenka. Lano, seš můj svědek."

„Tak tak, Ricku," potvrdila Lana. „Trochu ňa to zaskočilo, ale uďala to ferově. Přesně jak si to naplanovala u regalu s kosmetikou."

„Ale Lano, snad bys nemusela všechno vyžvanit," pokárala ji její přítelkyně.

Zalila mě vlna nefalšovanýho zoufalství. Moje geny šílí. Jak jen si to ten nenažranej Trent představuje, že si přivlastní mý embryo? A jak je možný, že mám jít na ples se Soňou?

Pondělí, 12. dubna

Byl sem právě na cestě do počítačový labiny a všemožně se snažil nepotkat tu svou nadrženou tanečnici, když tu na mě někdo zavolal. Votočil sem se a srdce se mi zastavilo a vzápětí provedlo salto mortale. Byla to moje znejmilejších. Vypadala neuvěřitelně nádherně a byla nelíčeně překvapená, že mě tady vidí. Okamžitě sem přepnul na jazyk těla Ricka S. Huntera.

„Čau, Sheeni," odpověděl sem s předstíraným nezájmem.

„Ricku! Co tu děláš?"

„Chodím do školy. A co ty tady děláš. Sheeni? Myslel jsem, že bydlíš v Reddingu."

„Kdepak. Vždyť jsem ti přece říkala, že jsem z Ukiahu. Ale co sem přivádí tebe?"

„Moje rehabilitační lékařka mi to doporučila. Říkala, že zdejší klima je ideální pro zhojení mých život ohrožujících zranění."

Do počítačový labiny sem nedošel. Na Sheenin návrh sme dnešní vyučování zabalili a nenápadně se vodplížili přes ulici, kde sme zapadli do místního denního baru a objednali si koktejl z nabídky (vzhledem k tomu, že Sheeni snáší jen opravdu dietní variace, ten její musel bejt bez kávy). V přítmí relativního soukromí vtiskla Sheeni Rickovi S. Hunterovi vášnivej polibek.

„Tak copak dělá to škorpióní kousnutí," zeptal sem se, když sem konečně popadl dech.

„Panebože, to byla hrůza, Ricku. Už jsem ale v pořádku. A proč jsi za mnou nepřišel do nemocnice?"

„Jsem alergický na nemocniční prostředí. Příliš mi to tam připomíná mou havárii."

„Už jsem se bála, že tě nikdy neuvidím, Ricku. Proč ses neozval? Třeba nenapsal?"

„Nejsem žádný velký psavec, Sheeni," zalhal sem. „Tak jak ses celou tu dobu měla?"

„Strašně, Ricku. Byl to příšerný týden. Ten těhotenský test byl omyl. Ukázalo se, že jsem přece jen v tom. No a ten pitomý doktor v Tucsonu to vyklopil mým rodičům!"

„A copak nebyli rádi?“

„Ani moc ne. Nicméně trvají na tom, abych si to dítě nechala. Většina těch protipotratových fašistů je natolik rozumná, že z toho své nejbližší příbuzné vynechají. Ale ne tak moji rodiče. Jejich pokrytectví nezná meze. Trvají na tom, že musím žít podle jejich principů. Drží mě a moje tělo jako rukojmí.“

„A nesmíš ani na krok z domu, co?“

„Smím akorát do školy. Každé ráno mě tam matka přiveze a zase pro mě přijede. Umíš si to představit? Tak jsem začala tu a tam chodit za školu. Můj kamarád Vijay mi to vyčítá, protože se mi to prý projeví na známkách. Ale to je to poslední, na čem mi momentálně záleží.“

„Slyšel jsem, že otcem je Trent Preston. Co je na tom pravdy?“

„Předpokládám, že celá škola si o tom povídá. Jako by záleželo na tom, kdo je otcem! Já to dítě mít stejně nebudu, Ricku.“

„Trentova manželka chodí se mnou do autoškoly. Je z toho celá přepadlá.“

„Její problémy bych chtěla mít.“

„Takže kdo je vlastně otcem? Trent?“ držel sem se zuby nehty tématu.

„Tak jsem to řekla svým rodičům, Ricku. Už mě nebavilo, s jakým nadšením o něm mluví. Jenže, jak jinak – ukázalo se, že je to příliš velký džentlmen, než aby to otcovství zapřel.“

„A tvoji rodiče teď chtějí, aby si tě vzal?“

„Odjakživa s tím počítali. Dokonce si myslím, že by jim proti mysli nebyla ani bigamie, kdyby to jen trochu šlo. Byla bych tou váženou manželkou číslo dvě a spávala s ním každé úterý, čtvrtek a sobotu. O neděli bychom si pak hodily s Apurvou mincí. Nechápu, jak je to, možné, ale v očích mých rodičů Trent nikterak neklesl. Zato tobě, Ricku, nemůžou přijít na jméno.“

„Jsem na to už od rodičů zvyklý,“ připustil sem. „A co na to říkají Trentovi rodiče?“

„Nenávidí mě. Rozhodli se, že dají přednost Apurvě a svému indo-americkému vnukovi.“

„To je skutečnost, nebo drb?“

„Bohužel skutečnost. Včera večer se u nás doma konala velká rodičovská konference. Zdá se, že Apurva i já jsme počaly přibližně ve stejnou hodinu. Možná budeme ležet v porodnici vedle sebe. To bude velkolepé. Náš milovaný Trent může asistovat u obou porodů.“

„A co na to říká Trent?“

„Včera večer velkoryse navrhl, že bude mé dítě adoptovat. Nejsem si jista, jestli se o tom předtím poradil s Apurvou. Zřejmě by je vychovávali jako dvojčata – jedno čisté a druhé smíšené rasy. Moderní rodinka jak vyšitá. V tu chvíli jsem začala hystericky ječet a zamkla se na záchodě.“

Vtom na náš stůl padl obrovitánskej stín. Když sem vzhlídl, vejraly na mě fialově zmalovaný oči Soni Klummplatzový, která se na mě ze široka křenila a mou společnici ostentativně ignorovala.

„Tak tady jsi, Ricku. Všude jsem tě hledala, drahouši. Musíme se na ten sobotní ples domluvit ohledně barev.“

Sheeni pustila mou ruku a zdálo se, že nevěří vlastním uším. Rick S. Hunter, věrnej svým francouzským kořenům, jen zlehka pokrčil ramenama.

Poté co Sheeni rozmrzele vyklidila pole, informovala mě Soňa o tom, že bude mít na ples fialkovou róbu (to je ale překvapení!) a že bych na to měl myslet, až jí budu vybírat kytku.

„V žádným případě to nesmí být žlutý narcisy,“ zdůraznila. „Nechci vypadat jako velikonoční králíček.“

Vzhledem k tomu, že moje milovaná si dnes zvolila za spolustolovníka toho krysího Vijaye, a já se děsil, že zase někde narazím na Soňu, radějc sem se sebral a šel si domů udělat sendvič. Doba oběda je pro osamělý nový studenty nejhorší částí školního dne a Rick S. Hunter nepatří k těm, který budou oplendovat na okraji společnosti a nechaj do sebe kopat.

Při odpoledních jízdách sem řídil po dálnici až do Hoplandu a jen jednou sem se dostal nebezpečně blízko k nákladáku s kládama. Při zpáteční cestě sme si s Apurvou špitali na zadním sedadle. Řek sem jí, že sem se nedávno v Mexiku seznámil s Sheeni Saundersovou a že mě ujišťovala, že otcem jejího dítěte je jakýsi Nick Twisp. Apurva zamáčkla slzu a tiše řekla: „Ano, Ricku, já vím.“ Čekal sem, že ocení

informaci, že její manžel není proradná mrcha, která jí zahýbala už těsně po svatbě, ale zdálo se, že ji to příliš nepotěšilo.

20:15 – Rozhod sem se, že už dýl čekat nebudu. Z budky kousek od baráku sem zatelefonoval Joanii do Oaklandu, ale k mýmu velkýmu rozčarování telefon zvedla matka. Dostalo se mi tím sice odpovědi na jednu z mých otázek, ale nebyla to zrovna ta pravá osoba, který sem se na to chtěl zeptat.

„Chtěl bych mluvit se slečnou Joanií Twispovou," zaduněl sem zvučným hlasem Ricka S. Huntera.

„Kdo volá," vyzvídala matka nedůvěřivě.

„Tady Polonius DeFalco," vyhrkl sem první méno, který mě napadlo.

„Nikdy jsem o vás neslyšela. Joanie je na procházce s dítětem."

Mimina snad potřebujou venčit jako psi?

„Dobře," odpověděl sem. „Zavolám zítra." *Klik.*

Úterý, 13. dubna

Po hodině současných problémů Kalifornie (která samozřejmě se skutečnýma problémama neměla nic společnýho) sem si všiml, že moje milovaná se vochomejtá kolem skříňky Ricka S. Huntera. Nasadil sem ten nejlhostejnější výraz a přišoural se k ní co noha nohu mine.

„Ahoj, Sheeni."

„Ahoj, Ricku. Kdepak máš dnes tu svou slečnu Klummplatzovou?"

„Netuším."

„Copak ty s ní nechodíš?"

„Momentálně se na nikoho nevážu," zalhal sem.

„A nešel bys se mnou za školu?"

„Proč ne, Sheeni."

„Ani nevím, kde teď vlastně bydlíš."

„Můžeme to jít prošetřit."

Hodili sme svý učebnice ke mně do skříňky a cíleně se vydali k nejbližšímu východu. Jakmile sme vyšli ze školy, měl sem cukání vzít Sheeni za ruku, ale rozhod sem se touhu potlačit.

„Kdes měl teď být?“ zeptala se, ale ani ona se nesnažila o bližší kontakt.

„U počítačů.“

„Vijay tvrdí, že ten předmět je úplně nanic. Říká, že všichni pana Hiesgweema ignorují a buďto jen hrají počítačové hry, nebo brouzdají po internetu a hledají porno.“

„Někteří možná ano, ale já se zdokonaluji ve svých počítačových dovednostech.“ Je to tak, protože sem se rozhodl, že po tom fiasku s virem Páprdou bych si měl svý znalosti trochu oprášit.

Sheeni byla zhnusena, když sem jí popsal svůj rozvrh hodin. „Tak oni tě zařadili do rodinné výchovy? Myslela sem, že člověk musí být úplně retardovaný, aby se tam dostal.“

„Duševní hendikep sice není podmínkou, ale určitě by pomohl. Včera jsme se učili, jak vytvořit seznam položek při nákupu potravin. Do té doby jsem prostě jen tak skládal věci do vozíku.“

„Ricku, z hlediska intelektuálního rozvoje osobnosti nemá tvůj rozvrh v celých dějinách amerického středoškolského vzdělávání obdobu.“

Připustil sem, že si v šestý hodině samostudia někdy odskočím domů umejt nádobí, abych aspoň nějak zaměstnal svůj atrofující mozek.

Když sme dorazili ke mně, moje milovaná překypovala superlativy. Mezi jiným řekla, že je to ten „nejdepresívnější a nejzchátralejší“ kutloch, kterej kdy viděla.

„To říkáš jen proto, že je v Ukiahu,“ odpověděl sem a do konvice druhý jakosti z frcu postavil vodu na čaj. „Nad takovýmhle kvartýrem třeba v Greenwich Village nebo v Clichy by se turisti rozplývali, jak to tu všechno čiší bohémským kouzlem.“

Sheeni nakoukla do mý jeskynní ložnice. „Tak tady spáváš? Soňa při pohledu na tu fialovou pohovku musela ztratit poslední ždibec svých zábran.“

„Soňa tu ještě nikdy nebyla. Dáš si čaj, nebo neskafé?“

„Stačila by mi horká voda, Ricku. Už mě to zvracení nebaví. Doufám, že se ti ve svém stavu nehnusím.“

„Ani bych neřekl.“ A na důkaz sem ji políbil na ty její kouzelný rty. Moje milovaná svou horkou vodu nikdy nedostala. Skončili sme v mý hrbolatý posteli. Strategicky umístěným ručníkem sem zamezil přístup i tomu poslednímu paprsku světla, kterej se prodíral pod zavřenýma dveřma. Rychle sme se svlíkli a pak ve všeobklopující tmě chvíli hledali jeden druhýho. Byl sem rád, že sem se dnes ráno v těláku osprchoval. Abych náhodou nevoněl jako ten starej Nick Twisp, změnil sem značku dezodoránu a používám úplně novej druh se slibným názvem *Mužské větry*.

„Ricku, netušila jsem, že dáváš přednost milování se v uhelných dolech,“ poznamenala moje milovaná.

„Promiň, Sheeni, ale přísahal jsem svým adoptivním rodičům před jejich smrtí, že mě nikdo neuvidí nahého, dokud se neožením.“

„To je divný slib. A co těch pětatřicet borců ve sprše po tělocviku?“

„Ti se nepočítají.“

Mazlil sem se s jejíma úžasnýma prsama.

„Trochu jemněji, Ricku,“ upozornila mě. „Mám teď velice citlivé bradavky.“

Moje láska mi přejížděla prstama po hrudi a ramenech (že by hledala jizvy?).

„Z toho, co mohu v téhle naprosté tmě usoudit, bych řekla, že máš stejný typ těla jako tvůj otec. Jste oba poměrně hubení, ale svalnatí.“

Můj ranní tělocvik podle instrukcí Doga zřejmě zabral.

„A jak se daří našemu zraněnému veteránovi?“ zeptala se. „Mně se zdá, že mu nic nechybí.“

„Můžeme to zkusit. Myslíš, že bude nutný kondom, Sheeni? Od té doby, co mě propustili z nemocnice, kde mi udělali snad všechna vyšetření krve, co jen existují, sem s nikým nespal.“

„V Arizoně jsem také prošla celou baterií testů,“ odpověděla moje znejmilejších. „A těhotnější už být nemůžu, i kdybych se snažila sebevíc. A kromě toho bys musel být netopýr, abys v téhle tmě našel prezervativ.“

A tak zatímco mí spolužáci plachtili po internetu a pokoušeli se navodit si virtuální vzrušení, my dva sme se v tomhle oboru zdokonalovali navostro – a taky v době vyučování. Černočerná tma, ničím neomezovaný dotyk kůže na kůži a svůdný aróma smažených koblih, to všechno dohromady vytvořilo hluboce uspokojující zážitek. Pak sme odpočívali v objetí a věnovali se svejm vlastním myšlenkám. Přejížděl sem svůdný křivky jejích dokonalejch půlek a strašně si přál, aby tento moment nikdy neskončil. Přemejšlel sem taky o našem embryu a říkal si, jakpak se mu asi daří.

„Už víš, jakého bude pohlaví?“ zeptal sem se a hladil Sheeni tam, kde sem předpokládal, že se nachází její břicho.

„Matka mě minulý pátek vzala k doktorovi do Santa Rosy. Nechtěla angažovat toho našeho, aby se vyhnula skandálu. Je to prej holka, ale mně je to úplně fuk.“

Dcera! To je divný, že bych já jako chlap mohl zplodit holku. Vůbec mě nenapadlo, že by to mohlo bejt něco jinýho než kluk.

„Ricku, máš pas?“ zjišťovala moje milovaná.

„Jistě, a proč?“

„Neodjel bys se mnou?“

Srdce mi poskočilo.

„Kam? A kdy?“ doloval sem z ní podrobnosti.

„Do Paříže. Odjíždím hned, jak mi poštou přijde pas. Nechala jsem si ho udělat expres. Doufám, že ho do konce tohoto týdne budu mít. S penězi si nemusíme lámat hlavu. Mám jich hodně pro oba.“

O tom nepochybuju, Sheeni. A dokonce vím odkud.

„Opravdu? A kdes je vzala?“ zeptal sem se.

„Od svého kamaráda Nicka. Dělá to skoro dvě stě tisíc.“

Tak vida, zapřela jen skromnej půlmiliónek. Zdá se, že Rick S. Hunter si ještě nevysloužil stoprocentní důvěru.

„A copak je ten Nick nechce zpátky?“ vyzvídal sem.

„Předpokládám,.že ano, ale je to přece jeho dítě, kvůli kterému odtud musím zmizet. Takže svým způsobem by se na tom měl finančně podílet. V Paříži bychom si mohli pronajmout byt a chodit tam do školy. Mohl by ses naučit francouzsky a také najít své příbuzné.“

„Tví rodiče nás najdou, Sheeni,“ podotkl sem. „A mě pak zavraždí.“

„Ale nenajdou, Ricku. Nechám za sebou stopy, aby to vypadalo, že jsem odjela do Los Angeles. Ani je nenapadne, že bych se odvážila jet až do Francie. Ve městě mám tajnou poštovní přihrádku. A tam jsem si ten pas nechala poslat.“

„To je ale náhoda. Já mám taky poštovní přihrádku. Jaké máš číslo?“

„Tři sta dvanáct.“

„Já mám čtyři sta osmnáct. Já ti nevím, Sheeni. S tím odjezdem si to budu muset rozmyslet. Kdo ještě o tom tvém plánu ví?“

„Jenom Vijay. Jel by se mnou, ale nemá odvahu opustit své rodiče.“

„Takže já jsem tvoje volba číslo dvě?“

„Ne, Ricku, přestože já jsem zřejmě *tvoje* volba číslo dvě, když se jedná o ples.“

„Co ti na to mám říct, Sheeni? Soňa mě pozvala dřív než ty. A kromě toho máš domácí vězení a tvoji rodiče mě nenávidí. Nikdy by tě na ples se mnou nepustili.“

„Já vím, Ricku. Vijay se málem zhroutil, když jsem jeho pozvání musela odmítnout.“

Zas ten chudáček Vijay! Ale mám pocit, že François si s tímhle nechutným vetřelcem už nějak poradí.

Zůstali sme v betli až do přestávky na oběd, a tak sem svý milovaný připravil sendvič podle jejího přání (lupeň čistýho hlávkovýho salátu na bílým chlebu bez majonézy). Sobě sem nachystal něco kaloričtějšího. Poté co sme se v klidu a soukromí naobědvali u rozviklanýho stolu, vrátili sme se do školy na šestou vyučovací hodinu, kterou sem strávil ve studovně, hluboce zamyšlenej nad Sheeninou neuvěřitelnou nabídkou. Na jednu stranu je pěkný, že Sheeni našla v Rickovi S. Hunterovi zalíbení natolik, že ho vyzvala, aby prchl s ní (a to už vůbec nemluvím o tom, že s ním dnes bez zábran a bez ochrany sexovala), ale na druhý straně se mi moc nelíbí, že chce odjet do Paříže za mý prachy. Cizí jazyky mi naprosto nejdou, což představuje značnej hendikep v případě, až

budu muset zachraňovat Sheeni ze spárů tisíců nadrženejch a lakomejch žabožroutů, kteří ji budou oslňovat citátama ze Sartra. A že k tomu dojde, o tom nepochybuju.

U dozor konajícího studentíka sem si vyžádal povolení jít na záchod a ze studovny sem se chodbama proplížil k telefonnímu automatu. Vytočil sem Sheenino číslo. Její pět tisíc let stará matka zvedla sluchátko už na druhý zazvonění.

„Dobrý den, pani Saundersová," řekl sem tím nejpravděpodobnějším indickým přízvukem, jakýho sem byl schopnej. „Tady je Vijay Joshi."

„Tak už přišla tvoje sestra k rozumu a hodlá se vzdát Trenta?"

„Ještě ne, paní Saundersová. To dítě celou záležitost jen komplikuje. Ale mám pro vás šokující zprávu, která se týká vaší dcery." Vylíčil sem jí podrobnosti plánovanýho útěku, celou záležitost kolem pasu a sdělil jí číslo poštovní schránky. Na druhý straně drátu to vyvolalo hlasitý projevy mateřskýho hněvu. Nakonec se však paní Saundersový přece jen vrátila schopnost souvisle mluvit.

„Můj manžel se zná s poštmistrem. Ten pas jí zabavíme!"

„Velmi rozumné, paní Saundersová. Ale nesmíte své dceři prozradit, že jsem vás na to upozornil já. Pokud se o tom nedozví, budu vás moci průběžně informovat o dalším vývoji situace."

„Ach, Vijayi, to bys byl velmi laskav," zabublala.

„Bude mi potěšením, paní Saundersová."

„Děkuji ti, Vijayi. Vždycky jsi mi byl sympatický, bez ohledu na tu vaši rodinu. Na to, že jsi bezbožný cizinec, jsi nečekaně milý mladý muž."

„Děkuji, paní Saundersová. A přeji vám hezký den."

To by mou milovanou mohlo aspoň prozatím udržet na území Spojených států. A i kdyby paní Saundersová šplíchla zdroj svejch informací, bude to Vijay, kdo si to vypije.

Pak sem na malej pultík pod telefonem vysypal obsah kapes, vytočil mámino číslo do Oaklandu a začal cpát mince do nenasytnýho přístroje. Tentokrát naštěstí vzala telefon moje sestra.

„Nicku, proč sis včera, když volal, s mámou nepopovídal?"

„Říkej mi Ricku, Joanie. Tak už ste vyinkasovali ten Sheenin šek?“

„Jo. Najali jsme si skvělou právničku. Zařídila soudní příkaz, aby nás Lance nemohl vystěhovat z domu. Představ si, že ten dacan chce vykopnout mámu z jejího vlastního domu.“

No, umím si představit, že taková kulka do koulí může v člověku vzbudit jistý touhy po pomstě, ale připouštím, že jde možná jen o mužský hledisko. „Joanie, potřeboval bych, abys do mý poštovní přihrádky v Ukiahu poslala třicet tisíc v malých bankovkách.“

„Nebuď blázen, Ricku. Tolik peněz v hotovosti přece nemůžu posílat jen tak v obálce. A navíc ty peníze potřebujeme na matčiny výdaje. Propustili ji z práce, víš.“

„Dobře, pošli mi aspoň pětadvacet tisíc.“

„Možná bychom dali dohromady takových deset. Je to strašně riskantní.“

Nakonec sme to upytlíkovali na patnáct, který mi sestra slíbila poslat expres hned zítra ráno. Je to od nich neuvěřitelná nenažranost. Ty švindlířky mi zabavily tři čtvrtiny z *mejch* šedesáti táců.

Nechápu, proč se všichni k mejm penězům staví jako k veřejným prostředkům? Copak zámožní lidi nemaj právo určovat, kam bude směřovat jejich dobročinnost? Proč by se člověk nemohl rozhodnout, že pro letošní rok už bylo filantropie dost? Je ironií, že zatímco kapitalismus vítězně táhne celým světem, budu já asi tou poslední obětí komunismu.

Středa, 14. dubna

Poté co Rick S. Hunter dnes před první vyučovací hodinou sdělil mý milovaný, že s ní milerád do tý Paříže odjede, rozhodli sme se, že to musíme oslavit. Určitě nemůže bejt pro nikoho překvapením, že zbytek dopoledne sme to slavili v mý černočerný ložnici, kde sme v praxi zkoumali hranice lidskejch sexuálních možností, a dokonce sme se – k mýmu velkýmu překvapení – dostali až do říše orálního sexu. V tý absolutní tmě to bylo něco neuvěřitelně erotickýho.

Předpokládám, že to tak příroda zařídila, aby slepci jako částečnou náhradu za zrakový postižení měli aspoň úžasnej sexuální život. Pak sme se oblíkli a hladově se vrhli na další improvizovanej oběd.

„Tak co tvůj pas, Sheeni?“ zeptal sem se.

„Pořád nic, Ricku. Každý den vynechávám poslední hodinu a spěchám na poštu, abych se podívala, jestli tam už není. Včera jsem se zpozdila a matka na mě musela celých pět minut čekat. Byla hrozně protivná. Doufám, že nic netuší.“

„Dříve nebo později zjistí, že chodíš za školu.“

„Možná ani ne. Řekla bych, že učitelům vyhovuje, že tam nejsem. Mám tendenci je usvědčovat z jejich omylů.“

Zvedl sem vyzvánějící telefon. Byla to Soňa Klummplatzová, která mě postrádala v polední pauze.

„Ahoj, Soňo.“

Moje milovaná se ušklíbla, sbalila kabelku a urychleně vypadla.

„Co je, Ricku. Jsi nemocnej, zlato?“

„Ne, Soňo. Dnes dopoledne jsem dal přednost samostudiu. Děje se něco?“

„Jen mě napadlo, jestli bys nemohl pozvat některý ze svých spolužáků, aby šli s náma v sobotu na ten ples?“

„Soňo, vždyť já tady ještě nikoho neznám. Přestoupil jsem na tuhle školu teprve minulý pátek.“

„No ale s tou Sheeni Saundersovou ses dal do kupy pěkně hopem. Noto nevadí. Tak jsem si říkala, že pozveme aspoň Lanu s tím jejím frajerem Hárošem. On sice není nic moc, ale jeho rodiče jsou v balíku.“

„Tak jo,“ vzdychl sem.

„Platí, Ricku. Mohl bys řídit Hárošovo auto. Je mu teprv čtrnáct, takže nemá ještě řidičák. A jakou barvu šatů budu mít na sobě?“

„Khaki?“

„Ale ne, trumpeto, přece fialkovou. Zapamatuj si to!“

Fíha, po jediným týdnu autoškoly budu řídit Hárošovýho veterána. Trochu mě to děsí, ale François z toho učurává blahem.

18:45 – Dnešní jízdy sme zbytečně proflákali tím, že sme se učili parkovat (François potřebuje rychlost a ničím neomezovanej

prostor!). Pak sem diskrétně sledoval Apurvu, jak jde do knihovny, kde se začetla do tlustý bichle, kterou si vytáhla z police označený *Mateřství a péče o dítě*. Upustil sem na zem svou učebnici rodinný výchovy, sehnul se, abych ji zvedl, a předstíral překvapení ze shledání s touto indickou krasavicí.

„Ahoj, Apurvo, to je ale náhoda."

„Ahoj, Ricku," odpověděla a schovávala knihu o mateřství pod sešit. „Byto mi tě líto, jak ti dnes nešlo to parkování."

„Nešlo. Ještě štěstí, že bydlíme skoro na venkově. Nechápu, proč je Nurlpradt tak posedlý parkováním. Přece se hned zítra nechystáme všichni stěhovat do San Franciska. Doufám, že se nezlobíš, jestli jsem tuhle příliš strkal nos do tvých problémů."

Zrudla. „Ne, samozřejmě že ne."

„Jen si tak myslím, že někdy je docela příjemné mít někoho, s kým si člověk může popovídat. Zvláště když jsme oba v téhle škole noví."

„Ano, Ricku. Někdy se cítím opravdu osaměle. Já... viděla jsem tě, jak si dnes na chodbě povídáš s Sheeni Saundersovou."

„Jsme jen přátelé. Nemysli si, že by po mně snad chtěla, abych tě nějak špehoval!"

„Nechtěla jsem tím naznačit nic špatného, Ricku. Víš, jsem tak zmatená."

„Můžu tě pozvat na čaj?"

„Cože? No, já nevím..."

„Pojď, Apurvo. Mám u Flamperta známou číšnici. Možná nám dá něco na účet podniku."

Takový štěstí sme sice neměli, ale aspoň nám párkrát dolila trochu horký vody. Popíjeli sme čaj a probírali nástrahy, který současnej život staví do cesty mladým lidem a především smíšeným manželstvím.

„Na to, že jsi muž, Ricku, jsi tak citlivý," poznamenala Apurva. „Určitě musíš mít nějakou sestru. Nebo dvě?"

„Jak jsi to poznala?"

„Určitě i ony mají problémy s chlapci, že?"

„To ano, a není nic, o čem bych s nimi nemohl mluvit. Velice si cení mých rad.“

Apurva, stejně jako mýtické sestry Ricka S. Huntera, se otevřela a vylila mu své srdce. Podrobně ho informovala o svém náhlém odjezdu s Trentem do Mississippi, o rozkolu s rodiči, kterej její manželství způsobilo, o nečekaným těhotenství a o tom, jak je zničená z Trentovy reakce na Sheenino obvinění z otcovství.

„Americké chlapce prostě nechápu,“ stěžovala si. „Možná jsem měla poslechnout svého otce a odjet do Púny. Co vede Trenta k tomu, že nechce říct pravdu, že není otcem Sheenina dítěte? Přál by si snad, aby tomu tak bylo? Vím, že ji stále ještě miluje. Tenkrát, když se nám vloupala do domu, odmítl proti ní jakkoli zasáhnout.“

„Víš, Apurvo, možná to je jen proto, že se Trent snaží dostát svému ideálu čestného sportovce. Asi mu trenéři při těch různých kázáních, jak má vypadat sportovní chování, úplně vymyli mozek.“

„A co kdyby se místo toho snažil být třeba dobrým manželem? Copak v jeho životě vlastní žena nic neznamená? Představ si, že se dokonce nabídl, že budeme Sheenino dítě adoptovat!“

„To bylo velmi šlechetné gesto, Apurvo. Pokud se vdáš za zásadového a slušného muže, jako je Trent, musíš počítat s tím, že jednou za čas něco takového provede. Nebo bys snad byla raději, aby se svým povinnostem vyhýbal?“

„To asi ne, Ricku. Můj Trent je velký idealista. Bude určitě skvělým otcem. Ale je smůla, že máme dítě tak mladí. A přitom jsme byli tak opatrní!“

Rick se zastyděl. Uznávám, že to propíchnutí prezervativů byla trochu rána pod pás.

„Víš, Apurvo, je docela možné, že to nakonec bude pro vás pro oba velice cenná zkušenost. Sheenino kruté a falešné obvinění snad otevře Trentovi oči a on pochopí, co je vlastně jeho bývalá milá zač. Žádná láska nemůže přežít tak nechutný podvod, zvláště pokud měl způsobit bolest. A pro tebe je to další důkaz toho, jaký je tvůj manžel šlechetného, byť ne vždy praktického ducha.“

„To, co říkáš, je velice povzbudivé, Ricku. Pomohl jsi mi pochopit pohnutky mého manžela. Jak se ti jen odvděčím?“

„Bude stačit, když zůstaneš vdaná," odpověděl sem, zaplatil účet a nechal panu Whatleyovi poměrně velkorysý spropitný. „Tím se mi odvděčíš ze všeho nejvíc."

Je mi putna, co říká Connie. Po Trentovi chci jediný: buďto aby zdechl, nebo aby byl pevnýma manželskýma okovama připoutanej k ženě, která o něho bude zuby nehty bojovat.

Čtvrtek, 15. dubna

Být na útěku před spravedlností s sebou nese jednu velkou výhodu – člověk se nemusí zalamovat s vyplňováním daňovýho přiznání. Strýček Sam z mýho rychle se ztenčujícího jmění letos nevyrazí ani cent.

Dneska ráno sem prožil šílenej šok, když sme po první hodině dorazili s Sheeni do mýho kutlochu. Moje láska vytáhla z kabelky hrozivě vypadající revolver.

„Ty zrádče jeden," řekla a namířila na mě, „kdo se to včera předváděl před Apurvou u Flamperta?"

Zíral sem do vražedný hlavně a instinktivně zvedl obě ruce. „Byl to jen přátelský rozhovor, Sheeni. Chodíme spolu do autoškoly. Probírali jsme spolu parkování!"

„Vůbec nepochybuji, o jaké zaparkování ti jde. Měla bych ti ustřelit tu tvou podlou hlavu. A navíc, jak mám chápat tvůj románek se Soňou? Co měl znamenat ten poslední telefonický rozhovor s touhle dámou, ty věčný sukničkáři?"

„Sheeni, buď rozumná," zaúpěl sem. „Je ten revolver nabitý?"

„To si piš! Budeš se přede mnou plazit. Tak pěkně na kolena, ty velký milovníku."

S bušící hercnou a staženýma vnitřnostma sem klesl na kolena. „Sheeni, drahá, co tě to popadlo?"

Moje milovaná se šibalsky usmála a ruka s revolverem jí klesla. „Ty ale musíš mít špatné svědomí, Ricku. Jen jsem si dělala legraci."

Svalil sem se na podlahu, ale nebylo to smíchy. „Tak tohle dvakrát legrační nebylo, Sheeni. A kdes vzala ten revolver?"

„Ukradla jsem ho otci z prádelníku.“

„Takže ty sis dnes přinesla do školy nabitou bouchačku?“ zeptal sem se nevěřícně.

„No a co, Ricku. Copak to nedělají všichni? A taky jsem přinesla foťák. Chci si tě vyfotit.“

Když sem se sbíral z podlahy, nohy se mi pořád ještě třásly. Sheeni mi podala svou zbraň. Byl to strhující pocit, držet v dlani tu těžkou, ocelově modrou hračičku. „A je fakt nabitá?“ zeptal sem se.

„Já myslím, že ano, Ricku. Zdá se mi, že v bubínku je cosi, co se podobá nábojům. Asi by sis neměl s tou spouští moc hrát. Nejsem si jista, jestli je zajištěná nebo ne.“

Moje milovaná si mě vyfotila ze všech stran, jak držím revolver stejně sexuálně agresivním způsobem jako Jean-Paul Belmondo na jejím milovaným plakátě k filmu *U konce s dechem*. Vyhověl sem jejímu

přání, protože soudím, že když jí budu nápomocnej, aby si prožila svý dlouholetý dívčí fantazie, může to vést jedině k utužení pouta mezi náma. Pak Sheeni schovala foťák do kabelky, ale udělat totéž s bouchačkou odmítla.

„Nech si ho, Ricku,“ trvala na svým. „Pokud bude u nás doma, vím, že ho dřív nebo později použiju na svý rodiče. Nebo na sebe.“

„Ale co s ním mám dělat?“

„Někam ho schovej. Je mi to jedno. Tak, a cos ještě s Apurvou kromě parkování probíral?“

„A jak ses o tom vůbec dozvěděla?“

„Mluvila jsem s Vijayem. Je to jediná osoba, se kterou mi matka dovoluje telefonovat – s výjimkou Trenta samozřejmě, ale ten nikdy nevolá. Vijay vás dva viděl pohromadě. Už Trenta brzy opustí?“

„Jsem přesvědčen, že ne. Indové rozvod neuznávají. A proč tě to zajímá?“

„A proč tebe zajímá, proč mě to zajímá?“

„Proč tebe, Sheeni, zajímá, proč mě zajímá, proč to tebe zajímá?“

„Vzdávám to, Ricku. Pojďme raději vedle do té tvé sloje.“

To nebyl špatnej bod programu. Po takovým nervovým šoku je to ještě lepší. Přesně jak ve filmu – po každý nebezpečný přestřelce tělo zřejmě nutně potřebuje ničím nespoutaný sexuální uvolnění.

Po obědě se Sheeni vrátila do školy a já spěchal na poštu, kde sem ve svý přihrádce našel oznámení, že mi došel balíček. Po nekonečným čekání ve frontě u okýnka sem podepsal přijetí drahocennýho balíku a odnesl si ho domů, kde sem zatáh umolousaný závěsy a jal se tu hromadu dvacek, pajcek a stovek počítat. Když sem při třetím kontrolním přepočítávání dospěl ke stejnýmu součtu 13.750 dolarů, uzavřel sem to s tím, jak sem předpokládal: moje lichvářská švica mě zase ošulila. Tak rád bych jednoho dne potkal nějakýho Twispa, kterýmu by se dalo věřit.

Teď teda mám skoro vosumnáct tisíc na hotovosti v kvartýru obklopeným podezřelejma sousedama a s nanicovatý zámkem z doby kamenný na dveřích. Po zralý úvaze sem se rozhod, že si pronajmu sejf – samozřejmě že v nějaký jiný bance než u pana Mincea. Nejbližší banka v okolí sice sejfy pronajímala, ale pouze klientům, kteří u ní měli otevřený konto. Tak sem si – byť nerad – založil konto s jedním tácem a dalších patnáct narval do novýho sejfu. Zbytek sem spolu s Sheeninou bouchačkou uložil do útrob pohovky pro případ nouze. Přišel sem na to, jak nastavit bezpečnostní pojistku, aby to náhodou nevystřelilo a nezabilo mě to, kdybych se třeba v posteli příliš mrvil.

Další únavný parkování v autoškole. Dnes se mi dařilo o něco líp, ale pořád to ještě nebylo ono. Kdo by se staral o to, jak blízko od chodníku zaparkuje, když stejně ví, že příští nebezpečný odbočení vlevo ho bude stát život? Ale aspoň že Apurva měla dnes mnohem lepší náladu. Její manžel by mě prej rád poznal. Pozvala mě na příští pondělí do Carlottina vlastního domu na večeři. S díky sem přijal.

Když sem dorazil domů, zvonil právě telefon. Byla to Connie Krusinowská, která po cestě ze školy uvízla na dálnici v dopravní zácpě.

„A já myslel, že nikdy do školy nechodíš, Connie.“

„Sem tam se v ní ukážu, Ricku. Člověk by si těch jarních prázdnin ani nevážil, kdyby po nich nenásledoval aspoň jeden nudný školní den. Tak jak to u vás vypadá?“

Connie má za to, že je to skvělej nápad, jít na ples s jinou babou, i když se jedná o osobu s poměrně rozložitým pozadím.

„Zcela určitě to přispívá k tomu, že se Sheeni musíš jevit jako někdo, koho nemůže mít,“ řekla Connie.

„Ale vždyť mě má každej den,“ protestoval sem. „Dnes ráno to například bylo třikrát a na všechny možný způsoby.“

„Na skutečnosti tolik nezáleží, Ricku. Nejdůležitější je pocit. A jak jsi s Sheeni v kontaktu po večerech a o víkendech?“

„Nijak, Connie. Matka jí nedovolí telefonovat – aspoň teda ne se mnou.“

„Ale snad jsi jí dal mobil, ne?“

„Nedal.“

„Panebože, Ricku, musíš být trochu za chlapa. Vy jste přece to technicky orientované pohlaví. Na takhle očividný krok tě snad nemusím navádět.“

„Nezlob se, Connie. Co nejdřív to napravím. A jak se to vyvíjí tam u vás?“

Nic moc. Connie je samozřejmě ráda, že hluboký pocit viny zatím Lacey nedovolil, aby šla Paula navštívit do lochu, ale její otec se pěkně vyděsil, když mu jeho právníci předložili návrh na možný dělení majetku v případě rozvodu. K jeho zamilovanosti dvakrát nepřispělo ani placení daní, který musel vypláznout tento týden.

„Podle mého názoru je třeba tátovi pomoct, aby už do toho práskl,“ svěřila se mi Connie. „Budu muset začít zpracovávat Ritu, aby podala žádost o rozvod ona. Myslím, že by se to všechno urychlilo, kdyby se to mezi ní a Paulovým otcem trochu pohlo. Ricku, musíš zařídit, aby mé matce zavolal do Palm Springs.“

„A jak to mám udělat?“ chtěl sem vědět.

„Ty už si něco vymyslíš, Ricku. Spoléhám na tebe!“

21:25 – Přestože sem si finančně o něco málo polepšil, i dnes sem šel na večeři ke Zlatýmu kaprovi. Číšník Steve si už o mně žádný iluze nedělal. Přišoural se k mýmu stolu s otráveným nezájmem, a

když si zapisoval objednávku, vypadal, jako bych právě hluboce urazil jeho předky. Byl sem svým způsobem rád. Ve světě plným zmatků a změn je Stevova kyselá lhostejnost tou jedinou jistotou, na kterou se můžu upnout, když se mi všechno rozpadá pod rukama.

Pátek, 16. dubna

Před odchodem do školy sem zatelefonoval do kanceláře Sheenina otce. Přesně jak sem doufal, sluchátko zvedla jeho schopná a spolehlivá sekretářka.

„Prosila bych pana Elwyna Saunderse," zazpíval sem tou nejsnobštější fistulí Ricka S. Huntera.

„Bohužel," ozvalo se na druhým konci drátu, „pan Saunders přijde až po půl desáté. Mohu mu něco vyřídit?"

Požádal sem ji, aby zatelefonoval jisté paní Ritě Krusinowské do Palm Springs na telefonní číslo, který mi včera dala Connie. A dodal sem: „Prosím, abyste ho také informovala, že jsem opustila svého manžela."

„Pan Saunders se normálně rozvody nezabývá," upozornila mě sekretářka.

„Já vás prosím, dámo, abyste si své názory nechala od cesty!" *Klik.*

Udělal sem, co bylo v mých silách, abych zprostředkoval vzájemnej kontakt. Teď už to musím nechat na těch dvou, aby mezi sebou opět rozehráli to kouzlo, jakkoli je mně v jejich případě nepochopitelný.

Od rána sem se už nemoh dočkat do sprch (i když to znamenalo, že po čtyřiceti minutách zdraví nebezpečnýho basketu budu muset proběhnout pokořující uličkou brutálních mlátiček), a tak sem nejdřív musel sehnat svou milovanou, abych jí sdělil, že sem dnes k dispozici až po tělináku. V ještě vlhkým stavu sem se k ní připojil v kavárně naproti přes ulici, kde popíjela svůj dietní koktejl a zuřila, že ten její pas pořád ještě nepřišel. Nálada se jí trochu zvedla, až když

sem navrhl, že bychom se mohli jít podívat po kšeftech na nějaký mobily.

Naše výprava mě přišla na víc než šest set dolarů. Proletěly komínem, než bys řekl švec, a výsledkem byly dva malý skládací telefonky, náhradní baterie, aktivační poplatky, rozšířený záruční služby a řada dalších vymožeností, kterýma telekomunikace tahaj z lidí prachy. Doufal sem, že moje milovaná mi ze svýho značnýho jmění trochu přispěje, ale vysvětlila mi, že má u sebe jen dvanáct dolarů. Oba telefony nám na místě zaktivovali a hádejte, z čího konta se bude platit paušál. Aspoň že nám pro začátek nabídli pět set minut „zdarma“.

Sheeni se dostala do nákupní ráže a dokonce byla ochotná mi pomoct při výběru obleku, kterej bych si měl vzít zítra na ples. Vzhledem k tomu, že sem za kompletní výstroj nechtěl uvalit víc než dvacku, omezili sme se na prolízání ukiažskejch sekáčů. Nejsou mi proti srsti. sám v nich nakupuju, ale moje milovaná mě z nepochopitelnejch důvodů vodila po samejch takovejch, kde už jen při vdechování těch příšerně zatuchlejch smradů člověku hrozila nákaza smrtelnou infekcí. Procházeli sme jeden za druhým, ale veškerá nabídka se omezovala na obleky pro břichatý dědky. Už sme byli skoro zoufalí, a tak se v tom posledním frcu moje láska optala postarší prodavačky, jestli by neměli na skladě nějaký oblek mý velikosti. Žena si sundala brýle a přeměřila si mě pohledem.

„Hm, zrovna včera jsme dostali cosi, co by mohlo velikostí odpovídat, ale je to trochu neobvyklé. Ještě jsme ho neocenili. Podívám se, jestli ho najdu.“

O chvíli později se prodavačka vrátila s „trochu neobvyklým“ oblekem ušitým z nepravidelnejch kousíčků pomačkaný kůže nestejnejch odstínů modři – od světle tyrkysový až po tmavou námořnickou. Podšívka zářila vkusně oranžovou barvou.

„Velice půvabný,“ ohodnotila ho moje milovaná. „Nezdá se ti?“

„Co to má proboha být?“ zatočila se mi hlava.

„To je z úhoře,“ vysvětlovala prodavačka. „Škoda že je ustřižená značka. Paní ve skladu si myslí, že je to možná od nějakého slavného

módního návrháře. Jsem přesvědčena, že nové to mohlo být hodně drahé.“

„Zkus si to, Ricku,“ ukecávala mě Sheeni. „Musím to na tobě vidět.“

Padlo mi to jako šité přesně na míru pro Ricka S. Huntera. Sheeni tvrdila, že mi ten furiantskej střih sekne a dělá mě o pár čísel vyšším. Řekla, že jde nepochybně o módní výkřik inspirovaný Paříží. Pak mi také bez dlouhýho otálení vybrala světle žlutou košili, širokou šlajfku s kašmírovým vzorem, hnědý boty a plstěnej klobouk odpovídající barvy. Dokonce mi k celkovýmu účtu, kterej se vyšplhal na víc než 40 dolarů, přispěla svou poslední desetidolarovkou.

„Nezdá se ti, že je ten oblek trochu moc nápadný?“ zeptal sem se, když sme vycházeli z obchodu.

„Máme velké štěstí, že jsme ho sehnali, Ricku,“ odpověděla. „A za tak solidní cenu.“

Ty hadry celkem ujdou, ale pořád ještě sem se nesmířil s těma ošoupanýma botama. Jen doufám, že jejich předchozí majitel nepošel na rakovinu noh.

Bohužel, dnes žádný milování. Moje láska spěchala do školy na test z angličtiny. Zastavil sem se v květinářství a objednal zlevněnou kytku pro Soňu. Poté sem šel domů a na chodbě prohodil pár slov s panem Whatleyem, zrovna když se chystal jít do práce. Pak sem si připravil oběd. Právě když sem si k němu sedal, zavibrovalo mi něco v gatích. Výjimečně to nebylo tamto. Vytáhl sem svýho malýho mobila.

„Ano?“ řekl sem.

„Ricku, jsi to ty?“

Moje znejmilejších se mnou bezdrátově komunikuje!

„Kde jsi, Sheeni?“

„V jídelně. Myslím, že tě hledá tvoje přítelkyně Soňa. Nechceš, abych jí něco vyřídila?“

„Řekni jí, že si u ní na zítřek zamlouvám všechny ploužáky.“

„Ty jsi ale slizoň, Ricku.“

„Já za to nemůžu, Sheeni. To ta moje francouzská krev.“

„A máš mě rád, Ricku?“

„Celkem jo.“

„Já tebe celkem taky. Měj se, miláčku.“

„Zatím se opatruj, Sheeni.“

Sheeni mi řekla „miláčku“! Může si dovolit také Rick S. Hunter vůči ní použít tak láskyplného výrazu? Musím se zeptat Connie, kdy a za jakých okolností je takto otevřenej projev citů přípustnej.

22:15 – Moje milovaná mi dnes večer už třikrát telefonovala ze svýho novýho mobilu. Aby si zajistila nerušenej příjem, zamkne se do koupelny a pustí sprchu. Její rodiče se obávají, jestli se u ní nezačala projevovat nezdravá fixace na čistotu. Vrtá jim hlavou, jestli se jejich dcera náhodou nesnaží takto smýt všechny svý hříchy. Sheeni dnes odpoledne opět prožila hluboký zklamání ohledně pasu, ale vysvětlil sem jí, že přece nelze od americkýho byrokratickýho kolosu čekat žádnou velkou pružnost, i když mu dáš jasně najevo, že to chceš expres.

„Kéž bychom mohli být dnes v noci spolu,“ poznamenala během našeho posledního hovoru.

„To by nebylo špatné.“

„Kdybys to chtěl zkusit, mohl bys proklouznout nenápadně do našeho domu. Nechala bych ti odemčené postranní dveře.“

„A co když nás rodiče objeví?“

„Mohl bys uprchnout dřív, než otec najde svůj revolver.“

„Navrhuju nepouštět se do žádných riskantních akcí. Buďme trpěliví.“

„Příští týden bychom už touto dobou mohli být v Paříži, Ricku.“

„To je velice pravděpodobné, Sheeni,“ zalhal sem.

„Měl by ses, Ricku, připravit na to, že mladé Pařížanky se z tebe zblázní. Jean-Paul Belmondo je pro Francouze něco jako bůh.“

„Na tuhletu eventualitu jsem dostatečně připravený.“

„Doufám, že ti sláva nestoupne do hlavy, Ricku.“

„I kdyby se tak stalo, Sheeni, vždycky si na tebe rád vzpomenu.“

„Panebože, Ricku, ty jsi ale cynik. No, už abych tě raději nerušila. Soňa má určitě přijít každou chvíli.“

„Ne, dnes v noci ji mám naplánovanou až jako třetí. Dobrou noc, Sheeni.“

„Dobrou noc, milovaný. *Je táime*.“

Sheeni skutečně řekla, že mě miluje! Ale počítá se to vůbec, pokud si myslí, že nerozumím ani slovo francouzsky?

Sobota, 17. dubna

Ráno sem si trochu pospal, abych dohnal ten deficit způsobenej divokýma motocyklovýma honičkama pod oknama. Byl bych rád spal ještě dýl, ale Soňa mě vzbudila s aktualizací našeho večerního programu. Měl sem se setkat s Hárošem DeFalcem přesně o půl osmé před garáží, kde má zaparkovanej ten svůj starožitnej kŕáp. Dala mi adresu a já předstíral, že si ji píšu na kus papíru.

„Není to náhodou tam, co bydlí Apurva Prestonová?“ zjišťoval sem.

„Takže vlastně víš, kde to je. Slyšela jsem, že jste se s Apurvou skamarádili. Čím to, že všechny holky, se kterýma ses tady stihl doposud seznámit, jsou jen samé krasavice?“

„To bych taky rád věděl,“ odpověděl sem, aniž bych podotkl, že mezi nimi je i ona.

„No nic, Ricku. Uvidíme se dnes večer. Jakou barvu mají moje šaty?“

„Hmmm, hnědý v barvě naftový skvrny?“

„Doufám, že si děláš srandu, Ricku. Jsou *fialkový*.“

11:15 – Právě sem si krémoval svý botky po nebožtíkovi, když se moje milovaná přihlásila s prvním mobilním telefonátem dnešního dne.

„Ricku, stalo se něco strašného!“ zněl vzrušeně její hlas na druhém konci drátu.

Mých genů se zmocnila panika.

„Přišlas o to dítě, Sheeni?“

„Bohužel ne. A není to dítě, je to jen plod, Ricku. Právě jsem se spojila s bankou, kde mám uložené své peníze. Chtěla jsem je převést kvůli tomu našemu útěku do Francie. Představ si, že na kontě chybí padesát čtyři tisíc dolarů!“

„Opravdu? To musí být jen nějaká chyba v účetnictví, Sheeni. Kdo ví, jaké analfabety tyhlety zahraniční banky zaměstnávají.“

„To není žádný omyl. Někdo pozměnil můj šek. Ta Nickova sestra je podvodnice! Celá ta Twispovic rodina je jedna banda kriminálníků. Teprve teď je mi to jasné.“

„Ale nejsou to náhodou Nickovy peníze, které se ta rodina jen snaží dostat nazpět?“

„Ricku, ty se jich ještě budeš zastávat? Vždyť o tom vůbec nic nevíš.“

„Nevím, to máš pravdu, Sheeni,“ povzdychl sem si.

„Nejhorší na tom je, že nejsem zrovna v situaci, kdy bych si mohla dovolit celou tu záležitost oznámit na policii. Ale Nicka čeká pěkné překvapení, pokud se mě pokusí zkontaktovat.“

„Chceš ho udat, Sheeni?“ zeptal sem se zděšeně.

„Myslím si, že bych měla, Ricku. Bude to tak nejlepší pro všechny zúčastněné. Ty ho neznáš, Ricku. Nikdy by nás nenechal na pokoji, kdyby se dozvěděl, že my dva jsme se dali dohromady. Mám takový nepříjemný pocit, jako by nás zrovna teď špehoval. Uf, někdo tluče na dveře. Už musím jít.“ *Klik.*

Jen doufám, že ten kritickej postoj mý milovaný vůči její bývalý lásce má na svědomí dočasná hormonální nevyváženost způsobená těhotenstvím.

15:15 – Právě sem si byl vyzvednout Soninu kytku na ples. Panebože, člověk by očekával, že za svejch dvanáct babek dostane něco víc než jednu nedomrlou květinu a trochu polomrtvýho listí. Ve dveřích květinářství sem se srazil s Trentem, který vycházel s elegantní orchidejí v ruce. Nemůžu uvěřit, že jde na školní ples s vlastní ženou. Copak to se dělá? Zdá se mi, že to člověka musí ochudit o celý to napínavý vzrušení z nejistoty, jestli se mu třeba na plese nepodaří někoho sbalit.

Moje milovaná mi právě telefonovala ze suterénu jejich domu. Rodiče jí omezili počet sprchování na jedno denně, aby to přehnaný vystavování se chlórový vodě dítě nějak nepoškodilo. Tak se Sheeni místo toho uchýlila do prádelny a zapnula sušičku. V pozadí sem

slyšel její rumplování, když mi moje láska se zatajeným dechem sdělovala, že její otec byl náhle „služebně odvolán“ do Palm Springs.

„Právě odjel na letiště,“ dodala. „Říkal, že se mu tam naskytla příležitost pracovat na nějakém velkém podniku.“

„Určitě to bude něco hodně velkého,“ odpověděl sem. Informoval sem ji o manželský roztržce mezi paní a panem K a o tom, jak se paní K stáhla v Palm Springs do pouště.

„To se mi může celkem hodit,“ poznamenala Sheeni. „Aspoň na něho mám něco v záloze. Neodvážila jsem se zatím proti němu použít ten mexický milostný poměr, protože mi chyběly důkazy.“

„Sheeni, já měl za to, že tvůj otec je zbožný a morální člověk, který se vírou znovu narodil a podle toho, co taková konverze obnáší, se taky chová.“

„On to tak o sobě tvrdí, Ricku. Zřejmě se opravdu znovu narodil a teď vstupuje do fáze svého druhého dětství.“

„Sheeni, kdyby se manželství tvých rodičů ocitlo v krizi, možná by si tě přestali tolik všímat, a my pak nemuseli prchat až tak daleko.“

„Tak s tím nepočítej, Ricku. Znám svou matku.“

„Já také – aspoň trochu.“

„Neznáš, Ricku. Věř mi, že ta ženská, kterou jsi poznal v Mexiku, byla moje matka na vrcholu své zdvořilosti a společenského chování.“

Ta představa je dost úděsná.

19:00 – Tak sem se navlík do svýho modelu a sem připravenej absolvovat svůj druhý školní ples. Sice na něj pořád ještě nejdu s partnerkou dle svýho výběru, ale aspoň tam jdu tentokrát jako kluk. Doufám, že tělocvična bude dobře větraná. Tahle vlhce lepkavá úhoří kůže je totiž značně neprodyšná. Aspoň že mý boty už nějakej nebožtík přede mnou rozšláp. Evelyna – penzista z pily, co bydlí o pár dveří dál – mi ukázal, jak se správně nosí ten plstěnej klobouk: pěkně frajersky hozenej na stranu. Říká, že měl némlich takovej v roce 1943. Kdo ví, možná je to ten samej. Taky mi pochválil to kvádro z úhoře, ale dodal, že doufá, že se na mě rozzuřeně nevrhnou zastánci životního prostředí a milovníci úhořů.

Tak a teď už musím jít na setkání s Hárošem a svou partnerkou, kterou mi snad poslalo samotný peklo. Držte mi palce.

Neděle, 18. dubna

Nyní následuje co nejpřesnější popis událostí včerejšího večera v mírně zkrácený verzi, to abych to trauma nemusel znovu prožívat se všema detailama:

Do černýho kvádra oháknutej Hároš DeFalco se mi představil na příjezdový cestě ke garáži svý zesnulý babičky a jako první věc chtěl vidět můj řidičák. Měl trochu špatnou náladu, že musel požádat Trenta, aby uhnul se svou „zatracenou akurou". Bylo nad slunce jasný, že můj bývalej kamarád není příliš nadšenej představou, že by měl půjčit klíče od svýho milovanýho forda Falcona úplně neznámýmu člověku.

„Ty ale na osumnáct vůbec nevypadáš," řekl, když mi vracel můj padělanej řidičák. „A jak dlouho už jezdíš?"

„Dlouhá léta," zalhal sem a snažil se přijít na to, kde má ta pitomá kraxna řadicí páku. Přískokama sme vyjeli z garáže a příjezdovou cestou si to odhopkali na ulici.

„Víš určitě, že umíš řídit?" vyzvídal Hároš.

„Dýchej zhluboka, mladej," snažil sem se uklidnit oba – řidiče i majitele vozu. Nikdy sem netušil, že v noci je tak špatně vidět. Nechápu, proč nejsou auta vybavený řadou silnejch světlometů, aby se jima dalo posvítit přímo pod kola.

„Musíš mít Soňu asi hodně rád," řekl Hároš, aby řeč nestála.

„Co tě nemá. Ale je to dámská volenka a ona mě dostala. Co je to támhle za psa?"

„To je zaparkovanej volkswagen. Ale právěs přejel stopku. A kdo ti řek, že je to dámská volenka?"

„To chceš říct, že není?"

„Není. Zdá se, že tě ošulila, Ricku."

„Dočerta! Ale aspoň nemusím mít výčitky svědomí, že jsem za její kytku zaplatil jen dvanáct dolarů."

Hároš se zadíval na mý vadnoucí bejlí v obalu z umělý hmoty. „Zdá se, že i v tomhle tě ošulili.“

„A koliks zaplatil za tu svou?“ zeptal sem se závistivě.

„Pětadevadesát dolarů,“ odpověděla hýčkal si na klíně elegantní krabici převázanou stuhou. „Ale stonky orchidejí sou namočený v pravým čtyřiadvacetikarátovým zlatě.“

Lana a moje partnerka na nás netrpělivě čekaly v obýváku Sonina skromnýho domova, ze kterýho byli všichni rodiče vypuzeni, abychom se vyhnuli trapnýmu představování a nudnýmu fotografování. Lana ve svejch dlouhejch šatech z růžovýho saténu bez ramínek, který si teď ještě ozdobila vkusnýma květama orchideje, vypadala jako okouzlující novodobá Popelka. Usmála se a řekla, že mám hezký klobouk. Svý od přírody mírně propadlý tváře si zdůraznila růží, čímž vykouzlila efekt, kterýho se Carlottě nikdy nepodařilo dosáhnout. Po vizuální stránce méně úspěšná Soňa zářila svýma obvyklejma nafialovělejma odstínama a topila se v nadýchaným růžovofialovým šifónu. Když uviděla svou kytku a můj oblek, její třpytivě fialovej pohled značně potemněl.

„Jé, děkuju, tos nemusel, Ricku,“ poměrně rychle se ovládla, ale stejně si neodpustila poznámku: „Ale to, co máš na sobě, není na ples zrovna nejvhodnější oblečení.“

„Venkovský husy,“ odtušil sem směrem k Hárošovi. „Ty nepoznají oblek od Armaniho z kůže úhoře, ani kdyby je kousl do zadnice.“

„Moc se k němu nepřibližuj, Soňo, aby tě nekopl,“ zavtipkoval si Hároš. „Co když je to ušitý z úhořů elektrických?“

Mobil mi v kapse zazvonil zrovna v době, když sem musel špendlit kytku na mohutný Sonino poprsí. Zanechal sem týhle bohulibý činnosti a věnoval se telefonu.

„Tak kde teď jste, Ricku?“ zašeptala moje milovaná.

„Jsem u Soni,“ odpověděl sem. „Jsme právě na odchodu.“

„A jak vypadá?“

„Teď zrovna nemůžu moc mluvit.“

„Proč ne? A držíš ji za ruku?“

„Ne.“

„A držíš ji za něco jiného?“

„K tomu dojde až později. Děkuji za zavolání. Dobrou noc.“ *Klik.*

„Kdo to byl, Ricku?“ zeptala se Soňa a snažila se narovnat povadlej květ na svejch ňadrech.

„Ále, jen jedna známá. Je postarší a chudina upoutaná na lůžko, a tak si chtěla připomenout ta krásná léta, kdy chodila na školní plesy.“

Naskládali sme se do Hárošova veterána: Soňa se nacpala vedle řidiče, Lana se na zadním sedadle přitulila k Hárošovi a vytáhla ciftlu velikosti obrovskýho doutníku. Hároš přidržoval zapálenou krbovou sirku, zatímco Lana dula ze všech sil. Připadlo mi to jak podpalování táboráku. Nakonec se voňavej klacek přece jen rozhořel a nechali sme ho kolovat. Dal sem si taha a cejtil, jak se mi mozek překrvuje jako péro slona. Pevně sem uchopil volant a ze všech sil se snažil svůj na plno rozfofrovanej mozek soustředit na výhled, který mi poskytovalo přední sklo.

„Propána, kolikátkou to jedem?“ vykřikl sem.

„Ještě jsi ani nenastartoval, drahý,“ zaslechl sem Soňu odněkud z dálky.

„To vím taky,“ zalhal sem.

Škola je naštěstí jen čtyři ulice od Sonina domu. Nevím, jak se nám to podařilo, ale dostali sme se tam v neporušeným stavu. Dokonce sem i zaparkoval a zázračnej životabudič udělal ještě jedno kolečko. Pak ho Hároš típl a Lana mezitím rozdala mentolový bonbóny. Jejich palčivá sladkost ochromila mý hypercitlivý chuťový buňky na jazyku. Lapl sem Soňu za její masitou ruku a vratkým krokem si to šněroval ke vchodu do tělocvičny. „Chci tančit!“ žadonil můj mozek. „Chci protančit noc!“ Měl sem pocit, jako by se mi v duši rozsvítil obrovskej reflektor filmovýho studia a já se rázem octl na scéně velkolepýho muzikálu. Byl sem mladej Frank Sinatra a Soňa byla ta legendární Debbie Reynoldsová v nadživotní velikosti – no dobře, tak v nadživotní šířce.

Uvnitř nás čekala nejmodernější ukázka výtvarnýho umění. Téma dnešního plesu bylo *Hojnost uprostřed chudoby*. Připojili sme se k davu vyšňořenejch zazobanců a společně se protlačili z naší civilizovaný společnosti do rafinovaně imitovanýho chudinskýho

prostředí třetího světa. Podél stěn tělocvičny stály lepenkový chatrče a kolem se motali prvňáci převlečený za santusáky a prohrabovali se haldama odpadků. Možná že to všechno zas až tak úplná fligna nebyla, protože něco tam zcela určitě dost odporně páchlo. Jen sem se modlil, aby to nebylo mý úhoří kvádro. Jeden z těch hadrníků, jak sem si všiml, byl Dwayne Crampton, kterej se poměrně nevěrohodně snažil ztvárnit roli hladovějícího vesničana. Na nízkým jevišťátku sebou mlátila banda chorobně vyhlížejících maníků a vydávala takovej rachot, že se mi rozkmitaly plomby v zubech.

„Panebože, to je ale síla," měl sem pocit, že slyším řvát Hároše.

„Potřebuju se něčeho napít," vřeštěla Soňa.

„Já také," snažila se to překřičet Lana.

Usadili sme svý partnerky k zasviněnýmu stolu mezi odpadkama a šli se postavit do dlouhý fronty ke stánku s občerstvením, na kterým byly sprejem vyvedený nenávistný protikoloniální nápisy jako *Yangui Go Home!* Po nekonečným čekání nám z dvousetlitrovýho barelu označenýho jako *Pozor herbicid – životu nebezpečno* nalili do čtyř plechovek po naběračce červenýho ovocnýho punče. Mezi obsluhujícím personálem sem zahlíd Janice Grifflochovou a Barču Hoffmasterovou, obě v modrých baretkách a v uniformách bezpečnostních sil OSN. Při cestě zpět sme se museli protlačit přes otrhanou sebranku prváků, kteří votravovali kolemjdoucí a škemrali o almužnu. Ten nejnestoudnější z nich byl autentickej přivandrovalec z třetího světa Vijay Joshi, kterýmu sem stihl na nohu obutou jen do sandálů mocně dupnout svýma bagančatama. Já ti ukážu, zač je toho loket, chodit na ples v otevřenejch botách, ty plebejská holoto!

Když sme se opětovně shledali se svýma tanečnicema, usrkávali sme vodovej punč a snažili se konverzovat.

„Co je to za skupinu?" řvala Lana.

„*Příjice*," překřikovala ten rambajz Soňa. „To je ale nářez, co?"

Nejsem si jistej, ale měl sem pocit, že to bylo myšlený jako kladný hodnocení.

Cítil sem, jak se mi v kapse rozvibroval mobil. Jediný, co sem v tý situaci moh udělat, bylo zapnout ho a nechat svou milovanou, ať si ten nářez vychutná. Konverzace naprosto nepadala v úvahu. Vypnul

sem ho až ve chvíli, kdy mě Soňa chytla za ruku a táhla na taneční parket. Svůj klobouk sem nechal na stole. Freneticky sme sebou škubali do rytmu disharmonickýho lomozu, kterej neměl konce. Nezdolná *Příjice* nedělila svý vystoupení na jednotlivý taneční čísla, ale hodinu za hodinou vyluzovala nepřetržitej proud životu nebezpečnýho hluku. Sem tam se rozhodla něco zaječet do mikrofonů, čímž se sice trošku změnila ráže jejich smrtonosnejch zbraní, ale to je asi tak všechno. Ať už byli sebepřísernější, byl sem jim vděčnej, že mě uchránili od toho nejhoršího. Nekompromisní *Příjice* totiž žádný ploužáky nezahrála.

Mezi tanečníkama sem zahlíd mnoho známejch tváří, ale Bruno Modjaleski mezi nima nebyl. Candy Pringleová v černejch flitrovejch šatech bez ramínek a s obrovským výstřihem vpředu i vzadu to roztáčela pokaždý s někým jiným. Tenhle model způsoboval zácpu v proudících davech a byl vděčným tématem na pánským hajzlu, kde se všeobecně mělo za to, že jednotlivý flitry musí bejt nalepený přímo na Candyino nahý tělo. Tak něco takovýho by slečna Pomdrecková nikdy nebyla do tělocvičny pustila.

Mobil mi zazvonil zrovna v situaci, kdy sem byl odskočenej.

„Ahoj, Ricku. Co teď zrovna děláš?“

„Čau, Sheeni. Právě si ulevuju.“

„A je tam s tebou Soňa?“

„Ne, tato místnost mi dopřává jistý stupeň soukromí.“

„Ještě nikdy jsem nemluvila s klukem u mušle. A ulevují si tam i jiní kluci?“

„Ano. Všude kolem mě to zurčí jako u Niagárských vodopádů.“

„A můžeš si omrknout svého souseda?“

„Nepatří to zrovna k bontonu. Člověk tady většinou studuje zeď nebo dělá, že přemýšlí o životě. Tak, už si zapínám poklopec. A jak to vypadá u vás doma?“

„Určitě se nebavím tak skvěle jako ty, Ricku.“

„Nebyl bych si tím až tak jistej.“

„A jak se Soni líbil ten tvůj oblek?“

„Moc,“ lhal sem. „Nemůže se ovládnout a pořád mi ho musí ošahávat.“

„A co ošaháváš ty, Ricku?“

„Jsem až po lokty zabořený ve fialkovém šifónu!“

Moje milovaná zavěsila. Někteří lidi prostě nemaj smysl pro humor.

Vrátil sem se do toho ohlušujícího pekla a tancoval, až mi z hlavy kapající pot smáčel kvádro do tý míry, že sem se v pulzujícím světle leskl jako skutečnej úhoř, právě vytaženej z vody. V jednom momentě sem zjistil, že se zmítám hned vedle Trenta a jeho kouzelný manželky.

„Moc hezký oblek,“ křikla na mě Apurva uznale.

„Hezké šaty,“ ječel sem v odpověď.

Pohled na to, jak se ty její ladný tvary pod hedvábím šarlatový róby rytmicky vlněj, byl opravdu velice přitažlivej. Doufám, že se to pohupování líbilo i malýmu Trentovi. Pohyby, ke kterým docházelo pod fialkovým šifónem v mý bezprostřední blízkosti, byly podstatně masivnějšího rázu, ale já se ze všech sil snažil odvrátit pohled jinam. Nemoh sem si však nevšimnout, že někteří kolem byli tou hrůzostrašnou podívanou zcela konsternováni.

Ale i *Příjice* musela někdy skončit, byť to bylo jen proto, že by se jim jinak roztavily repráky. Než sme se nadáli, už sme si to šněrovali po parkovišti směrem k Hárošovu autu a trpělivě čekajícímu vajglu. Hároš zapálil další krbovou sirku, já spustil motor a brzy nato sem si to už hasil tmavýma ulicema v oparu kouře, kterej mi sice bránil trochu ve výhledu, ale zase mi na oplátku rozněcoval smysly. Navigací byl pověřenej Hároš, ale vzhledem k tomu, že se musel věnovat Lanině vajglu a jejím rudým retům, jel sem k jeho domu po paměti, protože potem zborcená Soňa se rozvalila vedle mě, zalovila v mý kapse a vytáhla vibrující mobil.

„Haló,“ chcichotala se. „Tady Soňa Klummplatzová. Ano, vážená paní, ples už skončil a byl to opravdu nářez. Teď je nám všem strašný horko a jedeme k Hárošovým něco trochu pojíst a zchladit se v jeho vytápěným bazénu. Hej, Lano, pošli mi to žváro. Není čeho se obávat, Hárošovi rodiče odjeli kamsi do Millbrae na konferenci o betonu. Prosím? S Rickem bohužel mluvit nemůžete, protože právě řídí a já ho rozptyluju. Možná byste už měla jít do postele a nás

mladé nechat, abysme se trochu pobavili. Hele, Ricku, ta tvoje postarší dáma mi práskla s telefonem. A její hlas vůbec nezněl tak staře!“

Tenhle vývoj situce mě moc nepotěšil, ale možná pro můj image není zas tak špatnej. Naštěstí se mě nikdo nezeptal, jak sem našel cestu k impozantnímu betonovýmu sídlu Hárošových rodičů. Smykem sem vodbočil na příjezdovou cestu a zastavil jen pár cenťáků od betonový zdi. Vyskládali sme se a odškobrtali do potemnělýho domu, kde na nás v obýváku s výhledem do zahrady čekal bohatě prostřenej švédskej stůl. Hároš otevřel pár vychlazenejch piv a pobídl nás, abysme si nabrali, co hrdlo ráčí. Snad ani nemusím říkat, že moje partnerka zareagovala jako první.

„Hele, Franku,“ zavolal sem. „Co to máte na zahradě za vesmírnou příšeru?“

„To je umělohmotnej poklop, kterej můj fotr každej rok instaluje nad bazén,“ odpověděl Hároš a podal mi pivo. „Příští měsíc ho zase na celý léto sundá. A jak vlastně víš, že se menuju Frank?“

Tak to se Rickovi nepovedlo. Příště si musím dát většího majzla.

„Hmm, myslím, že se o tom zmínila Soňa. A proč ti vlastně říkají Hároš?“

„To bych taky rád věděl. Je to asi nějaká přezdívka.“

Naložili sme svý talíře a vydali se směrem ke stříbřitě zářící kopuli. Odněkud bylo slyšet tichý šumění větráku, díky kterýmu se ta hrůza zřejmě udržovala v nesplasknutým tvaru. Vchodem uzavřeným na zdrhovadlo sme prošli do obrovskýho kokonu. Ze zářivě modrý vody vystupovaly obláčky teplý páry – bazén zespoda osvětlovaly bodový světla a vytvářely na konstrukci kopule třepotající se vlnky.

„Nádhera!“ vykřikla překvapeně Soňa, pleskla sebou ke stolu z litýho betonu a pokynula mi, abych se usadil na betonovou kostku vedle ní.

Hároš odložil talíř s jídlem, lapl provaz vyčnívající z bazénu a vylovil vocaď vznášející se teploměr.

„Nechal sem celej den puštěný topení,“ vysvětloval. „Lana má ráda horkou koupel.“

„Na kolekátce to máme dnes?“ zeptala se Lana.

„Na pětatřicítce," odpověděl pyšně. „Novej světovej rekord."

Po tom marjánkovým předkrmu mi pěkně vyhládlo. Třikrát sem se musel vrátit do baráku, abych si přidal, než sem se definitivně usadil na betonovým plážovým lehátku s podnožkou, spokojeně si říhl a začal cucat svý třetí pivo.

„Tak, a de se plavat!" nařídila Soňa. „Všichni do naha!"

Trvalo mi to ze všech nejdýl, než sem se neochotně zbavil svejch posledních svršků. Všichni už byli dávno nahatí. Lana nevyjekla zděšením, když Hároš vystavil na odiv svý chlupatý tělo, z čehož sem usoudil, že pohled na jeho intimní části pro ni není ničím novým. Měl sem fakt příjemnej pocit, že sem měl osobní podíl na tom, aby si můj kámoš konečně rozjel uspokojivej sexuální život, a zvláště s někým tak dobře stavěným, jako je Lana. Když sem si po jistým váhání svý sekáčský spoďáry přece jen stáhl, moje nahatá tanečnice mě upřeně studovala.

„Panebože, jak to děláš, Ricku, že seš tak hubenej," vyzvídala.

„Člověk spálí spoustu kalorií naháněním krásnejch koček," blekotal sem. To pivo mi evidentně začínalo oblbovat mozek.

Soňa mě laškovně shodila do bazénu a já se v tý konejšivě horký vodě málem utopil. Měl sem pocit, jako bych se celej ponořil do obrovský mokrý vagíny. Není to špatnej způsob, jak zakalit. Bohužel mě z těch hlubin vytáhla za pačesy a začala mě líbat. Vodu z bazénu sem vykašlal přímo do jejích nenasytnejch úst. A copak je ten druhej zvláštní vjem? Jo, je to tak: nestydatě mě začala ošahávat. Těžko říct, jak dlouho to trvalo, ale měl sem pocit, že věčnost. Pak sem slyšel, jak Hároš s Lanou vylezli z vody na opačným konci bazénu.

„Tak my dem. Dobrou noc," zavolal na nás, „a můžete si zalézt do hostovský cimry, jestli chcete."

„Dobró noc," zaslechl sem Lanu. „Zétra se uvidíme."

Zbytek večera mám trochu zamlženej. Vzpomínám si na rychlý utírání míst veřejně přístupnejch i čistě soukromejch, na to, jak Soňa přetahuje dvě betonový lehátka k sobě, na svý tvrzení, že si jí příliš vážím, než abych takto zneužil situace, a pak taky na to, jak přes mou nepochopitelnou OLE někdo přetahuje kondom. Pak si ještě vzpomínám na Sonino mumlání, že nemá v úmyslu zůstat navždy

pannou a že na základě všeobecnýho mínění sem pro defloraci ten nejlepší kandidát. Řekla mi, abych klidně ležel a předstíral, že sem Trent Preston, což mi i v tom oblblým stavu přišlo jako rána pod pás. Tak sem ležel a čísi ruka mě naváděla přesně tam, kde mě potřebovala, abych mohl dostatečně uspokojit všechny zúčastněný. Pak sem ale uslyšel nebo že by se mi to jen zdálo? – jak někde v dálce vyzvání můj malej mobil. Následkem toho sem právě v těch nejdůležitějších místech značně ochabl. Moc by mě zajímalo, jestli to měl na svědomí můj pocit viny, nebo to můžu připsat pivu, marjánce či příšerný bolesti hlavy. A když pak bylo po všem, Soňa prohlásila, že na tuhle noc nikdy nezapomene. Já bohužel asi taky ne, přestože se o to budu samozřejmě ze všech sil snažit.

Oblíkli sme se, Soňu sem odvezl domů (žádnej polibek na dobrou noc se nekonal) a zaparkoval Hárošovo auto před Trentovým domem (jeho akura naštěstí blokovala příjezdovou cestu). Klíče sem hodil do schránky a k sobě dorazil nad ránem, kdy už všichni ožralí motorkáři byli dávno v posteli. Okamžitě sem vytuhl.

17:50 – Mobila nosím u sebe celej den, ale Sheeni se neozvala. Říkám si, jestli se na mě třeba nezlobí. Rád bych jí zavolal, ale netroufám si, aby náhodou ten drahej mobil nezazvonil v doslechu jejích rodičů a ti jí ho nezabavili. Někdy po vobědě zavolal Hároš, jestli se prej nechci stavit a dojíst zbytky od včerejška.

„A Soňa tam bude taky?“ zeptal sem se.

„Bohužel ne, Ricku.“

„Dobrý. Tak to teda přijdu.“

„A máš plavky?“

Řekl sem mu, že ne, a on mi slíbil, že mi půjčí svoje.

„A seš motorizovanej?“

Vysvětlil sem mu, že mám kolo a že tam budu během patnácti minut.

Hároš ve svých červených plavkách, který měly zřejmě podtrhovat jeho rezatej kožich, vypadal nečekaně svěže. V koupelně pro hosty sem se převlík do nemožně neforemnejch a vybledlejch plavek a pak sme si vzali piva a naložený talíře k bazénu.

„Kde máš Lanu?“ zeptal sem se poté, co sem mu pomohl vrátit polštáře zpátky na betonový lehátka a konečně sme se usadili.

„Její brácha si ji vyzvedl u Soni. Oficiální verze je, že tam strávila noc.“

„To je rozumný.“

„Soňa se vychloubá, že tě přefikla.“

„Ach bože, kéž by se o tom nešířila.“

„Našel sem u bazénu prezervativ, ale byl prázdnej, Ricku.“

„To mě moc nepřekvapuje.“

„Nejsem si jistej, jestli se to vůbec počítá, když při tom neměl orgazmus.“

„Kéž bys měl pravdu, Hároši.“

„Sem Lanin první kluk, Ricku. Soňa začala hrozně žárlit, když Lana přišla o panenství, takže si myslím, že si tě vybrala, abys to skóre srovnal. V těchto věcech holky mezi sebou nemilosrdně soutěží. Ale nemyslím, že by tě Soňa až tak žrala.“

„To se mi ulevilo,“ řek sem a upíjel piva.

„Soňa je posedlá tím Trentem Prestonem, jenže on je už ženatej. Lana tvrdí, že Soňa se kolem jeho baráku ochomejtá tak nejmíň pětkrát denně.“

„Fakt? Ta musí být úplně na palici.“

Nikdy sem se neochomejtal kolem Sheenina domu víc než čtyřikrát za den.

„A jak se ti líbí Lana?“ zeptal se Hároš.

„Je velice milá. Neber to ve zlým, ale na její nahý tělo bych se vydržel dívat celej den.“

„To já taky. A není až tak úplně blbá. Akorát trochu divně mluví, to asi že pochází ze Západní Virginie. Slyšel sem, že pálíš za Sheeni Saundersovou.“

„Jen tak spolu kamarádíme.“

„Měl bych tě varovat, že jeden z mých dobrých přátel je na tu holku úplně vysazenej.“

„To myslíš toho kluka, po kterým pase policie?“ zbystřil sem pozornost.

„Jo, Nick Twisp. Vypadá neškodně, ale je šíleně nebezpečnej. Pokud zjistí, že mu lezeš za Sheeni, udělá ti ze života peklo, o jakým se ti nesnilo.“

„Budu si to pamatovat,“ řekl sem a musím se přiznat, že mi to polichotilo. „Jak to s tím klukem vlastně vypadá? Něco novýho?“

„O ničem nevím, Ricku. Ještě před pár tejdnama mi volal, a pak šmitec. Poldi ho ještě nenašli, to vím nabeton. Vijay Joshi si myslí, že už je po něm.“

„Vijay by si to asi moc přál.“

„Vypadáš trochu jako on, Ricku,“ poznamenal Hároš. „Teda jako postavou.“

„Jsem si jist, že jsem mnohem svalnatější než ten chcípák.“

„O něco málo jo. Ale je to divný. Nick měl na levý kouli mateřský znamínko a Lana – ne že by si tě zrovna v těch místech dvakrát prohlížela – tvrdí, že ho tam máš taky.“

„Takový mateřský znamínka jsou celkem běžná věc,“ trval sem na svým.

„To bych neřek. Kromě u Nicka sem žádný takový neviděl. Ne že bych číhal na ptáky ve sprchách, ale sem tajemník našeho fotbalovýho týmu.“

„To je asi tím, že tupani je nemívají. Mateřský znamínka na šourku jsou známkou vysoké inteligence. Je to dokázaný vědecky, Hároši.“

„Klidně mi můžeš říkat Franku, jestli chceš. Tak mi říkal Nick. Trochu mi tady chybí, abych řekl pravdu.“

„Jemu se po tobě asi taky stýská, Franku. Najít dobrého přítele není tak snadný.“

Sakra. To by mě zajímalo, kolik by si takovej doktor řekl, kdybych si tuhletu inkriminující skvrnu chtěl nechat vypálit.

Pondělí, 19. dubna

Na první straně dnešních novin se vyjímá zpráva, že rozhořčený vedoucí pracovník dřevařské firmy George W. Twisp žaluje stát o

8,8 milionů dolarů náhrady za protiprávní zatčení. Pokud tata vyhraje, vytáhneme z každýho daňovýho poplatníka v týhle zemi přes sto dolarů. Možná že to přivede státní orgány na buben, ale aspoň ti úředníci, co tak zuřivě prosazujou zákony, dostanou za vyučenou.

Moje milovaná se ve škole neukázala. Doufám, že jí nic není. Podařilo se mi vyhnout jistý užvaněný a z panenství vysvobozený macandě, a dokonce sem dnes poctil svou přítomností všechny vyučovací hodiny. Některým z těch zapomnětlivějších učitelů sem musel připomínat, kdo vlastně sem. Ve studovně sem naškrábal nepříjemnej dopis svý sestře, ve kterým sem napadl její bezúhonnost a požadoval po ní zbývajících 1250 dolarů v hotovosti. V poslední hodině sme se opět vydali s autoškolou do ulic. Apurva mě pochválila, že sem se na poslední chvíli vyhnul náklaďáku, a pak mi připomněla dnešní pozvání na večeři.

„Nechtěl bys přivést i svou přítelkyni Soňu?“ zjišťovala.

„Raději ne, Apurvo. Pořád ještě je bláznivě zamilovaná do tvého manžela.“

„On takhle působí na všechny, Ricku. Můj drahý je opravdu k pomilování. Dokonce i otec ho začíná mít rád!“

To je divný. Na mě takhle nikdy nezapůsobil.

21:45 – Když sem do Carlottinýho domu dorazil přesně v šest, z její kuchyně se linuly omamný vůně. Apurva mě přivítala přátelským objetím a Albert s Jeanem-Paulem nepřátelským vrčením. Zesnulou babičku DeFalcovou by asi značně překvapilo, že její starej zažloutlej sporák dnes slouží k přípravě vybraných indických pokrmů. V mým bývalým domově došlo ke spoustě změn. Novomanželé přestavěli nábytek, stěny oživili novýma obrázkama a nad mou drahou finskou pohovku pověsili zdobnej indickej hadr. Všude se povalovalo Trentovo sportovní oblečení a ze zdi v ložnici zmizel neklid vnášející krucifix babičky DeFalcový. Její vydezinfikovaná prošívaná deka však stále ještě hřála rozložitou manželskou postel, která toho po dlouhých desetiletích nečinnosti v poslední době tolik zažila.

Zrovna sem pomáhal Apurvě s loupáním okurek, když tu se v zadních dveřích kuchyně objevil Trent, kterej se vracel z práce. Potřásli sme si pravicí, protože se jednalo o první formální setkání tohoto zdravím kypícího trotla s mou novou osobností. Co se týče vyfachčenejch svalů, určitě vede světovej žebříček mezi všema současnýma básníkama. Možná by se měl Rick S. Hunter taky poohlídnout po nějakým fleku, kde by tahal stokilový pytle s cementem na čerstvým vzduchu. Nebo raději ani ne. Vždyť už jen tím, že se snažím denně provádět to Dogovo namáhavý cvičení, toho mám až nad hlavu.

Večeře byla lahodná: nepříliš kořeněná a čistě vegetariánská. Apurva se rozhodla, že přestože je provdaná za Američana, může pěstovat svý kulturní tradice aspoň vyřazením masa z jídelníčku. Americký pěstitele dobytka by to asi pěkně zdecimovalo, kdyby věděli, že tak okázale mužnýho těla, jako je to Trentovo, lze dosáhnout dietou sestávající z čočky a naklíčenejch sojovejch bobů.

Když sme se v jídelně usadili k večeři, nemoh sem si pomoct a osten závisti mi proklál srdce. Proti mně usedl Trent, kterej se tak zoufale nechtěl ženit, ale dnes se tady sexuálně ukojenej krmí exotickýma pokrmama vykouzlenýma druhou nejatraktivnější kostí celýho Ukiahu a za moje prachy si užívají vkusně zařízenýho domova. Zatímco já, kterej sem za každou cenu chtěl počestně přivést do manželskýho lože ženu svejch snů, se musím pod falešným ménem schovávat před policajtama a vařit si laciný šlichty ve svým zavšiveným mládeneckým kutlochu. No uznejte sami – to přece není fér.

„Nějak vás, Američany, nechápu," poznamenala Apurva, když mi podávala košík s ještě teplým voňavým indickým pečivem. „Mně se ten včerejší ples docela líbil, ale nemyslíte si, že to je trochu kruté, dělat si legraci z těch méně blahobytných národů?"

„Takhle to nebylo myšleno, drahá," vysvětloval jí Trent. „Slečna Najflemptová, která učí světovou kulturu a zeměpis, tohle téma navrhla plesovému výboru proto, aby si studenti snáze uvědomili, že ne všichni na světě mají takové štěstí jako my ve Spojených státech."

„Nejsem si však jista, jestli všichni ti studenti, co se vysmívali ubohým žebrákům, tuhle myšlenku pochopili," odpověděla Apurva. „A někdo naschvál šlápl mému bratrovi na nohu."

„To je ale ohavné," řekl sem. „Všiml jsem si, že Vijay dnes ve škole kulhal. Zdalipak se už těší, až se stane strýčkem?"

Apurva se začervenala. Možná se to v Indii nepovažuje za nejvhodnější téma pro zdvořilou konverzaci při večeři.

„Všichni už se moc těšíme," usmál se Trent. „Byl to samozřejmě velký šok, když jsem zjistil, že čekáme syna."

„A to už vůbec nemluvím o dceři," dodala Apurva. „Takže vy budete mít dvojčata?" zeptal sem se.

Rozhostilo se trapný ticho. To se zase Rickovi něco povedlo. Apurvina poznámka o Trentově přiznaném otcovství byla pronesena s nečekaným sarkasmem. Naštěstí mě z tý nepříjemný situace zachránilo vibrování telefonu v gatích.

„Promiňte, ale ten telefonát by mohl být důležitý," omluvil sem se svým zařezaným spolustolovníkům.

„To je v pořádku," odpověděl zrudlej Trent a vyhýbal se pohledu na svou ženu.

„Haló?" ozval sem se.

„Ricku, ty mě musíš asi hodně nenávidět, co?" prohlásila moje milovaná. „Tak nejdřív se vyspíš se Soňou a teď večeříš s Apurvou!"

Překvapila mě její poměrně přesná informovanost. Nemůže mít můj mobil nějakou utajenou odposlouchávací funkci?

„Zavolej mi znovu za pár hodin," řekl sem. „Teď zrovna nemůžu mluvit." *Klik.*

„Tyhle mobilní telefony jsou pěkná otrava," snažil sem se vyplnit stále trvající ticho.

„Apurva by také takový chtěla, ale myslím, že jsou nebezpečné," řekl Trent. „Jejich anténa vydává velmi neblahé záření, které jde přes ucho přímo do hlavy. Člověk si může uhnat nádor na mozku."

„To je pravda, ale týká se to většinou jen těch malých rozkošných přístrojů, které si člověk vetkne do účesu," zavtipkoval sem. „Už jste přemýšleli o tom, jak se bude váš potomek jmenovat?"

„Tak v tomto bodě nemáme jednotný názor," připustila Apurva. „Chtěla bych, aby dostal nějaké americké jméno, kdežto Trent dává přednost indickému. Co si o tom myslíš ty, Ricku?"

„No, asi byste měli nalézt nějaké kompromisní řešení a dát mu něco americko-indického. Co takhle Geronimo? A můžete mu třeba říkat Gerry."

Telefon v kapse se mi opět rozezněl. Čert ví, jakej druh nádoru se mi už pomalu tvoří v těch místech tam dole. Tentokrát sem se rozhod, že si telefonát vezmu v soukromí Carlottiny koupelny.

„Sheeni, sakra, to opravdu nemůžeš počkat ani jednu jedinou hodinu?" zasyčel sem.

„Asi bych mohla, ale napadlo mě, že bys byl možná rád informován, že z našeho výletu sešlo."

„Sešlo? Ale proč?"

„Moje matka vybrala pas z poštovní přihrádky a zabavila mi ho. Ten proradný Vijay jí vyklopil naše plány."

„To je příšerné, Sheeni," řekl sem s předstíraným zděšením v hlase. „Ale pořád ještě můžeme prchnout jinam. Máme k dispozici celé území Spojených států."

„To nebude tak snadné, Ricku. Aspoň momentálně ne. Kromě pasu mi zabavila ještě výpis z bankovního účtu. Zatelefonovala otci a přiměla ho k urychlenému návratu z Palm Springs. Musela jsem jim podepsat převod všech peněz na jejich jméno."

Jen sem zalapal po dechu, jako by mi silnej elektrickej výboj zkratoval přímo v nervovým systému. SHEENINI RODIČE MAJÍ VE SVÝCH ŠPINAVÝCH PAZOURÁCH MÝ PRACHY!

Úterý, 20. dubna

Na zákusek se včera už nedostalo. Omluvil sem se a co nejdřív se vodpotácel domů. To zoufalství se ani nedá popsat. Strávil sem příšernou noc. Svou roli v tom určitě sehrálo i to, že „bezbolestný odstraňovač bradavic", kterej sem si koupil u Flamperta a aplikoval ho na inkriminovanej flek, začal příšerně bolet. Měl sem pocit, že mi

někdo rozpouští varlata v silný kyselině. Dnes ráno sem tam objevil obrovskej krvavej puchejř. Moje geny teď o to víc trvají na tom, aby si Sheeni naše dítě nechala. Možná to bude moje jediná životní šance, jak zplodit geniální dítě.

Zalepil sem si krvácející ránu flastrem, ale chodit, sedět i jen tak stát mi způsobuje nepředstavitelný muka. Chtěl sem zůstat doma, ale přinutil sem se jít do školy, abych celou tu nově vzniklou situaci probral se svou milovanou. Po ní se ale slehla země. Požádal sem trenéra, aby mě omluvil z tělováku, ale on trval na tom, že mu musím přinýst omluvenku od sestry Filmoreový. Představa, jak mi ta ženská ohledává zrovna tuto část těla, byla naprosto nepřijatelná. Vydržel sem čtyřicet minut neskutečný bolesti a pak si jeden z těch trapičů ve sprše všiml mýho zhnisanýho puchejře a začal se mi spolu s ostatníma pošklebovat: „Rick je syf-lák, syf-lák! Uhnije mu ten pták, ten pták!“ Moc vtipný. A tihle kreténi maj být třeťáci?

Zabalil sem to v polovině polední pauzy, kdy sem definitivně dospěl k závěru, že moje milovaná dnes ve škole prostě není. Převázal sem si svý napuchlý příro a strávil zbytek dne na krovkách v betli. Telefon ani jednou nepíp. Můj život se opět dostal až na dno. Všechno se to dokonale podělalo, ale raději nebudu říkat, že horší už to bejt nemůže. Ne že bych byl pověrčivej, ale život mě už naučil svý.

Středa, 21. dubna

Situace na bojišti s koulema se trochu uklidnila. Napuchnutí mírně opadlo, a dokonce to přestalo i krvácet. Mám tam teď už jen velkej strup. Ale ještě to trochu bolí, když chodím. Šel sem sice do školy, ale bez trenérova povolení sem se rozhod vynechat tělák. Zrovna sem se usadil s koktejlem a buchtou u stolku v kavárně naproti školy, když tu se náhle ve dveřích objevila moje milovaná. Byla kupodivu ráda, že mě vidí, a vlepila mi šťavnatě vášnivej polibek přímo na vyprahlý rty. Objednala si svůj obvyklej neslanej nemastnej pohár a

pak se usadila u mýho stolu. Znovu sme se políbili a já jí pod stolem stiskl teplou ruku.

„Už se na mě kvůli té Soni nezlobíš?“ zeptal sem se.

„Samozřejmě že zlobím, Ricku. Ale jsem realistka. Francouzi jsou notoricky známí svou nevázaností v sexu. Ale máš to u mě schovaný,“ řekla výhružně.

„Budu si to pamatovat, Sheeni. Jak to vypadá u vás doma?“

„Jedna velká smršť, Ricku. Nicméně jsem už vymyslela, jak to uděláme. Zítra v noci uprchneme – ovšem za předpokladu, že se budeš schopen odtrhnout od Soni i od Apurvy.“

„Tak s tím si hlavu nelam. Jsem připraven.“

„Dobře, Ricku,“ Sheeni snížila hlas do šepotu. „Zjistila jsem, co udělal otec s mým pasem. Musíš mi pomoci vytáhnout ho z jeho sejfu v kanceláři.“

„Sheeni, proč se raději nepokusíš vyrazit ho z otce sama? Můžeš mu pohrozit, že budeš matku informovat o jeho milostný avantýře.“

„To už jsem zkoušela, Ricku. Hrozně se urazil a tvrdil, že si něco namlouvám. Připustil sice, že se s paní Krusinowskou v Palm Springs setkal, ale důvodem bylo jen poskytnutí právní rady ve věci manželského rozkolu.“

„To je ale lhář!“

„Vždyť je to zkušený právník, Ricku. A já proti němu nemám žádné usvědčující důkazy.“

„Dobře, Sheeni. Musím si to rozmyslet.“

„Nemáme na to moc času, Ricku.“

„Nač potřebuješ pas, pokud nemáme peníze na cestu do Francie?“

„Tak úplně bez prostředků nejsem. A taky mě napadlo, že bychom mohli použít ty peníze, cos dostal od pojišťovny za tu havárii. Ve Francii si pak najdeme práci nebo bychom zkontaktovali rodinu tvého otce a nastěhovali se k nim. Ricku, jsem úplně zoufalá. Udělám, cokoli mi řekneš.“

„Cokoli?“ zamyslel sem se.

„Skoro cokoli.“

„Dobře, Sheeni. Pomůžu ti dostat ten pas nazpět, ale pod jednou podmínkou.“

„A jakou?“

„Budeš souhlasit s tím, že se za mě provdáš.“

„Provdat se za tebe, Ricku? Nikdy jsi na mě nepůsobil dojmem člověka rodinného typu.“

„Je to moje podmínka, Sheeni.“

Políbila mě. „Samozřejmě si tě vezmu, drahý. Copak si myslíš, že bych tě pustila do Francie dřív, než bys mi slíbil, že si mě předtím vezmeš?“

„Opravdu, Sheeni?“ zeptal sem se nevěřícně. „A to jako proč?“

„Protože to je jediný způsob, jak svého miláčka uchráním před dvěma miliony šílících Francouzek.“

V ten moment přikulhal do kavárny zoufale vyhlížející Vijay Joshi.

„Sheeni,“ zavolal na mou společnici, jakmile nás spatřil. „Všude tě hledám. Musíme si promluvit!“

„Pojďme, Ricku,“ řekla moje milovaná, vstala a ostentativně toho mrzkýho přivandrovalce ignorovala. „Najednou se tu jaksi nedá dýchat.“

Ten šmejd se nám snažil zablokovat cestu, a tak mi nezbylo, než mu znovu na tu jeho zraněnou nohu dupnout.

18:05 – Sheeni se chtěla stavit v mým kutlochu, abysme tam oslavili naše zasnoubení, ale vzhledem ke svýmu poranění sem musel odmítnout. Přestože koule už tak příšerně nebolely, věděl sem, že bych asi jen těžko vysvětloval ten – i ve tmě snadno hmatatelnej – škraloup. Moje láska by určitě usoudila, že sem chytl něco nakažlivýho od Soni, a přinutila by mě nosit primerák po dalších sto padesát let. Je to otrava, bejt oficiálně zasnoubenej a ani si to nemoct užít. Připadlo mně, jako bysme se dali na víru nebo se vrátili do padesátejch let.

Sheeni odešla zpátky do školy, aby pro svůj plán získala Trenta. Doufám, že se v důvěře v toho poťapanýho básníka nezklame. Šel sem k Flampertovi a zakoupil si tam ve výprodeji masku velikonočního králíka. Původně sem si sice představoval něco trochu strašidelnějšího, ale nic jinýho tam neměli. Pak sem si pořídil silnej provaz, kterej by udržel i sem tam nějakýho toho právníka, a

vepřovicový rukavice proti otiskům prstů. Snažím se zaměstnat svůj mozek podružnostma, abych se nemusel zabývat tím, co mě zítra večer čeká. Jen doufám, že to nebude mít nějakej zásadně negativní vliv na vztah k mýmu budoucímu tchánovi.

21:15 – Sheeni se právě ozvala z prádelny. Trent bude zítra večer připravenej. Apurvě řekne, že se zdrží v práci. Zato mu Sheeni musela slíbit, že si to děcko nechá a na žádnej potrat nepude.

„A dodržíš ten slib?“ zeptal sem se s nadějí.

„Určitě ne, Ricku. Sliby vymámené pod tlakem okolností se nepočítají.“

„Ale copak jsi mi pod tlakem okolností neslíbila, že si mě vezmeš?“ poukázal sem na očividnou nesrovnalost. „Jak ti můžu věřit, že své slovo dodržíš?“

„Ty mi přináší velkou oběť, protože mi pomáháš, Ricku. Přece bych tě nemohla zklamat, když pro mě uděláš něco tak nesobeckého a statečného. A kromě toho, sama toužím po tom, abych se mohla stát tvou ženou.“

„Miluješ mě, Sheeni?“

„Samozřejmě, drahý Ricku. A miluješ ty mě?“

„Ano. Z celého srdce.“

Vím, že by mě Connie za tuto zpověď nepochválila, ale já pevně věřím, že upřímnost je pro vztah dvou lidí velice důležitá věc.

Čtvrtek, 22. dubna

Dobu dnešního vyučování sme se s Sheeni rozhodli raději věnovat přípravě na útěk. Můj starej dobrej baťoh zdobí policejní sklady zabavenejch věcí někde v L. A., a tak sem si musel v nedalekým diskontu pořídit jinej. Zašel sem do banky a vybral ze sejfu všechno, co sem měl ulitý v hotovosti. Těch tisíc doláčů na kontě sem tam zatím nechal jako rezervu pro případ, kdybych náhodou někde musel platit šekem. Pak sem vobešel pár bank a vyměnil dvacky a padesátky na stodolarovky, aby se mi to vůbec vlezlo do opasku. Utěšuju se, že sou na světě lidi, co začínali svůj manželskej život s

podstatně menším obnosem, ale ve srovnání s tím, v jakým bohatství sem se topil dřív, je můj – byť impozantní – štos stodolarovek značnej úpadek.

14:15 – Právě volala Sheeni, abysme zkoordinovali jednotlivý kroky operace s pracovním názvem *Útěk do manželství*. Cestovní vak už má sbalenej a schovanej v bývalým sklepě na uhlí. Přesně v sedm se mám vydat na cestu do kanceláře jejího otce, která je od mýho kutlochu čtyři ulice jižním směrem. V sedm deset se Sheeni vytratí z domu a co nejrychlejc dorazí ke mně do bytu, kterej nechám odemčenej. O půl osmé přijede.Trent a zaparkuje v uličce za cukrárnou. Pokud všechno půjde hladce, mohli bysme dorazit do Willitsu tak, abysme v klidu chytli autobus do Grants Pass (s následným přípojem do Portlandu).

„Ničeho se neboj, Ricku," řekla Sheeni povzbudivě.

Polkl sem na prázdno. „Víš, Sheeni, znám v L. A. jednoho člověka, kterej by ti jen za pár set dolarů udělal prvotřídní falešný pas. Já bych ti to zaplatil!"

„A jak dlouho by to trvalo, Ricku?"

„Od chvíle, kdy dostane fotku a peníze, jen pár dnů."

„Tak dlouho čekat nemůžu, Ricku. Musím se odsud dostat teď hned. Něco se chystá. Zaslechla sem podezřelé šeptání do telefonu. Moji rodiče mají něco za lubem. Jsou schopni čehokoli."

21:30 – Ležím ve svým kutlochu, všechny světla zhasnutý a záclony zatažený. Jediný světlo je matná záře vycházející z obrazovky mýho leptopu. Vyťukávám si na něm události právě uplynulejch hodin v zoufalý snaze, abych se z toho úplně nezbláznil.

Přesně podle plánu sem vocaď vycházel v sedm nula nula. První zádrhel: venkovní dveře do administrativní budovy, kde je kancelář pana Saunderse, byly zamčený. Chvíli sem se poflakoval u hlavního vchodu v naději, že odtam třeba bude někdo vycházet. Bohužel, nepoštěstilo se. Tak sem to prošel parkovištěm k zadním dveřím budovy a zkusil je otevřít. Povedlo se. Vyběhl sem po zadním schodišti do druhýho patra a našel dveře číslo 207. Nasadil sem si rukavice a zkusil otočit koulí na dveřích. Ukázalo se, že není zamčeno. Ještě pořád to šlo jako po másle.

Odskočil sem si přes chodbu na pánský WC, kde sem si sundal rukavice, abych vykonal potřebu, která se zřejmě nahromadila díky extrémnímu nervovýmu rozrušení. Pak sem si zapnul poklopec, nasadil masku velikonočního králíka a znovu oblíkl rukavice, vytáhl Sheenin revolver a odjistil pojistku. Pár minut sem strávil tím, že sem se dával dohromady – přemýšlel sem o manželským životě s Sheeni a připomínal sem Françoisovi, že je přece chlapák, kterej jen tak před ňákou přestřelkou necouvne. Nakonec sem se zhluboka nadechl, vyšel ze záchoda a přešel přes chodbu.

Když sem otevřel dveře a tiše vstoupil do místnosti, pan Saunders překvapeně vzhlídl od psacího stolu.

„Ruce vzhůru!“ řek sem rozechvělou fistulí a třesoucí se rukou mu mířil na hlavu.

„To má být nějaký vtip?“ chtěl vědět, aniž zvedl ruce.

„Ruce vzhůru, nebo vám ustřelím hlavu!“ zavrčel François.

Ta výhružka konečně zabrala. Zvedl ruce a upřeně pozoroval mou zbraň.

„Kde jste vzal ten revolver? Snad jste ho neukradl z mého domu?

Proboha, jen opatrně! Ta spoušť je velice citlivá. Co si přejete?“

„Otevřete sejf!“ přikázal sem.

„Proč?“ bojoval o čas.

„Žádné otázky. Rychle ho otevřete.“

Nehýbal se. „Vím, kdo jsi. Nemusíš se namáhat s maskováním svého hlasu. Ty si opravdu myslíš, že ti dovolím, abys mi vzal dceru?“

„Otevřete ten sejf!“

„Moje manželka se rozhodla uvěřit té povídačce, že otcem Sheenina dítěte je Trent, ale my dva přece víme, jak to bylo. Copak nechápeš, že je to tvoje vlastní dítě, které se snažíme zachránit?“

„Sheeni si to nepřeje. A ji chci. Jestli neotevřete ten sejf, střelím vás do pravého kolena. A pak do levého. A potom do vaší...“

„Tak dobrá. Už to chápu. Trezor je v té skříňce za mým stolem. Vstanu a přejdu k němu.“

„To můžete, ale žádné prudké pohyby.“

Pan Saunders popošel o tři kroky a klekl si vedle čehosi, co vypadalo jako registrační skříň se dvěma šuplaty. Horní šuplík odemkl klíčem, celej přední panel se sklopil na zvenčí neviditelnejch pantech a pod ním se objevil šedivej kovovej trezor. Rychle vyťukal kombinaci čísel, zatlačil rukojetí, masivní dveře se otevřely dokořán a pan Saunders sáhl dovnitř. Vytáhl ruku a v ní svíral černou automatickou pistoli. Zrovna sem se snažil přikrčit za jeho psací stůl, když tu se místnost otřásla výbuchem. Něco mě praštilo do masky, ta se mi na obličeji posunula dozadu a já zhola nic neviděl. Uslyšel sem přidušenej bolestnej výkřik a žuchnutí. Uši sem měl zalehlý ohlušující ránou a zachytil sem štiplavej zápach střelnýho prachu. Necítil sem žádnou bolest, až na ostrý bodnutí v rozkroku. Že by mě byl trefil zrovna tam? Strhl sem masku a podíval se dolů. Nikde žádná krev.

Tiše sem se zaposlouchal. Bylo slyšet akorát obvyklej dopravní ruch z ulice. Posléze sem sebral tolik odvahy, abych nakoukl přes stůl. Sheenin otec ležel na béžovým koberci, kterej se pod jeho pravým ramenem rychle barvil do ruda. Děsivej krvavej flek zbarvoval i jeho roztrženou bílou košili. Byl v bezvědomí, ale zdálo se, že dýchá. Rudý bubliny mu zurčely z nosních dírek. Nemoh sem uvěřit, že to, co vidím, je skutečnost. On se snad zastřelil? Podíval sem se na zbraň ve svý ruce. Vytuhlej prst sem pořád ještě držel na zmáčknutý spoušti.

Zoufale sem se pokoušel zůstat klidnej. Zmáčkl sem pojistku a revolver položil na psací stůl. Masku velikonočního králíka s jedním ustřeleným uchem sem strčil do igelitky od Flamperta. Překročil sem ležící tělo Sheenina otce a jal se prohledávat sejf. Rychle sem našel Sheenin pas a taky velikou obálku napěchovanou prachama. Obě věci sem hodil do tašky, vrátil se ke stolu a vyťukal číslo záchranný služby. „Rychle přijedte!“ zakrákal sem, když se ozval dispečink. „Střílelo se tady!“

Nechal sem telefon vyvěšenej pro případ, že by se adresa volajícího ještě neobjevila na počítači dispečinku. Lapl sem svou igelitku a trtal po schodech dolů. Ještě sem ani nepřeběhl celej blok, když sem zaslechl první sirény.

I moje milovaná zaslechla nyní již znásobený kvílení sirén. Vyděsila se, když sem bledej jak stěna doběhl do svýho bytu a zhroutil se na židli.

„Ricku, co se stalo?“ chtěla vědět.

„Rychle, Sheeni, musíme zmizet!“

„Ricku, snad jsi nezastřelil mého otce?“

„Byla to nešťastná náhoda, Sheeni. Vystřelil na mě, a když jsem se snažil ukrýt za stolem, spoušť mýho revolveru se uvolnila.“

„On na tebe vystřelil?“ vykřikla.

„Měl v sejfu pistoli. Musíme jít, drahá. Nemáme času nazbyt.“

„Ricku, tys zabil mého otce!“ vyrazila ze sebe.

„Když jsem odcházel, byl ještě naživu. Myslím, že se z toho dostane.“ Podíval sem se ven oknem do uličky. „Sheeni, Trent už čeká. Musíme jít!“

„Já nikam nemůžu, Ricku. Můj otec utrpěl smrtelné ranění. Copak to nechápeš? Musím jít za ním.“

„Ale Sheeni, mám přece tvůj pas. Teď konečně můžeme být volní. Můžeme se vzít!“

„Všechno špatně, Ricku,“ řekla a odstrčila mě. „Ten pas si zatím nechej. Požádám Trenta, aby mě hodil do nemocnice. Panebože, nemůžu uvěřit, žes ho zabil.“

„Sheeni, doufám, že nikomu neřekneš, že jsem to byl já.“

„Samozřejmě že ne. Zapřu, že bych o čemkoli věděla. Pokud dojde na nejhorší, řeknu, že to udělal Nick. Zůstaň tady a nikam nechoď. Jakmile budu něco vědět, pokusím se ti zavolat.“

Objali sme se a políbili. A byla pryč.

23:45 – Pořád se ještě neozvala. Spálil sem masku a rukavice v umývadle a popel spláchl do záchoda. Provaz sem si pro všechny případy raději nechal – třeba si přece jen budu muset hodit mašlu. Obálku s penězma – dosud nespočítanejma – sem ukryl v pohovce. Napadlo mě, jestli bych neměl zavolat do nemocnice a zeptat se, jak to s panem Saundersem vypadá, ale rozhod sem se neriskovat. Jestli umře, zvažuju, že se buďto udám, spáchám sebevraždu, nebo uprchnu do Mexika. Ta poslední alternativa se mi zatím zdá nejschůdnější, i kdyby to s sebou neslo, že se navždy vzdám ženy,

kterou miluju. Možná bych mohl žít s Andělou, kdyby mi ovšem dr. Rudolpho spálil v kyselině polštářky prstů tak, aby se nedaly rozeznat původní otisky. Pak už se Nicka Twispa zbavím navždy, možná až na jeho inkriminující DNA. Tu sem snad na místě činu nikde volně loženou nenechal, takže poldi nebudou mít co zkoumat.

Abych nějak napravil svý průsery, Rick S. Hunter by mohl zbytek života strávit v ústraní a chovat se tichým a vzorným způsobem jako zákonů dbalej mexickej občan. Moh bych se pustit do hledání duchovních hodnot třeba jako Paul a psát ctnostný knihy zaměřený na morální převýchovu mladý generace. Získal bych moudrost a ryzí charakter a taky důstojnost. A nebyl bych drzej. Stal by se ze mě řádnej člověk!

Pátek, 23. dubna

1:52 – Telefon pořád ještě mlčí. Sheeni je zřejmě zoufalstvím a zármutkem natolik bez sebe, že mi ani nemůže brnknout. Znamená to jediný – sem teď teda oficiální vrahoun. Vzhledem ke všem okolnostem mě asi budou soudit jako dospěláka. Zřejmě mě čeká San Quentin, a jak už to u odsouzenců na smrt bývá, čekaj mě v životě ještě dvě volby: co mi naservírujou na poslední večeři a jestli dám přednost plynový komoře, nebo smrtící injekci. Muselo v tom bejt něco prorockýho, když sem jako dítě nesnášel očkování, protože mi připadalo, že při něm cejtím plyn.

3:20 – Sheeni konečně zavolala. Nemusím snad ani říkat, že mě tím telefonátem nevzbudila. Její otec má po operaci. Plíce mu ještě úplně nefungujou a je značně oslabenej ze ztráty krve, ale jeho stav už není kritickej. Přestože byl pořád ještě napůl oblbnutej po anestezii, doktoři mu dovolili, aby si krátce promluvil se členy rodiny a dvěma ukiažskejma poldama. Těm řekl, že jeho pistole nešťastnou náhodou vystřelily, když je ukládal do sejfu! Policajti byli značně skeptičtí, ale doktoři jim nedovolili klást další otázky. Moje láska si myslí, že se to otec snaží ututlat, aby ji náhodou neobvinili z napomáhání pokusu o vraždu.

„Nikdy bych nebyla tušila, Ricku," přiznala se mi, „že budu někdy ráda, že jsem těhotná. Ale jsem si jista, že otec by jinak zdaleka nebyl tak laskavý a shovívavý. Aspoň v jednom bodě sem se poučila."

„A to?"

„Můj otec je statečnější, než jsem si myslela."

„Pokusil se mě zabít, Sheeni. Tvůj otec je zabijácký šílenec!"

„Jen se bránil, Ricku. V žádném případě se to nedá srovnat s Nickovou krvežíznivou matkou. Jsem si jista, že to zločinecké sémě je ze strany rodiny Twispů, nikoli z mé."

Možná má pravdu, ale tak jak tak bychom se měli snažit, aby naše geniální dítě nepřišlo v budoucnosti do styku se střelnejma zbraněma.

Dokonce i François uznává moudrost tohoto rozhodnutí. A já osobně jdu spát.

15:40 – Pokouším se sám sebe přesvědčit, že včerejšek byl jen zlej sen. Ráno sem se vyhrabal z postele s pocitem tři dny nošenejch spoďárů, ale do školy sem to stihl skoro včas. Po Sheeni samozřejmě ani památky. Přestože sem si nepřipadal nijak zvlášť čistej a čekal mě dlouhej víkend bez sprchy, vybod sem se na tělák a místo něho sem si šel jako obvykle vydechnout naproti do kavárny.

Zpráva o postřelení významnýho ukiažskýho právníka si vysloužila drobnou zmínku v dolní části první stránky místních novin. Bylo jasný, že novináři nemají s ohledem na nedostatek faktů z čeho vařit. Elwyn Saunders (53) utrpěl údajně vážné zranění, ale je už mimo nebezpečí a jeho stav je stabilizovaný. Policie vyšetřuje „záhadné okolnosti" celého případu, ale další podrobnosti odmítá sdělit. Stejně tak se odmítá vyjádřit k možným spekulacím, zda pana Saunderse nenapadl jeden z jeho „nespokojených klientů". Zní mi to jako celkem přijatelná možnost. Právníci přece musí mít davy nespokojenejch klientů, zvláště poté co jim pošlou ty nehorázný účty.

Když sem tuhletu zprávu pročítal už po pátý, objevil se ve dveřích Vijay Joshi a kulhal si to přímo ke mně.

„Jaký lži jsi to o mně Sheeni Saundersové navykládal?" uhodil na mě.

„To mluvíš se mnou?“ zeptal sem se a pořád ještě udržoval zdání zdvořilosti.

„Chci vědět, jaký pomluvy o mně roznášíš!“ zvyšoval hlas.

„Zdá se mi, že máš zřejmě nějaký osobní problém,“ odpověděl sem nevzrušeně. „Vůbec nevím, o čem mluvíš.“

„Dobře víš, o čem mluvím!“ dotíral dál. „Kuješ proti mně pikle, jen abys ji proti mně poštval.“

„Pokud se někdo snaží někoho poškodit, pak jsi to ty. Špehuješ mě a donášíš. Nesnaž se to zapírat. Udělal bys líp, kdybys nás nechal na pokoji.“

„Ty nech Sheeni na pokoji!“ pěnil ten zakrslej Ind.

„Tak to mohu udělat jen stěží, Vijayi. Jsme totiž s Sheeni zasnoubeni.“

„Zasnoubeni! To je lež! Vždyť tě zná teprve chvíli. Skoro nic o sobě nevíte.“

„Nemám v plánu probírat své osobní záležitosti s nepřijatelnými přivandrovalci. Běž si svou cestou a nepruď tady.“

Můj rudolící protivník sevřel svý nanicovatý ručičky v pěst. „Pojďme si to vyřídit ven jako dva džentlmeni.“

Nevěřícně sem si ho přeměřil. Ten chcípák mi snad vyhrožuje násilím?

„Vodprejskni, Vijayi. S klukama, kteří jsou menší než já, se neperu.“

Ta rozzuřená bestie mě lapla za košili a převrhla mi koktejl. Mozek se mi zalil krví, zaútočil sem a k mýmu velkýmu překvapení sem se prudkým kopancem strefil přesně doprostřed jeho těla. Zkroutil se bolestí a šel k zemi, přičemž mi do holé paže zaťal nehty. Ten debil bojuje jako holka. Pak nás šéfík z té kavárny vyhodil a já mám doživotní zákaz tam vkročit. Ale stálo to za to. Prakticky od první chvíle, kdy sem ho potkal, třepal se François na to, že mu nakope do koulí. Mělo k tomu dojít už dávno!

Sestra Filmoreová mi krvácející ránu na paži vydezinfikovala a promluvila mi do duše, že bych neměl hrát basket tak divoce. Uklidnil sem ji, že od nynějška to nebudu v tělráku přehánět. V

poledne sem si odskočil domů a na dobrý tři hodiny sem si hodil šlofíka. Už se cejtím líp, přestože smrdím, jako by mě vyblila kočka.

18:05 – Sheeni se právě z prádelny ohlásila na můj mobil. Většinu dne strávila s matkou v nemocnici. Otci se už daří líp. Dokonce vstal z postele a dvakrát se prošel chodbou.

„Byla jsem u něho na pokoji, zrovna když ho znovu policisté přišli vyslýchat. Otec trval na tom, aby mi tam dovolili zůstat."

„A co říkal?" zeptal sem se netrpělivě.

„Držel se své původní verze, díky bohu. Vyšetřovatelé mu samozřejmě kladli velice záludné otázky. Tak například chtěli vědět, jak je možné, že *obě* zbraně nešťastnou náhodou vystřelily zároveň. Také mu tvrdili, že jeho zranění neodpovídá výstřelu z bezprostřední blízkosti, což je v takových případech normální. A taky je zajímalo, proč na zbrani, která ho postřelila, nezůstaly žádné otisky prstů, přestože neměl rukavice."

„Jeli po něm pěkně tvrdě," připustil sem. „A co jim na to řekl?"

„Ve svých odpovědích nezapřel právníka. Neustále opakoval, že si podrobnosti včerejšího večera nepamatuje. Poldy to nakonec znechutilo natolik, že odešli."

„To je skvělé, Sheeni!" vydechl sem.

„A mám pro tebe dokonce ještě lepší zprávu. Když jsem otci asistovala při procházce chodbou, prozradil mi, že změnil názor a už mě nebude nutit, abych si to dítě nechala. A taky slíbil, že zařídí, abych neměla matku neustále v patách. Takže teď už nikam prchat nemusíme."

Nejen mým genům, ale ani mně samotnému se důsledky této změny v uvažování pana Saunderse vůbec nezamlouvaly.

„Ale Sheeni," zaprotestoval sem. „A co naše svatba?"

„Abys věděl, Ricku, mám tě moc ráda, ale jsme oba ještě příliš mladí."

„Vždyť jsi mi slíbila, že pokud ti seženu ten pas, tak si mě vezmeš."

„Máš pravdu, Ricku, slíbila. Ale to jsem netušila, že máš v plánu při tom málem zabít mého otce. Tím se všechno mění. A cosi jsem zaslechla, že jsi napadl toho ubožáka Vijaye?"

Vysvětlil sem jí, jak to ve skutečnosti bylo, a pak zavěsil. Connie měla pravdu. Nikdy sem Sheeni neměl prozradit, že ji miluju. Všechno bylo v pořádku do tý doby, než sem se rozhodl otevřít jí svý srdce. To je ale rána!

Sobota, 24. dubna

Očista s pomocí žínky a umývadla mi nepomohla. Ztratil sem nervy a vlezl do tý smradlavý a plesnivý vany. Horká voda netekla, jak jinak. Doufám, že mý hojící se koule tam nechytnou nějakou infekci a neupadnou mi. Část obrovskýho strupu se mi při utírání ručníkem odloupla. To si zas ze mě život vystřelil. To zatracený mateřský znamínko tam zůstalo.

Celej ten zážitek v koupelně byl tak nechutnej, že sem si při návratu musel něčím zlepšit náladu – pustil sem se do přepočítávání těch prachů, co sem čubl Sheeninýmu otci. Dospěl sem k sumě 16 500 dolarů, čímž sem svý jmění skoro zdvojnásobil. S takovou hromadou drobnejch bych se snad už mohl poobhlídnout po slušným bydlení. Tolik prachů na hotovosti mě přivádí k paranoidním představám, a tak sem se vydal do banky a narval je (společně s penězi z opasku) do bezpečnostní schránky.

Françoisovu dosud nevyřešenýmu zločinu se dostalo stručný zmínky na třetí straně dnešních novin. Zprávička uváděla, že podle vyjádření nemocnice je stav pana Saunderse uspokojivej a že kvůli „údajným nesrovnalostem“ ve výpovědích postiženýho uvízlo vyšetřování na mrtvým bodě. Ale policie není sama, kdo se diví.

Jestli chcete znát můj názor, připadá mi divný, aby si právník sušil v sejfu šestnáct a půl tácu v hotovosti. V hodinách účetnictví sme se kdysi učili o „proměnlivé hodnotě“ peněz. Máte dejme tomu dvacet dolarů, na který vám nejde žádnej úrok. O tejden pozdějc může jejich hodnota klesnout na 19,99. A navíc ste přišli o těch pár centíků úroku. Všechny tyhle drobný ztráty se rychle sčítají. Proto si rozumní lidi nenechávají válet volný prachy ve strožoku, pokud ovšem

neprchají před zákonem – jako třeba já – nebo nejsou namočený v nějaký levotě.

Takže možná pan Saunders nakonec celou tu věc nekryje kvůli šlechetnýmu ohledu na svou dceru, ale snaží se zamést stopy po svým vlastním nekalým braní úplatků nebo pokusu o daňovej únik. Ten právnickej hajzl je možná ještě větší licoměrník, než jeho dcera tuší.

16:20 – Hároš mě pozval, abych si s ním dnes zase zaplaval v bazénu. Škoda že nezavolal dřív. Byl by mě ušetřil tý vodporný koupele. Pro ty, kdo se nemůžou osprchovat, sou bazény skvělá věc, protože silná dávka chlóru radikálně sníží problémy s pachem těla – aspoň na den na dva. Při cestě k Hárošovic domu sem si udělal zajížďku kolem nemocnice, jestli náhodou nezahlídnu svou milovanou. Bohužel.

Hárošův otec nahánějící strach a nadržená matka (která se mě kdysi snažila svést a mýho tatu zastřelit) byli doma, tak sme se moc nezdržovali a co nejdřív vystřelili k bazénu. Můj kamarád byl vzrušením bez sebe, protože má pocit, že Nick Twisp se možná zase vrátil do Ukiahu.

„A co tě k tomu vede?“ zeptal sem se a pokoušel se splývat na zádech. „Copak nevíš, Ricku, že Sheenin otec byl postřelenej?“

„Jo, slyšel sem, že prej to byla nešťastná náhoda.“

„Žádná nešťastná náhoda. Dám na to krk, že to byl Nick.“

„A máš nějaký důkaz, Franku?“ vyzvídal sem a raději se chytl okraje bazénu. Jak sem ostatně předpokládal, kostra obalená deseti kily masa se přece nemůže na vodě udržet.

„To zrovna ne. Ale je to pěkně podezřelý, když se takovej chlap střelí *dvěma* zbraněma najednou. Soňa si myslí, že Nick je zpátky a je na válečný stezce. Má za to, že je nasranej a sejme každýho, kdo si to s ním rozházel. Jen doufám, že má přesný informace a ví, že sem ho poldům nepráskl.“

„Silně pochybuji, že by tě podezíral, Franku.“

„Doufejme, Ricku. Jen mě tak napadlo, že bych tě měl varovat. A ta bitka s Vijayem možná taky nebyla zrovna nejlíp načasovaná, přestože ten debil už dlouho zasluhoval dostat po čuni.“

„Proč myslíš?“

„Kdyby ho někde našli mrtvýho, pak budeš první na řadě coby podezřelej. Zabít dvě mouchy jednou ranou, to by byl celej Nick.“

Byl to tak skvělej nápad, že Françoise skoro až zamrzelo, že ho to nenapadlo.

19:48 – Sheeni pořád nic. Doufám, že se nic hroznýho neděje a že sem u ní neztratil respekt, když sem jí jednou pošetile řekl, že ji miluju. Ale ozvala se navztekaná Connie.

„Ricku, můžeš mi vysvětlit, proč ses pokusil zabít nového přítele mé matky?“ spustila zhurta.

„A jak víš, že v tom mám prsty zrovna já?“

„Nedělej ze mě vola, Ricku. Proč se snažíš mé pečlivě připravené plány sabotovat?“

Povzdychl sem si a dopodrobna jí popsal svou ozbrojenou výpravu pro Sheenin pas, nečekanou reakci jejího zabijáckýho fotra a taky jak sem nešťastným způsobem jen o chlup propás skvělou příležitost zabodovat na manželským trhu. Connii to úplně vyvedlo z míry.

„Ricku, to chceš opravdu říct, že se ti podařilo jednoho ze Saundersovic sourozenců dokopat ke slibu, že si tě vezme?“

„Tak nějak. Byli sme oficiálně zasnoubeni celejch šestapadesát hodin. Dokonce mi řekla, že mě miluje.“

„Ricku, to je ale neuvěřitelný průlom v celé záležitosti. Sheeni na mě působila dojmem, že se k manželství staví ještě záporněji než Paulo. Myslím, že pro nás oba by to mohlo být velice nadějné znamení. Je teda fakt, že tvoje přítelkyně je těhotná, a v tomto stavu jí možná představa manžela nepřipadá tak nesnesitelná. Tak moc bych si přála, aby Paulo mohl otěhotnět. Nechápu, proč to břímě musíme vždy nést jen my ženy. Mimochodem, už jsem ti říkala, že Lacey mu dala kopačky?“

„Fakt? No to je skvělý!“

„Sice jsem jí musela ten dopis napsat já, ale podepsala ho. Podařilo se mi ji přesvědčit, že není fér tahat ho za nos. Dnes ráno jsem ho předala Paulovi.“

„A jak to přijal?“

„Jako muž, přirozeně. Drží citově tak úžasně pohromadě. A kdybys viděl, jak vypadá sexy, když je zármutkem bez sebe! Měla jsem co dělat, abych ho nestáhla pod stůl a neojela hned tam v návštěvní místnosti.“

„Přesně ten pocit znám,“ řekl sem. „Kdykoli je Sheeni nějak obzvlášť zničená nebo zarmoucená, vždycky mě silně přitahuje.“

„My dva jsme prostě záchranářskej pár. Lidé by měli děkovat své šťastné hvězdě, že jsme po ruce, abychom jim zase pomohli na nohy!“

Neděle, 25. dubna

Mobil mi zazvonil zrovna ve chvíli, kdy sem prováděl Dogovy prostocviky.

„Dobré ráno, Sheeni,“ řek sem vesele.

„Kdo je to?“ ozval se hlas. Byla to Sheenina pět tisíc let stará matka!

„Linka důvěry pro nastávající matky,“ odpověděl sem změněným hlasem. „Jak vám můžeme pomoci?“

„Nepřibližujte se k naší dceři!“ zaječela. *Klik.*

Sakra. Moje milovaná by měla být opatrnější. Teď přišla o svůj drahej mobil a přerušila důležitej komunikační spoj. Její všetečná matka zřejmě zmáčkla knoflík s opakovaným vytočením posledního čísla, aby zjistila, s kým to Sheeni mluvila naposledy. Jen se modlím, aby nezačala vobtelefonovávat celej svět na můj účet.

18:30 – Zbytek dne sem strávil sháněním kvartýru. Byla to značně neradostná záležitost. Majitelé pronajímanejch bytů mě omrkli a hned si představovali bouřlivý večírky ve tři ráno, navztekaný sousedy, rozbitý vodovodní kohoutky, vykopnutý dveře a nezaplacenej nájem. Napadá mě, že přezíravý chování k mladým lidem mýho věku je poslední zákonem nevošetřená forma diskriminace v bytový politice.

Nakonec sem přece jen našel kutloch, kterej se mi líbil. Je to vejminek nad garáží s vlastním vchodem, kousek od Hárošovic

bunkru, a nájem 525 dolarů měsíčně je ještě v mezích mých možností. Má vlastní koupelnu, dokonce s teplou vodou. Pronajímatelce sem řek, že hledám něco pro sebe a pro svou matku, která momentálně plní svou občanskou povinnost v námořnictvu Spojených států.

„Tvoje matka slouží u námořnictva?“ zeptala se zvědavě žena.

„Ano, je majorka,“ odpověděl sem, „a je panečku pěkně přísná. Musím chodit do postele v devět a udržovat svůj pokoj jako ze škatulky. Jedinou hudbu, kterou smím poslouchat, je tiše puštěný Frank Sinatra. Určitě to dělá pro mé dobro. Ale příští rok stejně odejdu na univerzitu. Letos dokončuji intenzivní studijní program na Redwoodské střední.“

Paní mě nechal vyplnit formulář, ale tvářila se značně skepticky. Jako jména lidí, kteří by mi mohli dát doporučení, sem uvedl pana Franka DeFalca a slečnu Lanu Baldwinovou. Doufám, že to, co mi dají, bude dostatečnou zárukou.

21:45 – Už celý dva dny sem nemluvil se svou milovanou a už celá nekonečnost mě dělí od toho, kdy sem ji naposled svíral v náručí. Toto odloučení se snad ani nedá přežít. Už se těším, jak zase spolu budeme chodit za školu. Třeba už zítra. Vypral sem si prostěradla a možná kvůli ní dokonce půjdu i do těláku, abych se tam mohl osprchovat. Bude to pro mě další bolestná oběť, ale už sem na to zvyklej.

Pondělí, 26. dubna

Moje láska zase nikde. Jen doufám, že je na pravidelný těhotenský prohlídce v Santa Rosa a nikoli v nemocnici u smrtelnýho lože svýho otce, kterýmu se nečekaně přitížilo. Měl bych zatelefonovat do špitálu, abych zjistil, jak to s ním vypadá, ale zdravotnickej personál někdy příliš strká nos do cizích věcí.

Sem tak depresivní, že ani nemůžu psát. Přišel mi sprostej dopis od švici, ve kterým mě osočuje, že sem špatně spočítal ty prachy, co mi poslala, a spílá mi, že nejsem schopnej zavolat matce, když mě

potřebuje. Možná na tom něco je. Mohli bysme si vyměnit zkušenosti o tom, jaký to je, někoho postřelit.

Byl sem ve všech hodinách kromě tělováku. V dílnách sem se dnes pustil do zhotovování chlebníku z javorovýho dřeva. Doufám, že Sheeni najde zalíbení v primitivní kuchyňský výbavě z dob kolonizace Ameriky.

Vijaye Odporného sem zahlíd na chodbě a oba sme se navzájem ignorovali: Jeho sestra byla dnes v autoškole vůči mně značně odměřená. Zřejmě se jí dostalo jednostrannýho a neobjektivního popisu tý bitky v kavárně. Informoval sem ji, že sem se jen bránil před útokem, nicméně sem se jí i tak omluvil. Apurva řekla, že jí připadá divné, proč si Sheeni Saundersová tak zakládá na tom, aby udržovala každého inteligentního chlapce v tomto městě ve stavu neustálého napětí.

Úterý, 27. dubna

Ani dnes se moje milovaná ve škole neukázala! Už sem od ní nedostal zprávu celý čtyři dny. Moje zoufalství dosáhlo vrcholu a já zatelefonoval do nemocnice, kde mi sdělili, že pana Saunderse včera propustili do domácího léčení. Ten chlap se z toho evidentně vylízal. Takže proč není jeho dcera ve škole?

21:27 – Překonal sem Sonin rekord: kolem Sheenina domu sem to dnes prošel šestkrát. Po Sheeni ani památky. Dvakrát sem byl pod jejím oknem za tmy a ani jednou se tam nesvítilo. To není dobrý znamení. Začíná se mi to nelíbit.

Středa, 28. duba

Když sem svou milovanou ve škole nezahlíd ani dnes, okamžitě sem jí zatelefonoval ze školního automatu. Telefon vzala její matka.

„Dobrý den, paní Saundersová. Tady je Vijay," zalhal sem.

„Ahoj, Vijayi,“ odpověděla bez velkýho nadšení. „Myslím, že tvoje sestra by si měla uvědomit, že pokud bude pokračovat ve svém nepřirozeném vztahu s Trentem Prestonem, jsme připraveni se s ní soudit. Můj manžel je právník, jak jistě víš.“

Předstíral sem, že tento do nebe volající bluf beru vážně. „Nedělejte to, paní Saundersová! Jsem si jist, že až nadejte ten pravý čas, moje sestra uposlechne hlasu rozumu.“

„Čas není něco, čeho máme nazbyt, Vijayi.“

„Chápu, paní Saundersová. Leží mi na srdci osud vaší dcery. Nebyla tento týden ani jednou ve škole.“

„To je v pořádku, Vijayi. Nemusíš si o ni dělat starosti.“

„Nechcete, abych jí přinesl domácí úkoly?“

„To není nutné. Sheeni už na Redwoodskou střední chodit nebude. Můj manžel dnes v tomto smyslu zaslal ředitelství školy dopis.“

Zmocnila se mě panika.

„A na jakou školu bude chodit?“ zaskřehotal sem.

„O to se nestarej, Vijayi. A myslím, že už k nám nikdy nemusíš telefonovat. Sheeni tady není.“

Panika se ještě znásobila.

„Aha. A kde je?“ zeptal sem se co možná nejlhostejnějším tónem.

„Je pryč. A netrap se tím. Je o ni dobře postaráno.“ *Klik.*

Záchvat mučivé úzkosti a beznaděje. Moje jediná láska byla vytržena z mého náručí a poslána bůhví kam!

Čtvrtek, 29. dubna

Sem příliš zdeprimovanej, než abych mohl psát, přemýšlet, doufat. Ani ta paní domácí, ve kterou sem vkládal tolik naděje, se neozvala. Teď chápu, proč se duben považuje na nejkrutější měsíc roku.

Pátek, 30. dubna

François už toho má dost. Řek mi, abych konečně pohnul tou svou línou zadnicí a zjistil, co se k čertu děje. Tak sem v polední pauze vyhledal ukiažskou nejlíp informovanou drbnu – Soňu Klummplatzovou. Odložil sem svou hrdost a posadil se vedle ní ke stolu čtvrtý ligy. Vůbec nevypadala nadšeně, že mě vidí.

„Ahoj, Soňo," usmál sem se na ni. „Kdepak ses nám celou tu dobu schovávala?"

„Ale, ale, to je ten pyšnej a nafoukanej Rick Hunter. Ty po mně nejspíš něco chceš, viď?"

„Jen potěšení z tvé společnosti, Soňo," zalhal sem. „Ten ples se nám ale vydařil, co?"

„Deš s křížkem po funuse. Jakpak je to už dlouho – dva týdny?"

„Co děláš zítra večer?"

„Nevím. Proč se ptáš?"

„Jen mě tak napadlo, že bychom mohli jít spolu do kina. Dávají teď skvělou komedii plnou sexu."

„Nejsem si jista, jestli mám chuť zrovna na tohle. V jedný takový komedii sem si zahrála – asi tak před čtrnácti dny."

„Celá ta záležitost mě mrzí. Tak uvidíme se, nebo ne?"

„Ještě si to rozmyslím. Jenom jestli mě tam náhodou nezveš jenom proto, aby ses mě zeptal, zda náhodou nevím, kde je Sheeni?"

„Samozřejmě že ne."

„To je dobře. Protože já vím, kde je, ale neřeknu ti to."

„Proč ne?"

„Mám svý důvody."

„Vsadím se, že o tom nemáš páru," štengroval sem ji.

„Tak to teda vím. Moje matka se přátelí s paní Tondovou a její sestra chodí k Saundersovým poklízet. Takže znám veškerý podrobnosti, který se onehdá ze mě bezúspěšně snažil vyrazit Vijay."

„A proč mi to nechceš říct, Soňo," zašeptal sem. „Vždyť sme skoro milenci."

„My sme *byli* milenci, Ricku. Nebos byl natolik ožralej, že sis toho ani neráčil všimnout? Dobře – řeknu ti alespoň tolik: Sheeni je

ve vězení a bachaři dostali za úkol být neustále ve střehu a hlídat ji před jistýma klukama. Takže klidně zapomeň, že bys ji snad mohl zachránit. V kolik hodin se pro mě zítra stavíš?“

„Promiň, Soňo. Právě jsem si vzpomněl, že už mám s někým domluvenou schůzku.“

„A s kým, ty kryso?“

„S Nickem Twispem. Máme naplánovaných pár vražd.“

„Lháři!“

16:15 – Sedmá vyučovací hodina mě zastihla před dívčíma šatnama, kde sem se poflakoval a vyhlížel Soňu s Lanou, když se odtud vymotaly v čerstvě osprchovaným stavu. Laně to moc seklo, neboť jak sem věděl – byla pod svýma šatama pořád ještě dráždivě vlhká a růžová. Možná že i Soňa byla pod hadrama promočená až na ty svý špeky, ale to mi bylo fuk. Podařilo se mi Lanu oddělit od její žárlivý kamarádky a hodit s ní přátelskej hovor. Řekla mi všechno, co věděla, což jako obvykle nebylo nic moc.

„Véš, Ricku, z toho, co Soňa říká, jde o jakési domov pro neprovdané matky a zároveň křesťanské vězení pro mladé delikventky. Je to tam pré hodně tvrdé. Zdá se, že Sheeni je pevně pod zámkem.“

„A nevíš, jak se to místo jmenuje, Lano?“

„Jak se menuje? To mi taky říkala. Už vém, menuje se to nějak jako *Domov ženy* nebo tak nějak.“

„*Domov ženy?*“ zeptal sem se skepticky.

„Jo. Divné méno, co?“

„A kde to je, Lano? Je to někde poblíž?“

„Tak tohle ně Soňa nechtěla říct, Ricku. Vé to, ale nepové. Soňa je na mě naštvaná, že s tebou vůbec mluvém. Škoda že vy dva spolu lép nevecházéte. Copak ji nemáš ani troche rád, Ricku?“

„Jak může mít člověk rád někoho, kdo mu zatajuje důležité skutečnosti?“

„Vona to dělá jen proto, žes ju tak dlóho ignoroval, Ricku. Moh bes ju přetáhnót od Trenta, jen chtět. Už si s ňó spal, né? To néhorší snad už máte za sebó, né?“

Ještě to mi připomínej!

18:48 – V telefonním seznamu sem žádnej *Domov ženy* nenašel. Taky sem ho zadal všem velkejm vyhledávacím mašinám na internetu, ale žádnej pasťák pro neprovdaný matky mi nikde nevyjel. Ti neandrtálci zřejmě nemaj webovou stránku. Proč by taky měli mít? Pravděpodobně většina těch rodičů, kteří využívají služeb týhle instituce, ani nemaj počítač, protože Starej zákon jeho používání dosud neposvětil.

Neviděl sem jinou možnost, než zavolat Trentovi a požádat ho o velkou osobní laskavost.

„Ty po mně chceš, abych zavolal Soni Klummplatzové?“ nevěřil svým uším.

„Byl bych ti nesmírně zavázán, Trente.“

„Já nevím, Ricku. Strašně nerad bych jí dával nějakou naději. Myslím, že je trochu... citově labilní. Má vnitřek své skříňky celý polepený mými fotkami. Apurvu to značně znepokojuje.“

„Trente, věř mi, že bych tě o tu laskavost nežádal, kdyby existoval jiný způsob, jak se to dozvědět.“

„Možná že Sheeni je v tom domově mnohem šťastnější než doma, Ricku. Postarají se o ni do té doby, než se narodí to malé.“

„Já si to také myslím, Trente,“ zalhal sem. „Chci jen vědět, kde je, abych jí mohl napsat.“

„Tak dobře,“ povzdychl si, „ale mojí ženě se to líbit nebude. Apurva pořád proti Sheeni něco má.“

Opravdu? To by mě zajímalo proč.

22:15 – Právě mi volal Trent a byl z toho na prášek. Soňa slíbila, že mu řekne, kde se Sheeni nachází, ale pouze pod podmínkou, že to proberou osobně.

„Noto je skvělé, Trente,“ uklidňoval sem ho. „A kde se máte sejít?“

„Mám se pro ni stavit dnes v noci o půl dvanácté, ovšem záleží to ještě na tom, zda mi moje žena předtím nerozbije hlavu.“

„Výborně, Trente. Dám ti jednu dobrou radu: vem ji někam mezi lidi.“

„Přesně to mám v úmyslu, Ricku. Někam, kde je hodně světla a spousty lidí.“

„K MacDonaldovi?“ navrhl sem.

„To je jedna z možností. Přemýšlel jsem i o vestibulu policejní stanice.“

KVĚTEN

SOBOTA, 1. KVĚTNA

1:15 – Vzbudil mě vyzvánějící telefon. Byla to vyplašená Apurva, která mi sdělovala, že její manžel se ještě nevrátil, a tudíž zvažuje, že zavolá na policii. Řek sem jí, ať nepanikaří a trpělivě čeká.

„Ale Ricku, můj chlapeček je uprostřed noci s jinou ženou!“

„Provádí neocenitelnou poradenskou službu bližnímu svému,“ snažil sem se ji uklidnit. „Měla bys na něj být hrdá!“

„Vás Američany já snad nikdy nepochopím,“ vzdychla si a zavěsila.

4:30 – Právě sem poslal Trenta taxíkem domů. Asi před půlhodinou se tady umyl, sfetovanej málem do bezvědomí. Přišel celej zválenej, narážel do stěn na chodbě a vzbudil všechny sousedy. Soňa s ním už nebyla. Musela na něho zřejmě vytáhnout pár Laninejch ciftlí. Uvařil sem mu kafe a snažil se v jeho nesmyslným blábolení zorientovat. Většina se týkala naprosto odtažitejch témat jako věrnosti a posvátnosti manželství, ale mezi tím nesmyslným plácáním sem byl schopnej identifikovat dvě životně důležitý slova: „Crescent City.“

Moje milovaná je tedy uvězněná v Crescent City v Kalifornii. Vydrž, lásko moje! Už sem na cestě k tobě!

11:25 – Sedím v autobusu, kterej mě odváží severním směrem po dálnici 101. Časně zrána sem se dole posilnil obrovskou porcí koblih, napakoval svůj bágl, a až otevřeli banku, znovu vytáhl všechny svý

prachy ze sejfu. Ředitel banky si vzhledem k mým častým návštěvám trezoru musí myslet, že tam schovávám přinejmenším drogy. Opasek mám do posledního místečka narvanej bankovkama v hodnotě přes třicet tisíc a zbytek sem musel naládovat do baťohu. Topím se ve stodolarovkách, což je sice příjemnej pocit, ale sem z toho pěkně nervózní. Většinu kuchyňskýho náčiní, kterým sem si tak pracně vybavil domácnost, nechávám v bytě. Stejně tak sem se musel rozloučit s kolem, úhořím kvádrem, rozšlápnutejma botkama po nebožtíkovi a elegantním plstěným kloboukem. Kdo ví, jestli se s nima ještě někdy shledám!

Nemám ještě přesnej plán, co budu v Crescent City dělat, ale něco určitě vymyslím. François mi vyčítá, že sem neměl nechávat tu bouchačku na místě jeho zatím posledního činu. Nehádám se s ním, ale vím svý. Co s takovým krámem, kterej může kdykoli vystřelit? Radějc nebudu vystavovat svůj nervovej systém (a to už vůbec nemluvím o svým svědomí) dalšímu pokusu o vraždu.

V Crescent City sem v životě nebyl, ale vím, že je to poslední město na severním pobřeží před hranicema s Oregonem a počasí by tam mělo bejt značně pod psa. Když je v létě hodně pěkný počasí, teploměr se vyšplhá až skoro na třináct stupňů a těžkou mlhou fouká silnej vítr od moře. Odněkud z paměti se mi vynořila vzpomínka, že ve škole sme se učili, jak většinu města srovnala se zemí po zemětřesení na Aljašce někdy v šedesátejch letech obrovská přílivová vlna. Doufám, že *Domov ženy*, kde vězní mou milovanou, se aspoň nachází v bezpečný vzdálenosti od pobřeží. V zátoce Pelican Bay mají taky vězení, ve kterým pomalu chladnou ti nejhorší narušitelé státního systému. Možná ho taky někdy poznám zevnitř, ale doufám, že se tak nestane zrovna během tohoto týdne nebo v nejbližší budoucnosti.

Taky doufám, že Trent si veme k srdci mou radu a veškerý podrobnosti včerejší noci Apurvě nemilosrdně zapře. Co manželka neví, nemůže jí – ani jejímu muži – uškodit. Je to úplně banální pravidlo, ale bohužel, muži ho v praxi často nedodržujou. Čas od času je přepadne mylná představa, že musí bejt upřímní. A jestli je někdo náchylnej k zbytečný užvaněnosti, pak je to Trent. Člověk by

si myslel, že tento charakteristickej rys vzhledem k neschopnosti čestnejch chlapů dosáhnout reprodukčního úspěchu už u lidí dávno vyhynul. Je přece všeobecně známej fakt, že ženy sou zásadně přitahovaný k těm největším darebákům a dacanům.

18:42 – Crescent City nesplnilo mý očekávání, co se týče špatnýho počasí. Když sem přijel, svítilo slunko a byl docela příjemnej den. I ten mrazivě ledovej Tichej oceán se snažil bejt co nejvlídněji modrej. Město, aspoň z toho, co můžu na první pohled posoudit, se živí zpracováním dřeva, rybolovem, škubáním turistů a poskytováním přístřeší a pečlivý ochrany spodině kalifornský kriminálnický třídy. Kolem centra nuznýho města, který furt ještě nese stopy tý ničivý přílivový vlny, je spousta motelů. Na doporučení ženský z informací na autobusovým nádraží sem se ubytoval v jednom z nich s názvem Mlhavý mys. Je celkem čistej a přišlo mě to jen na dvacet osum dolarů za noc. První, co sem udělal, bylo, že sem vycábral horkou vodu aspoň za dvacet sedum a půl dolaru za nejdelší sprchu na světě. Pak sem se pustil do studování útlýho telefonního seznamu, kterej nebyl větší než komiksovej časák. Žádnej *Domov ženy* tam uvedenej nebyl. Sakra. Vzpomněl sem si, že New Orleansu v Louisianě se taky říká „Crescent City“. Ale že by Saundersovi posílali svou jedinou dceru do pasťáku přes půlku Spojenejch států? To se mi ňák nezdá.

22:20 – Po cestě na večeři do nedaleký čínský restaurace sem se zastavil v recepci motelu a zeptal se do sárí oděný indický ženy za pultem, jestli náhodou nezná nějakej místní ústav pro neprovdaný matky. Otázka ji vůbec nepřekvapila.

„To asi myslet *Domov Evženie*,“ odpověděla. „To ta veliká zelená budova na Walrus Street. Ale obehnaná vysoký zeď.“

„Ano, jistě, *Domov Evženie*,“ řekl sem a mocně se mi ulevilo. „Kudy se dostanu na Walrus Street?“

„Tři ulice ták,“ ukázala severním směrem, „ale za tma tam nechodit.“

„A proč ne?“

„V noci tam mít volně puštěný smečka divoký pes.“

„Aha. Moc vám děkuju za informace.“

O deset minut pozdějc sem už oplendoval kolem *Domova Evženie*. Musel sem přejít na druhou stranu ulice, abych uklidnil asi pětici výstavně krvelačnejch vlčáků a rotvajlerů, kteří si na mě mohli za třímetrovým kovovým plotem uštěkat ty svý uslintaný tlamy k smrti. Pasťák se rozvaluje na obrovským pozemku a dřív to určitě muselo bejt impozantní sídlo zazobanýho kolonisty. Ale trávník je dnes neupravenej a celej rezatej a hlavní barák z jeho viktoriánský nádhery někdo svlíkl: původní okna sou vyměněný za takový ty laciný hliníkový obdélníky, který se snad ani nedají otevřít, ale jen vyklápět, a budova je zamazaná špinavě zelenou omítkou. Vzadu je k ní s okázalou lhostejností k jakýkoli estetický nebo architektonický vynalézavosti přistavěný strohý dvouposchoďový monstrum, který vypadá jak studentská ubytovna. Na všech oknech sou pevně zavřený okenice, ale i přes ně bylo vidět, že v některejch pokojích se svítí.

To je ale krutost, strčit natolik citlivou bytost, jakou je moje milovaná, do tak ponurýho a ohavnýho prostředí. Škoda že François toho jejího fotra přece jen trochu víc nepodusil. Měl mu aspoň ustřelit ruku. Nebo raději obě. Zasloužil by si to, šmejd jeden!

Neděle, 2. května

Poklidnej den v poklidným městě. Dokonce i racci byli dneska nějak podezřele potichu a vypadali zamyšleně. Před snídaní sem se prošel ulicí před Sheeniným pasťákem, ale žádný známky života sem nezahlíd. V paprscích ranního slunce vypadal *Domov Evženie* značně nedobytně. Hlavní brána byla zamčená na obrovskej visací zámek. Žádnou strážní věž se střílnama sem sice neviděl, ale vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby ti žalářníci uvnitř chodili s odjištěnejma pistolema. Asi si budu muset pořídit obrněnej transportér, rozpálit to na maximum a tu zeď s mřížema prorazit.

Po snídani v jakýsi špeluňce sem se vrátil do motelu a zatelefonoval do *Domova Evženie*. Telefon vzala Evženie Fairchildová osobně. Řek sem jí, že hledám ubytování pro svou

šestnáctiletou dceru Deirdre, která se bohužel dostala do trochu jiného stavu, než bych si jako její otec představoval.

Evženka byla stručná a energicky šla přímo k věci. „Ano, máme momentálně místo, pane. Naše sazba je osmnáct set dolarů za měsíc, splatných předem vždy k prvnímu. Je v tom zahrnuto všechno kromě oblečení, osobních potřeb, telefonátů a poplatků za lékařské ošetření. Jsem vyškolená porodní asistentka, ale většina rodičů využívá služeb místní nemocnice. Mají tam vynikající porodnické oddělení."

Řek sem, že to zní dobře, ale namítl sem, že moje poměrně divoká dcera tam možná nebude chtít dobrovolně zůstat.

„S tím si nedělejte starosti, my už si tady s ní nějak poradíme," ujistila mě Evženie. „Za třiadvacet let naší praxe jsme měli pouze dva pokusy o útěk a obě děvčata byla v doprovodu místního šerifa do hodiny zpátky. Z města vedou jen dvě silnice."

„To jste mě velice uklidnila," zalhal sem. „A kdy smějí děvčata chodit ven?"

„Nikdy. Mimo prostor našeho ústavu se dostanou pouze tehdy, když jdou na lékařskou prohlídku, a tam je osobně doprovázíme."

„A copak nechodí ani do kostela?" zeptal sem se dotčeně.

„Není potřeba. Můj manžel Waldo je pastor. Právě teď pod jeho vedením probíhá bohoslužba. Účast na ní je samozřejmě povinná pro všechna děvčata. Kromě toho jim poskytujeme dvě hodiny výuky náboženství denně. Mohu bez přehánění říci, že jsme přísní, ale laskaví."

„To rád slyším. A bylo by možné – kdybych se samozřejmě předem ohlásil – aby mě dcera přišla navštívit do města?"

„To v žádném případě, pane. Požádali bychom vás, abyste si ji vyzvedl osobně. Musíte pochopit, že už jsme tady měli případy, kdy se o podobné triky pokoušeli chlapci našich svěřenkyň."

„Opravdu? A jste na takové alternativy připraveni? Například jste ozbrojeni?"

„Můj manžel je veterán z Vietnamu a vynikající střelec. Ale nemusíte se ničeho obávat. Všechny naše zbraně máme uložené na řádně zajištěném místě. Bezpečnost našich dívek je nám nade vše."

„Jistě," povzdychl sem si. „Je mi to jasné."

15:20 – Depresivní odpoledne v depresivním městě. Po obědě sem si šel znovu zmapovat terén kolem Sheenina pasťáku, ale uvědomil sem si, že to nemůžu tak často dělat, protože jinak vzbudím podezření. Crescent City není městem chodců. V jeho opuštěnejch ulicích vyčnívám jako zhnisanej palec. Nicméně sem si všiml pár na první pohled těhotnejch holek, jak si tajně dávaj práska za zchátralou stájí (která se nyní používá jako kotec pro psy a garáž), ale moje milovaná, zapřisáhlá nekuřačka, mezi nima samozřejmě nebyla. François na ně chtěl zavolat, aby přišly blíž k plotu, ale vysvětlil sem mu, že sou přece jen příliš daleko.

Začínám si uvědomovat, že na útěk z vězení nemám dvakrát moc nadání. Podhrabat se pod plotem mi nepřipadá zrovna proveditelný. Snést se po provazovým žebříku z nebe má cosi do sebe, ale kde mám sehnat helikoptéru a dostatečně nezodpovědnýho pilota? Přemýšlel sem i o tom, že si někde vypůjčím policajtskou uniformu a pokusím se mou lásku zabásnout – třeba kvůli mravnostnímu deliktu – ale pak mi došlo, že Evženka se asi s místníma strážcema zákona zná osobně. A kromě toho asi nevypadám dostatečně starej na to, abych mohl nosit odznak.

21:47 – Mám plán. Uvařil sem ho podle receptu, na kterej mě přivedla Connie, jíž sem ve stavu nejvyššího zoufalství zatelefonoval ze svýho mobilu. Todle téma ji velice zajímalo, protože v poslední době tráví spoustu času nad tím, jak vysvobodit z lochu druhýho Saundersovic potomka. Zítra toho musím hodně stihnout – ze všeho nejdůležitější je, abych si koupil auto. Takže konečně budu mít skutečnýho bouráka! To je nesmírně důležitej krok v životě každýho muže, a v mým případě obzvlášť, protože jedním z hledisek výběru je dostatečně silnej motor, abych měl jistotu, že policajtům ujedu, až mi budou v patách.

Pondělí, 3. května

Bůh to turistům celkem přátelsky nakloněný počasí dneska vypnul. Crescent City se ponořilo do mrazivý mlhy a ukázalo svou

pravou tvář. Jediný, co se vám za tohodle počasí chce, je zalézt si do zchátralýho přívěsu a narvat do sebe pár tabletek metamfetaminu. Když sem tak kvačil městem, bylo mi jasný, že přesně tohle někteří místňáci dělaj. Přesto sem už před polednem sehnal většinu toho, co sem potřeboval – až na ten bourák.

Nemůžu si ho koupit v kšeftě s ojetýma kraxnama, protože tam člověka pravidelně namočej do styku s dopravním inspektorátem (kde hřebelcovala byrokratickýho šimla moje matka, než ji obžalovali z pokusu o vraždu). Jenže kupovat si auto v tomhle vesnickým prostředí je pěkně náročný, pokud člověk nemá zajištěnou dopravu. Vypadá to skoro tak, že abych si moh koupit auto, nejdřív bych potřeboval už jedno mít.

Zatelefonoval sem dvěma lidem, kteří inzerovali prodej auta v novinách, ale oba byli odkudsi z lontu a ani jeden z nich nebyl vochotnej přijet se svým nabízeným zbožím do města, přestože sem je ujišťoval, že mám hotovost a že auto určitě koupím. Buďto se už v minulosti nechali na podobnej trik nachytat, anebo věděli, že by ten jejich lacinej křáp tak daleko ani nedojel. Všechny ostatní inzeráty nabízely náklaďáky nebo se cenově vymykaly mým finančním možnostem. Doufám, že nebudu nucenej pustit ze řetězu Françoise, aby pro mě někde nějaký to žihadlo čmajznul.

14:15 – Viděl sem svou milovanou! Nebo aspoň si myslím, že to byla ona. Když sem si dopřával tu jedinou obchůzku za denního světla kolem *Domova Evženie*, kterou sem Françoisovi dovolil, zahlíd sem pár chovankyň, jak okopávají plácek holý půdy u stáje. Byl sem sice dost daleko, ale jedna z těch holek se podobala Sheeni – ačkoli jen stěží můžu uvěřit, že by si moje láska, která tak pečlivě sleduje poslední módní trendy, dala na hlavu tak příšernej šátek nebo se objevila na veřejnosti v tak neuvěřitelně ošuntělejch šatech. Zvažoval sem, že jí přes plot hodím zamilovaný psaníčko, ale rozhod sem se, že bude lepší neriskovat. Co kdyby se náhodou dostalo do nepravejch ruk.

20:45 – Právě sem si v prádelně ve městě pral svý spoďáry a nově zakoupenej šatník, když sem si všim ručně psanýho lístku na vývěsní

tabuli: *Sen každého muže! Ford Escort, rok výroby 1983, dokonalý stereo, 20 V, nekouří, cena $800. Volejte Casse, tel...*

Z Casse se vyklubal hubenej maník jen o pár let starší než já, s dlouhýma umaštěnýma vlasama, uhrovitým ksichtem a zkaženýma zubama.

Za hlasitýho burácení „dokonalýho sterea“, který bylo slyšet už ze vzdálenosti několika bloků, se přiřítil na parkoviště u prádelny deset minut poté, co sem se s ním telefonicky spojil.

„To stereo je dost dobrý, co?“ řekl, když vylezl z čehosi, co zřejmě kdysi musel bejt oranžovej eskort, ale pod vlivem leptavý vlhkosti zdejšího mořskýho vzduchu úplně změnil barvu. Ta šunka spíš než jako sen vypadala jako noční můra každého muže. Nejprorezlejší místa byly zaplátovaný izolačkou a přestříkaný šedou základovkou.

„Co je ta obrovská vyboulenina na kapotě?“ zakřičel sem.

Cass to svý dokonalý stereo naštěstí vypnul. „To je chladič,“ odpověděl a pyšně nadzvedl kapotu. „Ten motor mi tam narval bratranec. Je to pěknej macek – devatenáctistovka.“

„Tak devatenáctistovka, říkáš,“ řek sem a snažil se vypadat, jako že mi to něco říká. „A ta dvacetivoltová baterie je kde?“

Ucejtil sem, jak sem v Cassových očích hluboce klesl.

„To je přece pětiválec,“ odsekl. „A turbodýzl.“

„Hm, turbodýzl, přesně to sháním,“ blekotal sem a zkoumal ten mamutí stroj. Moc toho o autech nevím, ale na první pohled mi tam něco chybělo. Člověk čuměl dírou přímo do karburátoru. „A nemělo by tam být něco na čištění vzduchu? Něco jako vzduchovej filtr?“

„Takhle velkej motor nic takovýho nepotřebuje. Je to prvotřídní kus, Ricku. Prodávám ho jen proto, abych si moh koupit závodní motorku.“

Cass souhlasil, že se se mnou na zkoušku projede. Švihal si to po dálnici jako blázen, aby ukázal, co všechno ten jeho ďábel umí. Rezatej malej eskort toho uměl opravdu hodně, ale nějak se mi dvakrát nezamlouvalo, že nemá automatický řazení. Přiznal sem se, že sem ještě nikdy ručně neřadil.

„To není žádnej problém," ujistil mě Cass. „Ten motor má takovou páru, že můžeš klidně začít na čtyřce, když chceš. Má vodpich jak raketa. To se babám líbí."

Cassovi bylo jasný, že to auto chci, ale značně se urazil, když sem mu za něho nabídl polovic.

„Čéče, dyk jenom to stereo je víc než za čtyry kila."

„Možná že jo," připustil sem, „ale já nemám v plánu si zničit sluch. Vždyť ten auťák vypadá jako vrak, má sjetý pneumatiky, a jak sám uznáš, nemá nárok, aby prošel měřením emisí. Co takhle čtyři sta pade?"

Plácli sme si na pěti stech padesáti, odpočítal sem hotovost a Cass mi předal umaštěný klíče.

„A co papíry o koupi?" zeptal sem se.

„Nemám. Ty bys je asi chtěl, co?"

„No, vlastně ani ne."

Cass mě zasvětil do řazení a pak mi ukázal, jak nastříkat startovací tekutinu přímo do karburátoru, aby se – „když je ráno trochu vlhko" – motor snadněji rozběhl. Jako gesto dobrý vůle mi přihodil tři plechovky, který rumplovaly na zemi za předníma sedadlama.

„Chceš i tu kazetu?" zeptal se a ukázal svým špinavým prstem na stereo. „Sou to *Mladí vylízanci*."

„Tak ji tam nech," odpověděl sem. „Údajně je mám mít v oblibě."

Potřásli sme si pravicema, Cass zmizel v mlze, já si do auta naskládal čistě vypraný prádlo a do motelu přijel už ve svým novým voze. Jenom třikrát mi to po cestě chcíplo, a to jen tehdy, když sem zařadil špatnou rychlost. A člověk taky nesmí zapomenout prošlápnout spojku, pokud nechce zastavit o rychle se přibližující zeď motelu. Ale ten úžasnej pocit ničím neomezovaný hrubý síly fakt stojí za to! Konečně mám kola!

Úterý, 4. května

Celý dopoledne sem strávil tím, že sme si na sebe – já a mý nový auto – zvykali. Vytáhl sem takovej ten klacík, co se s ním měří hladina kapaliny, a zjistil sem, že motor je plnej zpěněnýho hnědýho sajrajtu. Je fakt, že „má vodpich jak raketa“, ale teprve poté, co jí dáte třikrát loknout lihu, aby se vůbec ráčila nastartovat. A přitom ta baterie vypadá celkem nově. Projížděl sem se po městě, abych se trochu pocvičil v ručním řazení. Není to až tak těžký, ale nechápu, jak to někoho může bavit. Nežijeme přece v éře dědečků automobilů. Je třeba jít s dobou a ta patří automatický převodovce.

Místo náhradní pneumatiky sem v zatuchle smradlavým kufru našel pár dámských kalhotek a pod předním sedadlem zapíchnutou dlouhou kudlu, podobnou mačetě. Cass ji tam měl pravděpodobně schovanou pro případ silniční konfrontace nebo při obraně svýho práva vnutit rozsáhlým oblastem zdejšího venkova vlastní hudební vkus. Ve sklápěčce sem nic zajímavýho nenašel, akorát sešitek od chudinských poukázek na potraviny a pár ušmudlanejch nepoužitejch tamponů. Rádio nefunguje, což mi Cass jaksi opomněl sdělit, takže sem odkázanej na *Mladý vylízance*. Možná bych je mohl použít, abych poldy udržel v patřičný vzdálenosti, až mě obklíčí. Že by byl můj velkej, drogově závislej motor dvakrát hospodárnej, to teda nehrozí. Ujel sem šedesát dva celých sedum kiláků a čtvrtina nádrže předraženýho benálu byla v tahu.

Pokaždý když sem přidával plyn, cejtil sem, jak se kdesi v Saudský Arábii nějakej dobrák směje. Po obědě sem doplnil nádrž a pomalou jízdou se vrátil do motelu, abych se připravil. Operace *Útěk milované z vězení* začíná dnes večer.

Na domácí zvonek u hlavní brány *Domova Evženie* sem zazvonil v 19:45, asi patnáct minut předtím, než obvykle vypouštějí psy. Držel sem malou cestovní tašku a na sobě měl polyesterový hadry, který sem si poskládal po několika místních sekáčích a doplnil je apartní natupírovanou parukou, lacinou kosmetikou, lesklou bižuterií a nadmíru elegantníma brejlema. Carlotta je opět mezi náma – nebo alespoň její duch.

„Kdo je?“ chtěl vědět hlas Evženie po domácím telefonu. Cejtil sem, jak si mě prohlíží kukátkem kamery.

„To sem já, Deirdre,“ odpověděl sem a s otevřenou pusou požvejkával. „Už sem tady!“

Evženka se vynořila z domu a volným krokem se blížila k hlavní bráně. Prohlížela si mě přes kovový mříže. Měla na sobě neforemnou mikinu, džíny a kožený sandály na doma. Byla to asi pětačtyřicítka, pevně stavěná, podsaditá, s krátkýma prošedivělýma vlasama, mužských rysů a tvrdých šedých očí.

„Sem tady,“ opakoval sem. „Šla sem pěšky až z autobusovýho nádraží a nutně potřebuju čůrat!“

„Kde jsou tvoji rodiče, Deirdre?“ vyzvídala Evženie.

„Máma je v nebi a táta musí pracovat. Tak mě sem poslal samotnou.“

„To neudělal zrovna nejlíp, Deirdre. Zatím s námi žádnou smlouvu nepodepsal. Máš jeho telefonní číslo?“

„Taťka teď pracuje. Má noční. A v tý továrně na ohňostroje nesmí bejt žádnej telefon, aby náhodou nedošlo k výbuchu. Ale zítra sem přijede.“

„Ale já tě nemůžu jen tak pustit dovnitř. Je to příliš velká zodpovědnost a tu já na sebe nemůžu vzít.“

„Nemůžete?“ vydechl sem. Přešlapoval sem z nohy na nohu. „Ale mně se chce strašně čůrat.“

„Nezlob se, Deirdre. Budeš sem muset přijít zítra spolu s tatínkem.“

„Panebože, to je průser. Táta se strašně naštve. No dobře. Jeden milej pán mi na nádraží slíbil, že mi zaplatí pokoj v motelu. Tak já teda du za ním.“

„Počkej, Deirdre. Dal ti otec nějaké peníze?“

„Jo, pětašedesát babek, ale já je skoro všechny dala tomu milýmu klukovi, kterýho sem potkala v autobusu. Zbyly mi akorát tři doláče.“

„Ach bože, nechápu, že tě mohl poslat samotnou. Ve škole se asi moc dobře neučíš, co?“

„Celkem to ujde. Jednou sem dokonce dostala trojku ze zeměáku, ale musela sem se kvůli tomu svlíct a dělat s panem učitelem takový to. Panebože, já se počůrám."

Evženie neochotně vybrala jeden klíč z velkýho svazku, kterej jí visel u pasu, a odemkla bránu. Řekla, že tu teda můžu zůstat přes noc, ale varovala mě, že pokud se otec nedostaví zítra do desíti hodin s penězi, předá mě na policii.

Uvnitř byl *Domov Evženie* stejně ponurej jako zvenčí. Poté co sem v přízemí předstíral, že tak tak dobíhám na WC, odvedla mě Evženie do stísněný a zasviněný kanceláře, kde mě společně s Waldem podrobili nemilosrdnýmu křížovýmu výslechu. Vysokej prošedivělej reverend Fairchild měl mazaně pronikavý oči a neuvěřitelně vystouplej ohryzek. Byl nelíčeně zdrcenej představou, že by měl pro dívku v nouzi vykonat skutek křesťanský lásky. On a jeho žena mi kladli řadu všetečnejch otázek o rodičích, o příbuznejch, o mým těhotenství a o tom, kolik vydělává můj otec. To byl bod, který je obzvláště zajímal. Deirdre jim však odpovídala značně neurčitě.

„Dobře, tak jaké auto řídí tvůj táta?" ptal se už zcela vyčerpanej Waldo.

„Táta má úplně novýho kadillaka," odpověděl sem. „Všichni šéfové v továrně na ohňostroje jezdí v kadillaku, protože mají tak nebezpečný povolání."

„Takže jde o firmu tvého otce?" zeptala se Evženie s nadějí v hlase. „Jo," potvrdil sem jí to. „Společně se strýcem Harrym. Taťka pracuje na noční a strýc Harry přes den. Nemám nikoho, kdo by na mě dohlížel, a tak sem se dostala až do tohoto stavu. A ještě ke všemu Rendyho máma přinutila toho mýho kluka jít k námořnictvu, a tak sem musela jít sem. Máte tady telku?"

Televizi neměli, ale přišel sem akorát včas, abych stihl večerní modlitbu. Výslech skončil. Následoval sem svý hostitele do velký místnosti v zadní části domu, kde na skládacích kovovejch židlích posedávaly chovanky a divily se, proč to zdržení. Většina z asi pětadvaceti holek byla těhotná na první pohled a pár jich dokonce vypadalo, že podobně jako moje sestra už dlouho přenášejí. Prohlídl sem si ty znuděný a opuchlý tváře a cejtil, jak se mi mozek zalívá

panikou. MOJE MILOVANÁ MEZI NIMA NEBYLA! Po truchlivě pronesený modlitbě mě Evženie představila Peggy, se kterou sem měl strávit dnešní noc. Byla tak široká, až sem se divil, že na to svý břicho nepotřebuje zdvižnej vozejk. Řekli sme si ahoj a vydali se po dvojicích s ostatníma holkama do přístavby ze škvárobetonovejch tvárnic. Měl sem bydlet s Peggy v druhým patře v kukani, která byla tak malá, že se do ní vlezly akorát dvě uzoučký postele a skříň na šaty. Rozhlížel sem se po tý cele a předstíral, že si dávám věci do skříně.

„Raději se rychle vysvleč, Deirdre," upozornila mě Peggy a shodila ze sebe svůj neforemnej mateřskej hacafrak. „Za pět minut se zhasíná."

Rychle sem se votočil, ale nejdřív sem si prohlíd její pevnou bílou podprsenku a něco obludnýho pod ní. Ona snad čeká paterčata, to není jinak možný!

„Kudy se dostanu na záchod?" zeptal sem se a zabodl pohled do stropu.

„Na konci chodby. Ale hoď sebou. Evženie chodí ještě před zhasnutím na kontrolu."

Našel sem záchod, rychle si cvrkl a hodil si přes šaty noční košili. Když sem se vrátil, Peggy už ležela a vypadala jako sopka přikrytá dekou. Zahučel sem do druhý postele a zhasl. O třicet vteřin pozdějc vešla Evženie, zasvítila nám baterkou do tváře, řekla dobrou noc a odešla.

„Peggy," zašeptal sem. „Je tady někdo jménem Sheeny?"

„Ne. A po večerce nesmíme mluvit."

„Nepřijela nějaká nová minulej tejden?"

„Akorát Sherry. Je to hrozná náfuka."

„Jak se jmenuje dál?"

„Nesmíme si navzájem prozradit svý příjmení. Asi proto, abysme se ještě víc styděly, ale já se nestydím."

„Je Sherry taková hezká holka s kaštanovýma vlasama?"

„Že by byla až tak hezká, to se mi nezdá. Evženie nám namlátí, jestli uslyší, že se bavíme."

„Proč nebyla Sherry na dnešní večerní modlitbě?"

„Je neposlušná, Deirdre, stejně jako ty. Má domácí vězení a nesmí vycházet ani na jídlo. Nazvala Waldu pobožným degenem.“

Jo, tak tohle opravdu znělo jako od mý milovaný. „Kde má pokoj?“

„V přízemí, třetí dveře zkraje napravo.“

„Díky, Peggy. A teď už budeme spát. Abysme se nedostali do průšvihu.“

„Pozdě,“ vzdychla si. „Já už jsem se do jednoho dostala před víc než osmi měsíci. A ten teda je!“

To mi povídej !

Středa, 5. května

Myslel sem, že ani oka nezamhouřím, ale Peggyino hlasitý oddychování mi natolik uklidnilo zdrchaný nervy, že sem brzy odpad. Naštěstí mě pípání mrňavýho budíku vzbudilo o tři čtvrtě na čtyry, zatímco sopka podřimovala klidně dál. Potmě sem vstal, sundal si noční košili, z kabelky vytáhl miniaturní baterku a plíživým krokem se pustil po schodišti dolů. Všude ticho jako v hrobce. Štrachal sem se v naprostý tmě úzkou chodbou až k pokoji, kde podle Peggyinejch instrukcí měla spát moje milovaná. Otevřel sem dveře. Ve tmě sem stěží rozeznal postele a zdálo se, že na obou někdo spí.

„Promiňte,“ prohlásila Deirdre, když sem vstoupil. „Hledám Sheeni Saundersovou.“

Zavřel sem dveře a čekal na chodbě. Za chvilinku se v neuvěřitelně ohyzdným pyžamu objevila moje milovaná!

„Kdo jsi?“ zašeptala. „A co chceš?“

„To jsem já, Rick.“

„Ricku! Jak ses...?“

„Ššš. Nemáme moc času. Pojďme.“

Proklouzli sme na WC, zavřeli dveře a rozsvítili světlo. Dveře se samozřejmě nedaly zamknout a na holých zdech nebylo ani jediný zrcadlo.

„Nelíbej mě, Ricku," protestovala moje znejmilejších. „Nečistila jsem si zuby. A ani se na mě nedívej. Nejsem namalovaná a vím, že vypadám příšerně. Jak ses sem dostal?"

„Ale sluší ti to, miláčku. To bych ti musel moc dlouho vysvětlovat. Na to teď není čas."

Vytáhl sem z kabelky dvě červený fixy a jednu z nich podal Sheeni. „Ty namaluješ mě a já tebe. Musíme vytvořit jemnou červenou vyrážku, která bude sahat od vlasů přes obličej až dolů pod krk."

„A čeho tím chceme dosáhnout?" chtěla vědět.

„Snažíme se fingovat zarděnky," řekl sem a pustil se do hyzdění krásný tváře mý lásky.

„To je skvělej nápad, Ricku," řekla a vrhla se do práce se stejným gustem. „Velice nakažlivý virus rubeoly může s lidským plodem pěkně zacvičit. Myslíš ale, že se na to někdo nachytá?"

„Musíme to zkusit. Nic jinýho nám nezbývá."

Tiše sme si vykládali, zatímco naše ruce na tvářích vyťukávaly tečku za tečkou.

„Ach, Ricku, jsem tak ráda, že tě vidím. Jak se ti podařilo mě najít?"

„Vyžadovalo to poměrně intenzivní, takřka detektivní činnost."

„Toho mého otce jsi měl zabít, Ricku. Zradil mě! Předstíral, že je na mé straně, ale jen proto, abych neutekla dřív, než mě strčí sem do téhle fašistické pakárny."

„Rodiče už jsou takoví. Není jim co věřit."

„Ten tvůj mejkap se ti docela povedl, ale z mého kamaráda Nicka bývala mnohem hezčí holka. Tvoje rysy jsou příliš maskulinní. Hele, dřív jsem si ani nevšimla, že máš propíchnuté uši."

„No jo, kdysi jsem chodil s holkou, které se na mužích líbily náušnice. Tyhlety jsou ale opravdu příšerný. Omlouvám se."

„A kdo vlastně máš být?"

„Jmenuji se Deirdre. A nejsem příliš inteligentní."

„Žádná holka není inteligentní, pokud skončí v místě, jako je tohle."

„Neboj se, Sheeni. Dostaneme se odtud. Ale musíš dělat přesně to, co ti řeknu.“

Naše obličeje už vypadaly celkem obstojně, tak sme se pustili do zdobení krku a hrudi. Když už sem byl u toho, trochu sem si i šáhl jako za starejch dobrejch časů. Zdálo se, že mojí milovaný to ani moc nevadí. Dokončili sme svý veledílo, o krok poodstoupili a prohlíželi se. Aspoň laikovi sme se na první pohled museli jevit jako děsně nemocný.

„Výborně, Sheeni. Teď si zkus zvýšit teplotu.“

„A jak to mám podle tebe udělat?“

„Vzpomeň si třeba na svýho otce. A taky si nezapomeň trochu nafouknout tváře, abys vypadala, jako že máš nateklej krk.“

Fixy sme utopili ve splachovadle obstarožního záchoda. Poslal sem Sheeni jako první, ať jde vzbudit Fairchildovy, a já se zatím schovával na chodbě. Zaslech sem změť hlasů z jejich ložnice a o chvíli později se objevila moje milovaná s chorobným, ale šťastným výrazem ve tváři.

„Mám se jít oblíct,“ zašeptala. „Evženie mě veze do nemocnice. Waldo šel ven zavřít psy.“

Zdviženým palcem sem jí dal najevo spokojenost s vývojem situace, nafoukl si tváře, ladně umístil Deirdřinu ručku na svý horečnatý čelo a odpotácel se chodbou k hlavnímu vchodu, kde si Evženie zrovna oblíkala kabát.

„Není mi ňák dobře,“ zasténal sem.

„Ach bože, ty taky!“ zaúpěla. „To snad abych prošla všechny pokoje a zkontrolovala, jak jsou na tom ostatní.“

O pět minut pozdějc sme už s mou láskou svištěli liduprázdnejma potemnělejma ulicema v rezavý dodávce s nápisem *Domov Evženie* a od volantu se ozývalo vzteklý klení jeho majitelky. Na to, že se ta ženská tváří jako zbožná křesťanka, umí teda sakrovat jak námořník. Waldo zůstal doma, aby dohlídl na ranní kolotoč.

Přestože bylo tak časně ráno, na oddělení pohotovosti to vřelo různýma nemocema a napětím. Doufám, že tady nic nechytnem. Přišlo mi, že čekáme celou věčnost, ale ručičky hodinek se zatím posunuly jen o dvacet minut. Nakonec nás sestra přece jen zavolala k

pultu, kde kladla spoustu všetečnejch dotazů. Změřila nám teplotu a tlak, pak nám rozdala zelený noční košile na zapínání vzadu a odvedla nás chodbou do dvou přilehlých vyšetřoven, abychom se tam převlíkli do nemocničního stejnokroje.

Sheeni byla platící klientkou, a tak šla Evženie dovnitř s ní. Já sem zatím seděl plně oblečenej na studeným igelitu vyšetřovacího stolu ve sterilní místnosti a nutil se pomalu počítat do sta. Pak sem se rozběhl vedle, kde si moje milovaná v horečce tiskla noční košili na svý nahý tělo, zatímco otrávená Evženie pokradmu kouřila.

„Paní Fairchildová!“ drmolila Deirdre hlasem plným úzkosti. „Právě telefonoval váš manžel! U vás hoří!“

Evženie chytla příjemně arkticky bělostnej odstín. „Panebože!“ zalapala po dechu.

„Můžete jít klidně za ním,“ ujistil sem ji. „Oni už se tady o nás postarají.“

„Opovažte se odejít!“ varovala nás.

„Kam bychom šly?“ zasténala Sheeni a byl sem na ni hrdej, jak dobře svou roli hraje. Svalila se na vyšetřovací stůl, jako by se o ni pokoušely mdloby. Evženie zašlápla cigaretu a vyběhla z místnosti. Díval sem se, jak se zastavuje u pultu, sděluje něco sestře a spěchá přes dvojité dveře k východu.

„Tak, a jdeme,“ nařídil sem. „Počkej, Ricku, musím se oblíct.“

„Na to teď není čas, Sheeni,“ řek sem a shrábl pečlivě složenej štos nevkusnejch hader, ve kterých by i největší sexbomba vypadala jako hastroš. „Oblečeš se až v autě. Musíme jít.“

Nakoukl sem na chodbu, jestli je čistej vzduch, a mávl na Sheeni, aby šla za mnou. Namířili sme si to chodbou směrem od přijímacího pultu a proběhli dveřma s nápisem *Nepovolaným vstup zakázán*. Přivedlo nás to do místnosti plný bzučících lékařských přístrojů. Přešli sme ji, prošli dalšíma dveřma a trtali dlouhou chodbou, kde nás zastavil svalnatej zřízenec v bílým plášti.

„Co tady děláte?“ chtěl vědět.

„Na pohotovosti je nějakej chlap!“ ječel sem v panice. „A má pušku!“

Vyděšenej zřízenec se pustil naznačeným směrem a my zatím pokračovali v úprku. Přes dvoje dveře a další chodbu sme se dostali do čehosi, co připomínalo šatnu, a pak sme se vchodem pro zaměstnance a přes betonovou rampu ocitli na parkovišti. Přikrčeně sme se proplítali mezi zaparkovanejma autama, přeběhli přes trávník, dostali se na druhou stranu ulice, zabočili za roh a utíkali po chodníku až k mýmu rezavýmu eskortovi. Byl bych ho s chutí políbil. V Deirdřině kabelce sem našel klíče a mile mě překvapilo, že dveře se daly otevřít. Plnej optimismu sem zmáčkl spojku a otočil klíčkem startéru. Ozvaly se jen beznadějně chrčivý zvuky.

„Ricku, to nestartuje!“ děsila se moje milovaná.

„Neboj,“ uklidňoval sem ji, zařadil neutrál a sehnul se pro plechovku se zázračným životabudičem. „Až ti dám signál, otočíš klíčem.“

Otevřel sem kapotu a nakrmil nenasytnej karburátor hltem startovacího moku. Pro každej případ sem přidal ještě jeden mohutnej špric.V ten moment startér klikl a z karburátoru vyšlehl děsivej plamen. Připadalo mi, že se zastavil čas, a já v němým úžasu sledoval, jak se zvířenej oheň vzdouvá, rozšiřuje a pomalu se blíží, až mi neúprosně zahalil tvář. Ucítil sem příšernej nával bolesti a smrad pálenýho masa. Brejle se mi roztavily na nose a paruka z umělý hmoty syčela velkolepým plamenem. Shodil sem rozpálený brýle na zem a rukama si přikryl ksicht. Někdo někde poblíž zaječel a já ucítil, jak mi čísi ruka strhává hořící paruku.

„Panebože, Ricku!“ zvolala moje milovaná. „Jsi v pořádku?“ zeptala se tónem televizních seriálů.

V pořádku sem zdaleka nebyl. Vrhl sem se ke dveřím vedle řidiče, vytáhl z auta Sheenino pečlivě poskládaný oblečení a zabořil do něho svůj zubožený obličej. Palčivá bolest trošičku ustoupila.

„Proboha, Ricku, nemám někde sehnat doktora?“

„Raději ne, Sheeni!“ blekotal sem a svalil se na sedadlo vedle řidiče.

„To bude dobrý. Ale budeš muset řídit.“ Aspoň že ten sadistickej motor šlapal.

„Ale, Ricku, nikdy v životě jsem ještě neřídila!“

V dálce sem uslyšel houkání sirén.

„To nic není, uvidíš, Sheeni. Zavři kapotu a valíme odsud!“

Moje láska přibouchla kapotu a sedla si za volant. Instruoval sem ji, aby přišlápla spojku a levou rukou sem se snažil zařadit rychlost. Měl sem za to, že je to jednička. Nebyla. Když Sheeni uvolnila spojku, motor chcípl. Naštěstí byl dostatečně zahřátej, takže naskočil hned při druhým pokusu.

Tentokrát sem šaltrpáku vetknul mnohem víc doleva. „Tak, Sheeni, a teď pomalu uvolňuj spojku a přidávej plyn.“

Moje znervóznělá láska se snažila, seč mohla, ale přidala příliš plynu a auto sebou prudce škublo a vystřelilo vpřed. Ucejtil sem puch pálený gumy, pneumatiky zakvílely a jen tak tak sme vyhnuli autu zaparkovanýmu před náma. Řítili sme se ulicí naprosto neodhadnutelnou rychlostí, protože noha jí na plynu hrůzou zdřevěněla. Naštěstí sem se tentokrát opravdu strefil do jedničky.

„Proboha, Ricku, blížíme se ke stopce!“ zanaříkala. „Co mám dělat?“

„Stiskni spojku a teď šlápni na brzdu.“

Nevím, jakým zázrakem k tomu došlo, ale auto se skutečně zastavilo.

Bolest byla sice pořád ještě nesnesitelná, ale nedalo mi a uvolnil sem kus hadru, kterým sem se do tý doby přikrýval, a jedním okem sem opatrně vykouk ven. Aspoň jedna dobrá zpráva: nejsem úplně slepej. Minimálně jedno oko funguje.

„Teď musíme zahnout doleva a jet po hlavní. Jinudy se tam nedostanem. Sundej nohu z brzdy, prošlápni spojku a plyn přidávej trochu jemněji.“

Sheeni přesně vykonávala mý instrukce. Pomalu sme se šinuli po hlavní na jedničku a zastavili až u křižovatky, kde sme měli odbočit na státní. Manévr sme úspěšně provedli a zrychlili, Sheeni prošlápla spojku, já přeřadil na dvojku, opět prošlápla spojku, a zrovna když sme si to hasili solidní čtyřicítkou, proti nám se aspoň stopadesátkou řítila Evženie ve svý dodávce. Pádila zpět do nemocnice.

„Myslíš, že nás poznala, Sheeni?“

„O tom pochybuji, Ricku. Je ještě tma a jela příliš rychle. Bojím se, že odřu ta auta zaparkovaná u chodníku.“

„Jedeš dobře, Sheeni. Jen zůstaň pěkně ve svým pruhu. Proto je na silnici malují.“

Utrpěl sem slabej infarkt, když kolem nás v protisměru profičelo policejní auto a chvíli za ním dopraváci. Zdá se, že všichni ochránci zákona ve zdejší oblasti se stahujou k nemocnici. Myslím, že je rozumnější, aby tam raději hledali blázna s kvérem než dvě uprchlice se zarděnkama. Neopomněl sem to zdůraznit svý milovaný.

„To bylo od tebe přímo geniální, Ricku. Nejdřív jsem si myslela, žes to s tím přepadením nemocnice pěkně přepískl. Ale dříve nebo později nás policajti stejně začnou hledat. Kam vlastně jedeme?“

„Už to není tak daleko. Na té další křižovatce zahni doleva.“

Sheeni se začala cítit za volantem natolik sebejistě, že při zabočení vlevo nedala přednost obrovitánskýmu náklaďáku s přívěsem. Uslyšel sem mohutný zatroubení, oslnil mě pár oranžovejch světel, který se řítily přímo na nás, a svým vyděšeným okem sem zahlíd, jak náklaďák dostal smyk a návěs se mu překulil na stranu. O chlup nás minul.

„Promiň, Ricku,“ řekla Sheeni a přidala plyn. „Nemělo to nákladní auto náhodou zastavit?“

„Řekl bych, že ten ubožák měl smůlu. Byl na nesprávném místě v nesprávný čas. Ale teď už máme nabeton poldy v patách. Jsi připravená jet na trojku?“

„Zkusíme to.“

Podařilo se. Valili sme po křivolaký silnici rychlostí, která mi dozajista ubrala pár let života. Byl sem skoro rád, že mi bolest v ksichtě odvádí pozornost jinam.

Věděl sem přesně, kam jedeme. Celou tu trasu sem si předchozího dne dvakrát cvičně projel. Východní obloha se za lesem porostlýma kopcema začala zbarvovat do teplých růžových tónů, když sme úspěšně dorazili na malý místní letiště. Zaparkovali sme na opuštěným parkovišti a Sheeni mi pomohla s ruksakem, leptopem a dalšíma krámama z kufru. Šla přede mnou směrem k malýmu dvoumotorovýmu letadýlku, který nečinně stálo na ranveji a jen mu

zářivě blikaly světýlka. Díval sem se na cestu svým jediným okem a naskýtal se mi nádhernej výhled na dokonalou zadnici mý milovaný, jak se pohybuje ve vzadu nezapnutý nemocniční košili.

Po schůdkách už scházela Connie, aby nám pomohla na palubu.

„Ricku, co se ti stalo?“ vykřikla.

„Trochu mi zuhelnatěl obličej,“ odpověděl sem. „Čekáš už dlouho?“

„Dorazili jste přesně na čas. Přistáli jsme, není to ani pár minut.“

Deviantskej všeuměl Dogo byl pověřenej řízením. Nezdržoval se a za chvíli sme už byli v oblacích. Nikdo se neotočil, když si to Sheeni namířila ke třetí řadě sedadel, aby se převlíkla do elegantních šatů, který jí přivezla předvídavá Connie. Vatovým tamponem namočeným do odlakovače si pak očistila obličej od zarděnek.

Já se rozhod zůstat nemocnou Deirdre až do tý doby, než mě přestane pálit ksicht. Zjistil sem, že bodavá bolest se při postupným, opatrným odstraňování látky z obličeje kousek po kousíčku dá celkem vydržet. Než sme začali přistávat do podmračenýho Grants Pass v Oregonu, podařilo se mi látku zcela odloupnout a tu největší bolest překonat. Connie si moji zbědovanou tvář prohlídla.

„No, Ricku, přišels o obočí. A trochu sis připálil nos a čelo, ale nevypadá to nejhůř.“

„Byl velmi statečný,“ pochválila mě moje milovaná a stiskla mi ruku.

„Sheeni, proč jsi nepočkala a spustila startér dřív, než jsem ti dal signál?“ zeptal sem se.

„Špatná komunikace, Ricku,“ odpověděla. „Neřekl jsi přesně, jaké znamení máš na mysli, a tak jsem musela použít vlastní intuici. Co se teď stane s tím tvým podivným autem?“

„Když bude mít ten chlápek, od kterýho jsem ho koupil, štěstí, obviní ho pouze z toho, že způsobil dopravní nehodu a ujel.“

„Můj Rick myslí opravdu na všechno,“ řekla pyšně Sheeni. „A kam přesně jedem?“

„Naše cílová stanice je Mississippi,“ konečně sem musel přiznat barvu.

Sheeni se usmála. „Tys zřejmě mluvil s Apurvou, že. To nevadí, stejně jsem chtěla ten zajímavý stát jednou navštívit. Slyšela jsem, že jejich zákony ohledně manželství jsou neuvěřitelně pružné.“

„Teď jste mi připomněli jednu věc,“ vzpomněla si Connie. „Mám pro vás skvělou zprávu. Matka včera konečně podala žádost o rozvod.“

„To ti gratuluju, Connie,“ řek sem. „Podařilo se ti rozbít manželství svých rodičů. To je ta největší pomsta, kterou v sobě chová každé moderní dítě.“

„Nejsem si tak jista,“ zapojila se do rozhovoru moje milovaná. „V mém případě se mi skoro podařilo nechat jednoho z rodičů zabít.“

Doufejme, že vůči nám se naše nadaný děti zachovají o něco laskavěji.

V letovým plánu, kterej Dogo nahlásil v Los Angeles, byl jako cíl uvedenej Grants Pass. Při troše štěstí se ta krátká zastávka v Crescent City nikde neobjeví. Zatímco se naše letadýlko doplňovalo palivem, vyplnil Dogo do dalšího letovýho plánu výlet přes půl kontinentu do Atlanty. Než si moji tři společníci stihli dát ve snekbaru na letišti rychlou snídani, převlík sem se z Deirdřinejch šatů a proklouzl na pánskou toaletu, abych si umyl svůj zohavenej obličej. Doufám, že sem hezkým francouzským rysům Ricka S. Huntera nezasadil trvalou ránu. Samotný mýdlo nemělo na to, aby ty zarděnky odstranilo, tak sem musel vzít zavděk Conniinou chemickou žíravinou. Absolvoval sem další příšerný muka a pořád ještě vypadám, jako bych právě přežil atomovej výbuch.

20:45 – Pozdě odpoledne naše letadlo konečně přistálo na opuštěným letišti kdesi uprostřed mississippský divočiny. Všechen sníh už dávno roztál a bylo vedro k zalknutí. Zdálo se, že aspoň Dogo ví, kde se nacházíme. Když sme s Sheeni pobrali svý saky paky, poradil nám, abysme šli prašnou cestou k silnici a odtud chytli autobus jižním směrem do Yazoo City. Poděkovali sme oběma našim dobrodincům a ujistili Connii, že pokud nás chytí, nikdy neprozradíme, kdo nám pomohl (únos je podle federálních zákonů zločin). Ještě sme jim zamávali na rozloučenou a pak už jen se slzou v oku pozorovali, jak se jejich malý, ale výkonný letadlo odlepilo od

země a nabralo východní směr. Objal sem svou milovanou kolem ramen a zamyšleně se rozhlížel po nevlídný zelený krajině.

„Děsí mě to tady, Ricku.“

„Neboj, Sheeni. Až se vezmeme, budeš se určitě cítit líp.“

„Mám takový divný pocit, Ricku, že tohle není zrovna nejšťastnější řešení všech životních problémů.“

Odplahočili sme se k silnici, celou věčnost čekali, než přijel autobus, v Yazoo City si pak našli motel, kde byli ochotní nás ubytovat, dali si večeři v čínský restauraci a já teď musím předstírat smrtelnou únavu, aby moje nažhavená láska neobjevila pořád ještě nezhojenej strup na mejch koulích. Budu se muset převlíkat v koupelně, protože do pokoje nám příliš tenkejma závěsama dopadá z venkovních barevnejch zářivek spousta světla. Musím ale říct, že náš motelovej pokoj s královskou betlou přes půl místnosti není zrovna ideální prostředí pro předmanželskou cudnost.

Ale já si nestěžuju. Aleluja, bratře! Konečně sem dorazil do Zaslíbený země!

Čtvrtek, 6. května

Všechny americký motely mají zbytečně velký zrcadla. Jejich majitelé asi předpokládaj, že sme národ cestujících narcisů. Ale když vám chybí vobočí a kůže na nose a na čele je celá zahnědlá a šupinatá, pak to není zrovna nejlepší podívaná. Musel sem si dnes ráno čistit zuby obrácenej zády k zrcadlu. Jediná výhoda příšernýho stavu mýho ksichtu je v tom, že mi poslouží jako přijatelná výmluva, až budu chtít ušetřit za svatební fotky.

Naše první zastávka po snídani byla v místní nemocnici, kde sme si nechali udělat krevní testy. Dopadly dobře. Internista řekl, že moje popálená tvář se dobře hojí, a zeptal se Sheeni, zda ví, že je těhotná. Opáčila, jestli to náhodou není ten nejčastější důvod, proč lidi v Mississippi uzavíraj sňatek.

Pak sme na matrice zaplatili pětatřicet dolarů a ukecali úřednici, abysme dostali zvláštní termín už v sobotu odpoledne. Jdeme na to o půl druhý, po dalších dvou párech. K identifikaci sem použil svůj padělanej řidičák, kdežto moje milovaná předložila pravej pas, kterej sem jen s nechutí vláčel právě za tímto účelem až z Kalifornie.

Abysme pro každej případ zametli všechny stopy, oba sme na žádosti o sňatek ve svých jménech nasekali drobný chyby, kdyby si náhodou pan Saunders plánoval rozhodit sítě a nasadit na nás detektivy. Užvaněná šimlice si ničeho nevšimla. Takže pokud by se o to v Mississippi někdo zajímal, slečna S. Heridan Sandersová si zítra bude brát pana Ricka Shuntera.

Po obědě sme se vydali nakupovat svatební nezbytnosti. Stodolarovky z mýho opasku mizí jako kondomy z automatu na střední škole. Mám sportovní sako z hedvábnýho popelínu v jižanským stylu a čtrnáctikarátovej snubní prsten. Sheeni si pořídila krásný, azurově modrý šaty („na Mississippi docela ujdou," okomentovala je), boty v odpovídajícím odstínu modři, spousty krajkovýho prádla, celou sadu příručních cestovních zavazadel a stejnej prstýnek jako já.

Bez ohledu na plný světlo v našem motelovým pokoji sme celý odpoledne věnovali vášnivýmu milování. Byl sem celkem schopnej oddat se týto činnosti, protože při prodloužený ranní koupeli se mi přece jen podařilo odloupnout poslední zbytek protivnýho strupu. Sheeni si tedy konečně mohla pořádně prohlídnout vychrtlý tělo Ricka S. Huntera, ale inkriminující mateřský znamínko se mi zatím s úspěchem dařilo skrývat pod dekou. Jediný, co okomentovala, bylo překvapení, že na mým těle nenachází žádný ohavný jizvy po motocyklový havárce. Řek sem, že se zřejmě pod vlivem příznivýho klimatu v Ukiahu dokonale vyhojily.

Pátek, 7. května

Sem poslední den na týto planetě coby neženatej muž. Jestli si někdo myslí, že sem to příliš uspěchal, pak bych rád připomněl, že je mi skoro patnáct. Když byl Gándhí v mým věku, slavil už třetí výročí svatby. Doufám, že se jeho ratolesti při tý slávě chovaly slušně.

Dnes ráno sem měl ve sprše tak skvělou náladu, že sem se zapomněl a prozpěvoval si voničku vybranejch hitů Franka Sinatry. Sheeni mě sice pochválila za úžasnej hlas, ale vím, že Rick S. Hunter

si musí dát bacha, aby nepředváděl tyhlety typicky twispovský tendence.

Poté co sme vyčerpali poměrně omezenej počet pamětihodností Yazoo City (a také když nás totálně vyčerpalo to horko a zdejší lepkavě vlhkej vzduch), strávili sme většinu dne v našem motelovým pokoji, a kde jinde než v obrovský předmanželský posteli. Sheeni si rychle osvojila jižanský způsoby: chodí po pokoji v kombiné a kroutí zadkem. Taky začala mluvit jako Blanche Duboisová. Když zrovna *nehyne touhou* po svý whisky s ledem a mátou, kňouravě si prozpěvuje, jak ji *všichni ti chlapci* volají do tmy. Zatím – aspoň pokud vím – jedinej kluk, kterej tak činí, sem já, ale musím uznat, že když se chodíme najíst do nedaleký čínský restaurace, budí mezi místníma pubertálníma buranama značnou pozornost.

Sobota, 8. května

Dnes odpoledne sme byli s Sheeni oddáni za asistence Josephiny Jacksonový. Moje milovaná se domnívá, že ze strany státu Mississippi to bylo velice progresivní gesto, že nám coby oddávající přihrál Afro-Američanku. Kupodivu sem byl mnohem nervóznější než tenkrát při svatbě Trenta s Apurvou, ale podařilo se mi vykoktat ty správný slova ve správnej čas, nasadit nevěstě zlatej kroužek na štíhlej prstík a dokonce ji i v pravou chvíli políbit.

Naše oficiální spojení sme oslavili slavnostní večeří v tý nejelegantnější restauraci, jakou sme ve středu města našli. Byla spoře osvětlená a specializovala se na jižanskou kuchyni. Seděl sem vedle svý manželky v intimní kóji a prožíval tichou radost z toho, jaký že mě to potkalo štěstí.

„Tak jakpak ti chutná ta ryba, drahá?“ zjišťoval sem.

„Připadá mi, že je opravdu skvěle ufritovaná,“ odpověděla. „A co tvoje vepřové droby, můj nejdražší?“

„Z toho, co mohu posoudit, jsou velmi autentické. Drahá, když jsme teď manželé, myslím, že bys mohla zvážit, jestli si to dítě přece jen nenecháš. Pomohl bych ti s tím.“

„To je od tebe velice velkorysá nabídka, Ricku. Mohli bychom se o to podělit – já bych to nosila prvních dvacet týdnů a ty bys to pak dotáhl do konce. Tak by to bylo celkem spravedlivé, ne?“

„Kdyby to šlo, hrozně rád bych to udělal.“

„A víš ty vůbec, Ricku, co taková péče o mimino obnáší?“

„Trochu ano. Měl jsem s tím teď pár zkušeností. Ale že prý to člověku až tak nevadí, když se jedná o jeho vlastní dítě.“

„Ale to by v tvém případě přece tak nebylo.“ Moje milovaná upila nealkoholickou verzi whisky s ledem a mátou. „Nebo se snad pletu?“

Jeden z vepřovejch drobů mi zaskočil.

„Jak to myslíš, Sheeni?“

„Studovala jsem tvé uši, Ricku.“

„Opravdu?“ zeptal sem se a najednou sem měl nepříjemnej pocit, jako by na mě zasvítil reflektor. „A proč, proboha?“

„Když si nechával propíchnout uši můj kamarád Nick, dělal u toho takové scény, až mu ten levý lalůček píchli výrazně mimo střed. A já jsem si všimla, že díra v tvém levém uchu je mimo střed úplně stejným způsobem.“

Pokud si člověk nemůže dovolit bejt upřímnej o svatebním dnu, kdy jindy?

„Já sem nedělal scény, jen sem se zmítal v příšerný bolesti.“

„Ach bože, ne!“ vykřikla moje manželka. „Takže přece jen došlo na mou nejhorší noční můru. Jsem provdána za Twispa!“

Sevřel sem jí teplou ručku svou mužnou dlaní. „Doufám, že ti to moc nevadí, drahá. A uvědom si prosím, jaká muka sem pro tebe podstoupil s tou plastickou operací. Sem si jistej, že to bylo mnohem horší než celá ta motocyklová havárie. Slibuju ti, že nebudu moc dotěrnej. Kdyby ti to pomohlo, omezím svý vyznání lásky na minimum.“

„Aspoň že tak. Jako začátek to zní celkem slibně.“

„A taky mě napadlo, že když teď musíme žít z mých peněz, mohli bychom se přestěhovat do Topeky v Kansasu. Podle statistik je tam nejlacinější živobytí.“

„Víš, Ricku nebo Nicku, nebo jak si teď vlastně říkáš, je pravda, že moji rodiče ze mě dostali všechny ty peníze, co jsem měla uložené

v bance na Kajmanských ostrovech. Ale nebyla jsem tak pošetilá, abych si dala všechna vajíčka do jednoho košíku.“

„Ty snad chceš říct...“

„Ano, drahý. Mám ještě několik dalších kont v Lichtenštejnsku a různě po světě. Dohromady to dělá skoro půl milionu.“

„Sheeni, no to je úžasný. Sme v balíku!“

„No, jeden z nás určitě ano. Nemusíme tudíž jezdit do Kansasu za laciným živobytím. Zítra odlétáme do Paříže.“

Droby se mi vzpříčily v krku a začal sem se dusit.

Ach bože, ne! Zase ta Francie!

Takže přece jen asi dojde na mou nejhorší noční můru.

C. D. Payne
Mládí v hajzlu 4

Z anglického originálu Youth in Revolt
vydaného nakladatelstvím Aivia Press
přeložila Tamara Váňová
Odpovědná redakce Miloš Voráč
Ilustrace na obálce C. D. Payne
Grafická úprava obálky Jan Dungel
Grafická úprava textové části Boris Mysliveček
Počítačová sazba Vladimír Ludva
Tisk a knihařské zpracování
Grafické podniky Kusák, s. r. o., Vyškov
Jako svou 322. publikaci v edici Start vydalo
Nakladatelství JOTA, s. r. o.

Křenová 19, 602 00 Brno
Redakce tel.: 05/4353 0208,
fax: 05/4353 0203
Expedice – tel./fax: 05/4353 0214
e-mail; jota@jota.cz
www.jota.cz
V Brně roku 2002
Počet stran 230
Vydání první

ISBN 80-7217-118-6

MLÁDÍ V HAJZLU 4

MLADÍK V CHOMOUTU

Nick Twisp se ve svém deníku na pár týdnů odmlčel. Ne snad proto, že by se vzdal myšlenky na hlubokou a sebezpytující analýzu. Měl jen zkrátka plné ruce práce s tím, aby se vypořádal s nástrahami nečekaného blahobytu. Dál žije v Ukiahu v černých modelech „Mussoliniho návratu", a až na pár drobných problémů s Sheeni mu vlastně nic nechybí. Ale opět se kolem něho začíná stahovat smyčka, a tak nezbývá než pohřbít Carlottu a znovu se vydat na cesty, tentokrát s podstatně menším finančním zajištěním. V jedné chvíli se všechno zdá tak beznadějné, že by asi nejrozumnějším řešením bylo odevzdat se do rukou zákona. U FBI mu totiž ke starým vroubkům přibývají stále další, takže o byt a stravu by mohl mít postaráno až do smrti. Milionové ztráty se násobí, kam šlápne, tam sto let tráva neporoste, ale to by nebyl Nick, aby se mu ze všeho nepodařilo nejen bravurně vyvlíknout, ale dokonce vytřískat maximum.

Tak to bychom měli. Teď se v tom snažím nějak zorientovat. Dejme tomu, že se vožením s Sheeni. Pokud vyjde Conniin plán, stane se mou švagrovou. Jestli si Lacey vezme pana K, bude z ní Paulova nevlastní tchyně. Ale bude zároveň i mou nevlastní tchyní, což by tím pádem mohlo Françoise udržet na uzdě, o čemž však silně pochybuju. Kdyby si Sheenin otec vzal paní K, ta pak bude nejen nevlastní tchyní svý dcery, ale i mou. Doposud si nejsem jist, do jaký příbuzenský kategorie pak bude patřit ve vztahu ke svýmu prvnímu muži. Ale ať to vemem z kterýhokoli úhlu, v každým případě budu ze všech stran obklopenej milionářema. A šťastně ženatej s tou nejkrásnější ženou světa, která mi navíc přinese věnem mý vlastní prachy.

ISBN 80-7217-118-6

9 788072 171187